
NEW YORK TIMES
ÇOKSATARI
YAZAR
L. J. Smith
tarama:irem/colin
düzenleme :vero
ARTEMİS
Vampir Günlükleri
AVCILAR
VOL. 1
FANTOM

tarama :irem/colin
düzenleme :vero

twilighttturk.com

1

Elena Gilbert geniş çimenliğin yumuşak yüzeyine adım attı. Çimenlerin sivri ve süngerimsi uçları ayaklarının altında eziliyordu. Topraktan kırmızı güllerle eflatun renkli hezaren çiçekleri fışkırmıştı. Etrafındaki karanlık, fenerlerin pırıltılı ışıklarıyla biraz olsun aydınlanmıştı. Önündeki terasta yuvarlak, beyaz mermerden iki çeşme vardı. Etrafa sıçrattıkları sular gökyüzüne kadar yükseliyordu. Her şey güzel, zarif ve her nasılsa tanıdıktı.

Bloddeuwedd'in sarayı, dedi kafasının içinde yankılanan ses. Buraya en son geldiğinde etraf dans edip eğlenen davetlilerle dolup taşıyordu. Şimdi hiçbiri yoktu ama arkalarında bazı izler bırakmışlardı. Çimenlikteki masalara saçılan boş kadehler, bir sandalyenin arkasında unutulan ipek şal, çeşmelerden birinin yanında duran tek topuklu ayakkabı.

Bir tuhaflık daha vardı. Daha önce, tüm bu manzara Karanlık Boyut'un cehennemden çıkma kırmızı ışığıyla aydınlanıyordu. Mavileri mora, beyazları pembeye ve pembeleri kadifemsi bir kan rengine dönüştüren ışıkla. Şimdiyse net ve berrak bir aydınlık vardı. Dolunay kocaman ve parlak bir top gibi gökyüzünde asılı duruyordu.

Elena arkasında fısıltıyı andıran bir hareket hissetti ve hayretle yalnız olmadığını fark etti. Birdenbire beliren karanlık silüet ona yaklaştı.

Damon.

Tabii ki Damon'dı. Elena gülümsedi. Dünyanın sonu gibi gelen bir yerde -ya da en azından bir parti bittikten en az bir saat sonra- aniden karşısına çıkan kişi Damon'dan başkası olamazdı zaten. Tanrım, ne kadar da yakışıklıydı. Simsiyah. Siyah, parlak saçlar, gece karası gözler, siyah kot ve siyah, yumuşacık bir deri ceket.

Gözleri buluştuğunda Elena onu gördüğüne o kadar sevindi ki, bir an nefes bile alamadı. Kendini onun kollarına atarken bir elini boynuna koydu. Kollarındaki ve göğsündeki sert kasları hissetti.

"Damon," dedi. Nedense sesi titriyordu. Vücudu da öyle. Damon kollarıyla omuzlarını okşayarak onu sakinleştirdi.

"Ne oldu prenses? Sakın benden korktuğunu söyleme." Yüzünde tembel ve yapmacık bir gülümseme belirdi. Ellerinin dokunuşu güçlü ve kararlıydı.

"Korkuyorum," diye karşılık verdi Elena.

"İyi ama neden?"

Bu soru Elena'nın kafasını karıştırdı. Sonra yavaşça yanağını onunkine dayayarak "Bunun sadece bir rüya olmasından korkuyorum," dedi.

"Sana bir sır vereyim prenses," diye fısıldadı Damon kulağına. "Sen ve ben buradaki tek gerçekleriz. Diğer her şey bir rüya."

"Yalnızca sen ve ben mi?" diye tekrarladı Elena. İçinde bir huzursuzluk vardı. Sanki bir şeyi unutuyormuş gibi. Ya da birini. Elbisesine konan kül tanesini dalgınca silkeledi.

"Yalnızca ikimiz, Elena," dedi Damon sertçe. "Sen benimsin. Ben seninim. Biz zamanın başlangıcından beri birbirimizi seviyoruz."

Elbette. Elena bu yüzden titriyor olmalıydı. Sevinçten. Damon onundu. O Damon'ın. Birbirlerine aittiler.

Tek bir kelime fısıldadı: "Evet."

Sonra Damon onu öptü.

Dudakları ipek gibiydi ve öpüşmeleri giderek daha tutku dolu bir hale geldiğinde Elena kafasını arkaya atıp boynunu ortaya çıkardı. Şimdi daha önceleri pek çok kez gördüğü ve hissettiği o iki sivri dişin etine batmasını bekliyordu.

Beklediği olmayınca şaşkınlıkla gözlerini açtı. Ay her zamankinden bile parlaktı. Havayı güllerin güzel ama ağır kokusu doldurmuştu. Ne var ki, Damon'ın koyu renk saçlarının çerçevelediği ve bir keskiyle yontulmuş-

tarama :irem/colin
düzenleme :vero

çasına kusursuz yüzü solgundu. Ceketinin omuzlarına küller konuyordu. Elena'yı huzursuz eden küçük şüpheler bir anda anlam kazandı.

Ah, hayır. Hayır!

"Damon," diye hıçkırdı ve çaresizce gözlerine bakarken kendininkilerin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Sen burada olamazsın Damon. Sen… ölüsün."

"Beş yüz yıldan fazladır prenses." Damon o kör edici gülümsemesiyle yüzüne baktı. Şimdi gökten küller yağıyordu. Gri bir yağmur gibi. Dünyalarca ve boyutlarca ötede Damon'ın cesedinin üzerini kaplayan küllerdi bunlar.

"Damon, sen… öldün. Artık bir ölümsüz değilsin. Yok oldun."

"*Hayır*, Elena…" Birden görüntüsü bir ampul gibi titreyip solmaya başladı.

"Evet. Evet! Ölürken kollarımdaydın…" Elena çaresizlikle ağlıyordu. Artık onu sarmalayan kolları hissedemiyordu. Damon pırıltılı bir ışığa karışmak üzereydi.

"Beni dinle, Elena…"

Elena ayışığını tutuyordu. Kalbi kederle burkuldu.

"Tek yapman gereken bana seslenmek," dedi Damon'ın sesi. "Tek yapman gereken…"

Sesi rüzgarın sarstığı ağaçların hışırtısına karıştı.

Elena'nın gözleri açıldı. Bir sis bulutu içinde güneş ışığıyla dolu bir odada olduğunu algıladı. Açık penceresinin pervazına kocaman bir karga tünemişti. Kuş kafa-

sını yana eğip gakladı ve parlak gözleriyle ona bakmayı sürdürdü.

Elena omurgasından aşağı tüyler ürpertici bir serinlik yayıldı. "Damon?" diye fısıldadı.

Ama karga kanatlarını açtı ve uçup gitti.

tarama :irem/colin
düzenleme :vero

Sevgili Günlük,

EVDEYİM! Buna inanmaya bile cesaretim yok ama gerçekten evdeyim.

Tuhaf bir hisle uyandım. Nerede olduğumu bilmiyordum. Sadece orada uzanmış, çarşafların temiz, pamuklu ve yumuşatıcılı kokusunu içime çekerek neden her şeyin bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalışıyordum.

Leydi Ulma'nın malikanesinde değildim. Orada satenlerin en pürüzsüzünde, kadifelerin en yumuşağında uyurdum, hep tütsü kokardı. Pansiyonda da değildim: Bayan Flowers yatak takımlarını tuhaf kokulu bitkisel bir karışımla yıkar. Bonnie'nin dediğine bakılırsa o karışım, kötülüklerden koruyor, güzel rüyalar görmeni sağlıyormuş.

Ve birden anladım. Evdeydim. Bekçiler sayesinde! Beni eve getirmişlerdi.

Her şey hem değişmiş hem de değişmemişti. Bebekliğimden beri uyuduğum odadaydım. Cilalı vişne ağacından şifonyerim ve sallanan koltuğum, Matt'in ikinci sınıftaki kış karnavalında kazandığı ve bir rafa koyduğum siyah beyaz oyuncak köpek; kapaklı yazı masam; şifonyerimin üzerindeki oymalı kakmalı, antika aynam ve Judith Hala'yla Washington DC'de gittiğimiz müzelerden aldığım Monet ve Klimt posterleri. Tarağımla saç fırçam bile şifonyerimin bir tarafında yan yana duruyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Yataktan kalktım ve dolabımın zemininde-ki gizli bölmeyi açabilmek için yazı masamdan gümüş bir mektup açacağı aldım. Bu günlüğü aylarca önce oraya saklamıştım. En son kasım ayındaki Kurucular Günü'nden önce yazmışım. Ölmeden önce. Evden ayrılıp bir daha hiç dönmeden önce. Şimdiye dek...

Son yazımda Caroline'ın benden çaldığı diğer günlüğü geri almak için yaptığım planlar var. Caroline onu Kurucular Günü töreninde herkesin içinde okumayı düşünüyordu. Bunun hayatımı mahvedeceğini bile bile. Ertesi gün Wickery Deresi'nde boğulup bir vampir olarak dirildim.

Sonra yine öldüm ve geri döndüğümde yeniden insandım. Karanlık Boyut'a seyahat ettim ve binlerce macenaya atıldım. Ve tüm bu süre zarfında eski günlüğüm onu sakladığım yerde öylece durup beni bekledi.

Bekçiler'in, insanların hafızalarına yerleştirdiği diğer Elena aylardır burada okuluna gidip normal bir hayat sürüyordu. O Elena buraya hiçbir şey yazmamış. Aslına bakarsanız, rahatladım. Kendi elyazımla yazılmış ama neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim olmayan satırlar görmek hoşuma gitmeyebilirdi. Gerçi belki yardımları dokunurdu. Zira Fell's Church'lülerin Kurucular Günü'nden beri, yani aylardır neler yaşandığını sandıklarını hiç bilmiyorum.

Fell's Church kasabası her şeye yeniden başladı. Kitsune burayı şeytani amaçlarına alet etti. Çocukları ailelerine karşı doldurdu, insanlar kendilerine ve sevdiklerine zarar verdi.

Ama şimdi sanki bunların hiçbiri yaşanmamış gibi.

Bekçiler sözlerini tuttuysa ölen herkes tekrar dirilmiş olmalı. Kışın Katherine, Klaus ve Tyler Smallwood'un öldürdüğü zavallı Vickie Bennett ve Sue Carson, uyuz Bay Tanner, Kitsune'nin öldürdüğü ya da ölümlerine sebep olduğu tüm o

masum insanlar... Ben. Hepsi geri döndü. Yeni bir başlangıç için.

Ben ve en yakınlarım hariç -Meredith, Bonnie, Matt, sevgili Stefan ve Bayan Flowers- kasabadaki hiç kimse Kurucular Günü'nden beri hayatın her zamanki gibi devam etmediğini bilmiyor.

Hepimize ikinci bir şans verildi. Başardık. Herkesi kurtardık.

Damon dışında. O bizi kurtardı ama biz onu kurtaramadık. Ne kadar denesek ve ne kadar yalvarsak da Bekçiler'in onu geri getirmesi imkansızdı. Ve vampirler yeni bir bedende dünyaya gelemiyor. Cennete, cehenneme ya da başka herhangi bir hayata gitmiyorlar. Sadece... ortadan kayboluyorlar.

Elena bir an için yazmayı bırakıp derin bir nefes aldı. Gözleri yaşlarla doldu ama yine günlüğün üzerine eğildi. Gerçekleri anlatmalıydı. Yoksa bu günlüğü tutmasının bir amacı olmazdı.

Damon kollarımda öldü. Benden uzaklaşmasını izlemek öylesine acı vericiydi ki. Ama Stefan'ın, ağabeyi hakkındaki hislerimi bilmesine asla izin vermeyeceğim. Bu zalimlik olur. Hem artık ne anlamı var ki?

Gittiğine hala inanamıyorum. Kimse Damon kadar canlı değil, kimse hayatı onun kadar sevmiyordu. Şimdi asla bilemeyecek…

O sırada odasının kapısı açıldı ve Elena yüreği ağzına gelerek günlüğü kapadı. Ama davetsiz misafiri, kız kardeşi Margaret'tan başkası değildi. Üzerinde çiçek desenli, pembe pijaması vardı. Bal sarısı, dümdüz saçları bir ardıç kuşunun tüylerini andırıyordu. Beş yaşındaki küçük kız, Elena'nın tepesinde dikilene dek hiç durmadı ve sonra kendini ablasının üzerine attı.

Elena'nın bir an nefesi kesilir gibi oldu. Margaret'ın yanakları ıslak, gözleri ışıl ışıldı. Küçük elleriyle Elena'yı sıkıca tutmuştu.

Elena kardeşini tıpkı onun gibi sıkıca tuttuğunu fark etti. Tüm ağırlığını hissediyordu. Bebek şampuanı ve oyun hamuru kokusunu içine çekti.

"Seni özledim!" dedi Margaret ağlamaklı bir sesle. "Elena! Seni çok özledim!"

"Nasıl yani?" Elena hislerini kontrol etmeye çalışsa da sesinin titrediğini duydu. Margaret'ı sekiz aydır görmediğini fark edince birden şoke oldu. Ama Margaret bunu bilmiyordu. "Daha dün gece, yatmadan önce görüştük ama beni o kadar özledin, ha?"

Margaret hafifçe doğrulup Elena'ya baktı. Beş yaşın tüm masumiyetini taşıyan mavi gözlerinde öylesine bilen, anlayan bir bakış vardı ki Elena hayretle ürperdi.

Ama Margaret tek kelime etmedi. Elena'ya daha sıkı sarılıp başını omzuna koymakla yetindi. "Kötü bir rüya gördüm. Beni bırakıp *uzaklara gidiyordun*." Son iki kelime adeta sessiz bir feryat gibiydi.

"Ah, Margaret," dedi Elena kardeşini kucaklayarak, "sadece bir rüyaydı. Benim bir yere gittiğim yok." Gözlerini kapayıp Margaret'ı öylece tutarken kardeşinin yalnızca bir rüya görmüş olması için dua etti. Bekçiler'in büyüsünün ona işlemediğini düşünmek bile istemiyordu.

"Pekala, fıstık, kalk bakalım," dedi birkaç dakika sonra Margaret'ı hafifçe gıdıklayarak. "Gel birlikte süper bir kahvaltı edelim. Sana pancake yapayım mı?"

Margaret doğrulup kocaman mavi gözlerini Elena'ya dikti. "Robert Enişte waffle yapıyor," dedi. "Pazar sabahları hep waffle yapar. Unuttun mu?"

Robert *Enişte*. Doğru ya. O ve Judith Hala, Elena'nın ölümünden sonra evlenmişti. "Hiç unutur muyum?" diye mırıldandı. "Günleri karıştırmışım."

Şimdi Margaret dikkatini çektiği için aşağıdaki mutfaktan gelen sesleri duyabiliyordu. Ve eve nefis bir koku yayılmıştı. Havayı kokladı. "Domuz pastırması mı?"

Margaret kafasını salladı. "Mutfağa kadar yarışalım mı?"

Elena gülümseyip gerindi. "Dur bir kendime geleyim. Seninle aşağıda buluşuruz, tamam mı?" *Biraz sonra Judith Hala'yla konuşacağım*, diye düşündü neşeyle.

Margaret yataktan atladı ve kapıda bir an duraksayıp ablasına baktı. "Gerçekten aşağı geleceksin, di mi?" diye sordu tereddütle.

"Tabii," dedi Elena ve Margaret gülümseyip merdivenlere doğru yürüdü.

Elena kardeşinin arkasından bakarken ikinci bir şansı -hatta üçüncü- olmasının ne kadar harika bir şey olduğunu fark etti. Sevgili evinin kokusunu içine çekti. Bir daha asla yaşayamayacağını düşündüğü evinin. Mutfaktan Margaret'ın kuş cıvıltısını andıran sesi geliyordu. Robert'ın ona cevap verdiğini duydu. Her şeye rağmen çok şanslıydı. Nihayet evindeydi. Bundan daha harika ne olabilirdi?

Gözleri yaşlarla dolunca onları sımsıkı yumdu. Ne saçma bir düşünceydi. Bundan daha harika ne olabilir? Eğer demin penceresine konan karga Damon olsaydı, orada bir yerlerde olduğunu bilseydi, yine o tembel gülümsemesini görebileceğini, o alaycı sözlerini duyabileceğini bilseydi, işte bu çok daha harika olurdu.

Gözyaşlarını engellemek için gözlerini açıp birkaç kez kırpıştırdı. Kendini bırakmamalıydı. Şimdi olmazdı. Ailesine kavuşacağı an mutlu olmalıydı. Gülümsemeli ve onlarla kucaklaşmalıydı. Sonra içindeki keskin sancıya boyun eğip hıçkıra hıçkıra ağlayabilirdi. Damon'ın yasını tutacak bir ömürlük zamanı olacaktı çünkü onu kaybetmenin acısı asla dinmeyecekti.

3

Parlak sabah güneşi, pansiyonun arkasındaki garaja giden uzun ve kavisli araba yolunu aydınlatıyordu. Beyaz bulutlar açık mavi gökyüzünde sakince sürükleniyordu. Öylesine huzur verici bir manzaraydı ki insanın yaşananlara inanası gelmiyordu.

Burayı son gördüğümde, diye düşündü Stefan güneş gözlüğünü takarak, *bir harabeden farksızdı.*

Kitsune, Fell's Church'te hüküm sürerken kasaba bir savaş alanına dönmüştü. Çocuklar ebeveynlerine düşman olmuştu. Genç kızlar kendilerini kesiyordu. Ve kasaba yarı yarıya yıkılmıştı. Sokaklarda kan, her yerde acı ve ıstırap vardı.

Arkasındaki evin kapısı açıldı. Stefan hızla döndüğünde Bayan Flowers'ın ona doğru yürüdüğünü gördü. Yaşlı kadın uzun, siyah bir elbise giymiş, gözlerini güneş-

ten korumak için yapma çiçeklerle süslü hasır bir şapka takmıştı. Yorgun ve perişan görünüyordu ama gülümsemesi her zamanki gibi sevgi doluydu. "Stefan," dedi. "Bu sabah dünya olması gerektiği gibi."

Bayan Flowers ona yaklaşıp yüzüne baktı. Mavi gözlerinde tatlı bir ifade belirmişti. Bir şey soracakmış gibi bir hali vardı ama son dakikada fikrini değiştirip "Meredith aradı," dedi. "Matt de öyle. Görünüşe bakılırsa, her şeye rağmen, hiç kimsenin burnu bile kanamamış." Bir an duraksadı. Sonra kolunu sıktı. "Yani neredeyse hiç kimsenin."

Stefan göğsünde keskin bir acı hissetti. Damon hakkında konuşmak istemiyordu. Henüz hazır değildi. Kafasını eğdi. "Size çok şey borçluyuz, Bayan Flowers," dedi kelimeleri dikkatle seçerek. "Siz olmasaydınız Kitsune'yi asla yenemezdik. Onları köşeye kıstıran ve kasabayı uzun zaman savunan sizdiniz. Hiçbirimiz bunu unutmayacağız."

Bayan Flowers'ın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı ve yanağında beklenmedik bir gamze belirdi. "Teşekkürler Stefan," dedi aynı resmiyetle. "Sen ve diğerlerinin yanında çarpışmak bir zevkti." İç çekip Stefan'ın omzunu sıvazladı. "Gerçi sanırım nihayet yaşlanıyorum. Bugün bütün günü bahçede bir koltukta kestirerek geçirmek istiyorum. Şeytanla savaşmak beni umduğumdan daha fazla yordu."

Stefan, Bayan Flowers'ın verandanın basamaklarını çıkmasına yardım etmek için kolunu uzattı. Yaşlı kadın

bir kez daha gülümsedi. "Elena'ya söyle, ailesiyle hasret giderdikten sonra istediği zaman bana çaya gelebilir. Ona sevdiği çay kurabiyelerinden yapacağım." Sonra arkasını dönüp gül bahçesine doğru yürümeye başladı.

Elena ve ailesi. Stefan aşkını, sarı ipeksi saçları omuzlarına dökülmüş, kucağında küçük Margaret'la hayal etti. Elena'nın normal bir insan hayatı yaşamak için bir şansı daha olmuştu ve bu her şeye değerdi.

Elena'nın ilk hayatını kaybetmesi Stefan'ın suçuydu. Bu gerçek içini kemiriyordu. Katherine'i Fell's Church'e getiren oydu ve Katherine, Elena'nın sonu olmuştu. Stefan bu kez Elena'nın güvenliği için elinden geleni yapacaktı.

Bahçesindeki Bayan Flowers'a son bir kez baktıktan sonra omuzlarını dikleştirip ormana doğru yürüdü. Ağaçların başladığı yerde havayı neşeli kuş cıvıltıları dolduruyordu. Ama Stefan ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Kadim meşelerin gökyüzünü kapladığı, zemindeki bitki tabakasının kalınlaşıp karmaşıklaştığı, kimsenin onu görmeyeceği bir yere gitti. Avlanabileceği bir yere.

Küçük bir açıklıkta durup güneş gözlüğünü çıkardı ve etrafı dinledi. Yakından bir ses geldi. Çalılıkların arasında ilerleyen bir şeyin yumuşak hışırtısı. Yoğunlaşıp zihniyle yaratığa ulaştı. Bir tavşandı. Kalbi telaşla çarparak kendi kahvaltısını arıyordu.

Stefan iyice yoğunlaştı. *Bana gel*, diye düşündü. Nazik ve ikna ediciydi. Tavşanın bir an olduğu yerde kaskatı

kesildiğini hissetti, sonra cam gibi parlayan donuk gözlerle çalılığın arasından çıktı.

Uysalca ona doğru hopladı ve Stefan'ın, zihnine son bir dokunuşuyla hayvan durdu. Stefan onu yerden alıp nazik boynunu kendisine çevirdi. Hayvandan sessizce özür diledi ve kendini açlığına teslim ederek dişlerini tam yerine sapladı. Tavşanın boğazını yırttı ve tadının kendisini durdurmasına izin vermemeye çalışarak yavaşça kanını içmeye başladı.

Kitsune, Fell's Church'ü tehdit ederken Elena, Bonnie, Meredith ve Matt, Stefan'ın kendilerinden beslenmesi için ısrar etmişti. İnsan kanının onu kısa sürede eski gücüne kavuşturacağını biliyorlardı. Kanlarının tadı adeta ruhaniydi. Meredith'inki güçlü ve ateşli, Matt'inki saf ve besleyici, Bonnie'ninki bir tatlı kadar şekerli, Elena'nınki baş döndürücü ve hayat vericiydi. Ağzındaki tavşanın kokuşmuş tadına rağmen, Stefan'ın dişleri açlığın hatırasıyla karıncalanıyordu.

Ama insan kanı içmeyecekti. Kendine söz vermişti. Onlar istese bile çizgiyi aşmaya devam edemezdi. Arkadaşlarının güvenliği tehlikede olmadığı sürece yapamazdı bunu. İnsan kanından hayvan kanına geçiş sancılıydı, bunu insan kanını ilk bırakışından hatırlıyordu. Ağrıyan dişler, bulantı, asabiyet, midesi doluyken bile aç hissetmek. Ne var ki tek seçeneği buydu.

Tavşanın kalp atışları durduğunda Stefan nazikçe geri çekildi. Hayvanın gevşek vücudunu bir süreliğine elle-

rinde tuttu ve yere bırakıp üzerini yapraklarla örttü. *Teşekkürler, ufaklık,* diye düşündü. Hala açtı ama bu sabah zaten bir can almıştı.

Damon olsa gülerdi. Stefan onu duyar gibi oldu. *Asil Stefan*, diye dalga geçerdi kara gözlerini yarı sevecen bir küçümsemeyle kısarak. *Vicdanınla savaşırken vampirliğin en güzel yanlarını kaçırıyorsun, aptal.*

Sanki düşünceleriyle onu çağırmışçasına, kafasının üzerinde bir karga belirdi. Stefan bir an kuşun yere inip ağabeyine dönüşmesine bekledi. Böyle bir şey olmayınca aptallığına güldü ve sesinin bir hıçkırık gibi çıktığını duyunca irkildi.

Damon asla geri gelmeyecekti. Ağabeyi gitmişti. Yüzyıllardır araları limoniydi ve tam ilişkilerini düzeltmek, Fell's Church'ü yakıp yıkan şeytana karşı birlikte savaşmak üzereyken Damon ölmüştü. Stefan şimdi Elena'yı ve arkadaşlarını tek başına korumak zorundaydı.

Gizli bir korkunun, göğsünde bir solucan misali süründüğünü hissetti. O kadar çok şey ters gidebilirdi ki. İnsanlar öylesine kırılgandı ki. Ve şimdi Elena'nın hiçbir özel gücü olmadığı için diğerlerinden farksızdı.

Bu düşünceyle bir an olduğu yerde sendeledi ama hemen toparlandı ve Elena'nın ormanın diğer tarafındaki evine doğru koşmaya başladı. Elena artık onun sorumluluğundaydı. Ve Stefan bir daha hiçbir şeyin onu incitmesine izin vermeyecekti.

*

Yukarıdaki sahanlık Elena'nın hatırladığı gibiydi. Koyu renk, cilalı parkeler, oryantal bir yol halısı, üzerinde biblolarla fotoğrafların durduğu birkaç küçük sehpa ve öndeki araba yoluna bakan büyük pencerenin yanındaki kanepe.

Ama merdivenlere doğru yürürken gözüne yeni bir şey çarptı. Küçük sehpalardan birindeki gümüş çerçeveli fotoğrafların arasında Bonnie ve Meredith'le çektirdiği bir fotoğraf vardı. Başlarındaki kepler ve üzerlerindeki cüppelerle gururla gülümseyerek diplomalarını havaya kaldırmışlardı. Elena resmi alıp yakından baktı. Liseden mezun olmuşlardı.

Diğer Elena'nın -onu böyle düşünmeden edemiyordu- sarı saçlarını zarif bir topuz yapıp beyaz teni heyecanla ışıldayarak en yakın arkadaşlarıyla poz vermesi ve hiçbir şeyi hatırlayamaması öylesine tuhaf geliyordu ki. Ve bu Elena nasıl da gamsız görünüyordu. Gelecek için coşku, umut ve beklentiyle doluydu. Bu Elena, Karanlık Boyut'un dehşetinden ya da Kitsune'nin sebep olduğu felaketten habersizdi. Bu Elena *mutluydu*.

Gözlerini çabucak fotoğraflarda gezdirdiğinde daha önce görmediği birkaç tanesine daha rastladı. Görünüşe bakılırsa, diğer Elena, Kar Balosu'nun kraliçesi olmuştu. Gerçi Elena onun ölümünden sonra tacı Caroline'ın aldığını hatırlıyordu. Oysa bu fotoğrafta Kraliçe Elena leylak rengi ipek elbisesinin içinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Etrafı maiyetiyle çevriliydi. Bonnie parlak

mavi taftasının içinde sevimli ve iddiasızdı. Meredith siyahlar içinde son derece klas görünüyordu. Kestane rengi saçlı Caroline hayalgücüne pek az yer bırakan, dapdar gümüş elbisesiyle somurtuyordu. Ve Sue Carson pudra pembesi elbisesiyle kameraya hayat dolu gülümsüyordu. Elena'nın gözlerine bir kez daha yaşlar hücum etti. Onu kurtarmışlardı. Elena, Meredith, Bonnie, Matt ve Stefan, Sue Carson'ı kurtarmıştı.

Sonra Elena'nın gözleri başka bir fotoğrafa takıldı. Judith Hala uzun, dantelli gelinliğiyleydi. Robert takım elbisesiyle gururla yanında duruyordu. Diğer Elena belli ki, gelinin baş nedimesiydi. Üzerinde yaprak yeşili bir elbise, elinde pembe güllerden bir buket vardı. Margaret parlak sarı kafasını utangaçça eğip bir eliyle Elena'nın elbisesine yapışmıştı. Kabarık etekli, beyaz bir çiçek kız elbisesi giymişti. Belinde kalın, yeşil bir kuşak vardı ve diğer elindeki güllerle dolu sepeti sımsıkı tutmuştu.

Elena fotoğrafı yerine koyarken elleri hafifçe titriyordu. Sanki güzel günlerin hepsi geçip gitmişti ve ne yazık ki hiçbirinde bulunamamıştı.

Aşağıdan masaya çarpan bir bardağın tıngırtısı geldi. Judith Hala'nın güldüğünü duydu. Elena ister istemez yadırgadığı bu yeni geçmişin tedirginliğini üzerinden atıp geleceği kucaklamak için aşağı koştu.

Yemek odasında, Judith Hala mavi bir sürahiden bardaklara portakal suyu koyuyordu. Robert waffle ma-

kinesini yağlamakla meşguldü. Margaret iskemlesinin arkasında yere çökmüş, oyuncak tavşanıyla kaplanını konuşturuyordu.

Elena'nın içini müthiş bir sevinç kapladı. Judith Hala'yı sıkıca kucaklayıp kendi etrafında döndü. Portakal suyu geniş bir kavisle yere saçıldı.

"Elena!" diye kaş çattı Judith Hala ama bir yandan da gülümsüyordu. "Hayrola?"

"Yok bir şey," dedi Elena ona daha sıkı sarılarak. "Seni seviyorum, hepsi o."

"Ah," dedi Judith Hala. Bakışları yumuşayıvermişti. "Ben de seni seviyorum, hayatım."

"Ne kadar güzel bir gün," diye şakıdı Elena halasını bırakarak. "Hayatta olmak harika." Margaret'ın sarı kafasına bir öpücük kondurdu. Judith Hala kağıt havlu almaya gitti.

Robert boğazını temizledi. "Bu, geçen haftasonu çıkmana izin vermediğimiz için bizi affettiğin anlamına mı geliyor?"

Ah. Elena nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Aylarca başına buyruk yaşadıktan sonra Judith Hala ve Robert tarafından alıkonulmak komik geliyordu. Yine de gözlerini açıp uygun bir ifade takındı. "Gerçekten üzgünüm. Bir daha olmayacak." *Kabahatim her ne ise.*

Robert'ın omuzları gevşedi. "O halde konu kapanmıştır." Belli ki epey rahatlamıştı. Tabağına sıcak bir waffle koyup şurup şişesini uzattı. "Bugün planın var mı?"

"Kahvaltıdan sonra Stefan beni almaya gelecek," dedi Elena ve birden duraksadı. Felaketlerle dolu Kurucular Günü kutlama töreninden sonra Judith Hala'yla konuştuğunda Robert'la ikisi Stefan'a karşıydı. Kasabalıların çoğu gibi onlar da Bay Tanner'ın ölümünden Stefan'ı sorumlu tutuyordu.

Ama belli ki, bu dünyada Stefan'la bir sorunları yoktu, çünkü Robert kafasını sallamakla yetindi. Elena birden hatırladı. Bekçiler sözlerini tuttuysa Bay Tanner hayatta olmalıydı. Dolayısıyla Stefan'dan şüphelenecekleri bir konu kalmıyordu. Of, amma karışıktı!

Devam etti: "Kasabada takılacağız. Belki Meredith ve diğerleriyle buluşuruz." Kasabayı eskisi gibi ve güvende görmek için sabırsızlanıyordu. Stefan'la şeytani güçlerle mücadele etmeden, normal bir çift gibi vakit geçirebilmek için de öyle.

Judith Hala sırıttı. "Demek yine tembellik edeceksiniz? Üniversiteye gitmeden önce güzel bir yaz tatili geçirmene seviniyorum, Elena. Geçen yıl çok çalıştın."

"Hımmm," dedi Elena dalgın bir yüzle waffle'ını keserken. Bekçiler'in, talep ettiği gibi onu Dalcrest'e soktuğunu umuyordu. Burası birkaç saatlik mesafedeki küçük bir üniversiteydi.

"Haydi, Meggie," dedi Robert küçük kızın waffle'ına yağ sürerken. Margaret iskemlesine tırmandı ve Elena, Robert'ın yüzündeki sevecen ifadeye bakıp gülümsedi. Şüphesiz, Margaret'ı kendi kızı gibi görüyordu.

Elena'nın bakışını yakalayan Margaret kükreyip oyuncak kaplanını ona doğru fırlattı. Elena hayretle yerinden sıçradığında küçük kız hırladı ve yüzünde bir anlığına vahşi bir ifade belirdi.

"Kocaman dişleriyle seni yemek istiyor," dedi çatallı sesiyle. "Seni *almaya* geliyor."

"Margaret!" Elena titrerken Judith Hala öfkeyle kaşlarını çattı. Margaret'ın bu bir anlık vahşi görüntüsü Elena'ya Kitsune'nin çıldırttığı kızları hatırlatmıştı. Ama sonra Margaret kocaman gülümsedi ve burnunu Elena'nın koluna sürttü.

O sırada kapı çaldı. Elena waffle'ının geri kalanını ağzına tıktı. "Stefan'dır," dedi lokmasını yutmaya çalışarak. "Sonra görüşürüz." Kapıyı açmadan önce dudaklarını silip aynada saçlarına bir göz attı.

Ve işte Stefan her zamanki yakışıklılığıyla karşısındaydı. Romalılara özgü, asil hatlar, çıkık elmacıkkemikleri, düz, klasik bir burun ve şehvetle kıvrılan dudaklar. Güneş gözlüğü elinde gevşekçe sallanıyordu. Yaprak yeşili gözleri onunkilerle buluştuğunda aşkla parladı.

Elena'nın yüzünde istemsizce kocaman bir gülümseme belirdi.

Ah, Stefan, dedi düşünceleriyle. *Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Evde olmak öyle güzel ki. Damon'ı özlemek elimde değil tabii. Keşke her şey farklı olsaydı, onu kurtarabilseydik. Onu düşünmekten vazgeçmek istemiyorum ama yine de mutluyum.*

Dur bir dakika. Sanki biri sertçe frene basmış ama Elena emniyet kemerine doğru savrulmamıştı.

Sözleriyle birlikte müthiş bir sevgi ve aşk yollamasına rağmen Stefan'dan cevap alamıyordu. Duygularına karşılık vermiyordu. Sanki aralarında bir duvar vardı ve düşüncelerinin ona ulaşmasını engelliyordu.

"Elena?" dedi Stefan yüksek sesle. Gülümsemesi solmuştu.

Ah. Bunu daha önce fark etmemişti. Hatta düşünmemişti bile.

Bekçiler güçlerini aldığında *her şeyi* almış olmalıydılar. Buna Stefan'la telepatik bağı da dahildi. Ama bir süre kalmıştı… Elena, Bonnie'yle bağını yitirdikten sonra Stefan'ın hala kendisini duyduğundan ve zihnine erişebildiğinden emindi. Ama şimdi tamamen gitmişti.

Öne eğilip gömleğine yapışarak onu kendine çekti ve ateşli bir şekilde öptü.

Tanrıya şükür, diye düşündü zihinleri kenetlendiğinde hissettiği o tanıdık ve rahatlatıcı hissi duyduğunda. Stefan'ın dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti.

Seni kaybettiğimi düşündüm, diye düşündü, *artık sana böyle ulaşamayacağımı*. Daha önceden paylaştıkları telepatik bağın aksine düşüncelerinin Stefan'a görüntüler ve hisler olarak ulaştığını biliyordu. Artık kelimeler yoktu. Ondan kendisine akan bitip tükenmek bilmez bir sevgi seli hissetti.

Arkalarında biri imalı bir şekilde boğazını temizledi. Elena gönülsüzce dudaklarını Stefan'ınkilerden ayırıp başını çevirdiğinde Judith Hala'nın onları izlediğini gördü.

Stefan kızararak sırtını dikleştirdi. Gözlerinde belli belirsiz bir korku belirmişti. Elena gülümsedi. Stefan'ın cehennemi bile görmesine rağmen halasını üzmekten korkması hoşuna gidiyordu. Elini koluna koyup Judith Hala'nın artık ilişkilerini onayladığını hissettirmeye çalıştı. Oysa buna gerek yoktu. Judith Hala'nın sıcak gülümsemesi her şeyi anlatıyordu.

"Merhaba Stefan. Altıya kadar evde olursun, di mi Elena? Robert'ın toplantısı var. Margaret, sen ve ben kızlar gecesi yapabiliriz diye düşündüm." Suratına kapanabilecek bir kapıyı tıklatan biri gibi umutlu ama tereddütlüydü. Elena'nın midesi suçlulukla düğümlendi. *Yoksa Judith Hala'yı yaz boyunca ihmal mi ettim?*

Bunu hayal etmek güç değildi. Eğer ölmeseydi, hayatına devam etmek için heveslenecek, onu evde ve güvende tutmak isteyen ailesinin kalbini kıracaktı. Ama Elena, Judith Hala ve Robert'a sahip olmanın değerini iyi biliyordu. Ve görünüşe bakılırsa, bu Elena'nın gönüllerini alması gerekecekti.

"Harika!" dedi neşeyle. "Bonnie'yle Meredith'i de davet edebilir miyim? Kızlar gecesi fikrine bayılacaklar." Ve Fell's Church'ün bu versiyonunda neler olup bittiği konusunda onun kadar bilgisiz arkadaşlarla vakit geçirmek hoş olacaktı.

"Süper," dedi Judith Hala. Şimdi daha mutlu ve rahatlamış görünüyordu. "İyi eğlenceler, çocuklar."

Elena kapıdan dışarı adımını atmak üzereyken Margaret koşarak mutfaktan çıktı. "Elena!" dedi kollarını Elena'nın beline sararak. Elena eğilip kardeşinin kafasını öptü.

"Sonra görüşürüz, tavşancık."

Margaret, Elena'yla Stefan'ın yere eğilmesini işaret etti ve dudaklarını kulaklarına yaklaştırdı. "Bu kez geri dönmeyi unutmayın," diye fısıldadı tekrar içeri gitmeden önce.

Elena bir an için dizleri üzerinde donup kaldı. Stefan elini sıkarak onu ayağa kaldırdı ve Elena telepatik bağlantıları olmadan bile aynı şeyi düşündüklerini biliyordu.

Evden biraz uzaklaştıklarında Stefan onu omuzlarından tuttu ve bir an yeşil gözleriyle yüzüne bakıp dudaklarına tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu.

"Margaret küçük bir kız," dedi. "Ablasının gitmesini istemiyor olabilir. Belki üniversiteye gideceğinden endişeleniyordur."

"Belki," diye fısıldadı Elena, Stefan kollarını ona dolarken. Stefan'ın ormanı andıran kokusunu içine çektiğinde nefes alıp verişi yavaşladı ve midesindeki düğüm çözüldü.

"Ve eğer öyle değilse bile," dedi yavaşça, "halletmenin bir yolunu buluruz. Hep yaptığımız gibi. Ama şimdi Bekçiler'in bize ne verdiğini görmek istiyorum."

4

Elena'yı en çok şaşırtan küçük değişiklikler oldu. Bekçiler'in Fell's Church'ü geri getirmesini bekliyordu. Ve gerçekten de getirmişlerdi.

Kasabayı son görüşünde evlerin dörtte biri enkaz halindeydi. Ya yanmışlar ya bombalanmışlardı. Bazıları tamamen harap olmuş, bazılarının yarısı çökmüştü. Etrafları polis güvenlik şeridiyle çevriliydi. Tek mahvolan binalar değildi. Ağaçlarla çalılıklar aşırı gelişip her yanı sarmış, enkazları sarmaşıklar kaplamış, küçük kasabanın sokakları eski bir ormanı andırmaya başlamıştı.

Şimdi Fell's Church -genelde- Elena'nın hatırladığı gibiydi. Bakımlı bahçelerle büyük, yaşlı ağaçların çevrelediği geniş verandalı evleriyle kartpostallardan fırlamış gibi görünen bir Güney kasabası. Güneş neşeyle parlıyordu ve hava nemli bir Virginia yaz gününün vaadiyle doluydu.

Birkaç blok öteden bir çim biçme makinesinin boğuk gürültüsü geldi ve etrafı taze çimen kokusu sardı. Köşedeki evde Kinkade'lerin çocukları badminton oynuyordu. Kızlardan en küçüğü Elena'yla Stefan geçerken el salladı. Gördüğü her şey Elena'yı hayatı boyunca yaşadığı uzun temmuz günlerine götürüyordu.

Ama o, eski hayatını geri istememişti. Aynen şöyle demişti: *Yeni bir hayat istiyorum. Eski gerçek hayatımın ardımda kalmasını.* Elena, Fell's Church'ün aylar sonra sanki lise son sınıfın başında şeytan kasabaya hiç uğramamış gibi olmasını istemişti.

Ne var ki, ufacık değişikliklerin ne kadar sarsıcı olabileceğini hiç düşünmemişti. Bir sonraki bloğun ortasındaki küçük, kolonyal tarzda ev pembenin şaşırtıcı bir tonuna boyanmış, ön bahçesindeki yaşlı meşe ağacı kesilip yerini bir çiçek tarhı almıştı.

"Hıh." Evin önünden geçerlerken Elena, Stefan'a döndü. "Bayan McCloskey ölmüş ya da bir huzurevine taşınmış olmalı." Stefan ona boş boş baktı. "Yoksa evini bu renge boyamalarına asla izin vermezdi. Herhalde burada başka birileri yaşıyor," diye açıkladı hafiften titreyerek.

"Sorun ne?" diye sordu Stefan, Elena'nın ruh haline anında uyum sağlayarak.

"Hiç. Sadece..." Elena ipeksi bir saç tutamını kulağının arkasına atarken gülümsemeye çabaladı. "Çocukken bana kurabiye yapardı. Biz uzaklardayken normal sebeplerden öldüğüne inanmak zor geliyor."

Stefan kafasını salladı ve ikisi sessizce Fell's Church'ün küçük merkezine doğru yürüdü. Elena tam en sevdiği kafenin yerinde bir marketin olduğunu söyleyecekti ki, Stefan'ın kolunu yakaladı. "Stefan, *bak!*"

Isobel Saitou ve Jim Bryce onlara doğru geliyordu.

"Isobel! Jim!" diye bağırdı Elena sevinçle ve onlara doğru koştu. Ama Isobel'i kucakladığında kızın kaskatı kesildiğini fark etti. Jim şaşkınlıkla onları izliyordu.

"Ah, selam?" dedi Isobel tereddütle.

Elena hemen geri çekildi. Dur bir dakika, *bu* hayatta Isobel'i tanıyor muydu ki? Tabii aynı okula gitmişlerdi. Elena, Jim'i de iyi tanımıyordu ama Jim, Isobel'le çıkmadan önce bir süre Meredith'le görüşmüştü. Oysa Kitsune kasabaya gelmeden evvel sessiz ve çalışkan Isobel'le tek kelime bile etmemiş olabilirdi.

Elena'nın aklı hızla çalışıyordu. Deli damgası yemeden bu işin içinden nasıl çıkacaktı? Ama göğsüne yayılan ılık mutluluk dalgası öylesine harika hissettiriyordu ki hiçbir sorunu fazla ciddiye alamıyordu. Isobel iyiydi. Kitsune'nin elinde büyük acılar çekmişti: Orasını burası delmiş, dilini kesmişti. Bunlar vücudunda kalıcı hasarlar bırakmış, Kitsune'nin esaretinden kurtulduktan sonra bile konuşması düzelmemişti. Daha da kötüsü Kitsune tanrıçası tüm bu süre zarfında Isobel'in evinde ve büyükannesi pozundaydı.

Ve zavallı Jim... Virüsü Isobel'den alıp kendini kesmiş ve kendi etlerini yemişti. Oysa şimdi buradaydı.

tarama :irem/colin
düzenleme :vero
YARATIK GÜNLÜKLERİ

Şaşkınlığına rağmen her zamanki gibi yakışıklı ve tasasız görünüyordu.

Stefan gülümsüyor, Elena kıkırdamasına hakim olamıyordu. "Afedersiniz, çocuklar. Ben... birden okuldan tanıdık yüzler görünce sevindim. Galiba Robert E. Lee Lisesi'ni şimdiden özledim. Bu kimin aklına gelirdi ki?"

Evet, saçma bir mazeretti ama Isobel'le Jim gülümseyip kafa salladı. Jim beceriksizce boğazını temizledi ve "Haklısın, iyi bir yıldı," dedi.

Elena yine gülmeye başladı. Elinde değildi. *İyi bir yıl.*

Birkaç dakika havadan sudan sohbet ettikten sonra Elena, "Büyükannen nasıl, Isobel?" diye sordu rahat bir tavırla.

Isobel ona şaşkınlıkla baktı. "Büyükannem mi? Beni başkasıyla karıştırıyorsun herhalde. Anneannem de babaannem de yıllar önce öldü."

"Ah, kusura bakma." Elena ikisine de hoşçakal dedi ve yeterince uzaklaşmalarını bekledikten sonra Stefan'ı kollarına alıp kendine çekti. Öpüşmeleri bir zevk ve gurur alışverişi gibiydi.

"Başardık!" dedi Elena dudakları ayrıldığında. "İyiler! Ve sadece onlar da değil." Birden ciddileşerek Stefan'ın yeşil gözlerine baktı. "Gerçekten önemli ve harika bir şey yaptık, öyle değil mi?"

"Öyle," diye onayladı Stefan ama Elena sesindeki tuhaflığı sezmişti.

El ele ve bunu tartışmadan kasabanın ucuna doğru yürüdüler. Wickery Köprüsü'nü geçip tepeyi tırmandılar. Mezarlığa girdiler ve Katherine'in saklandığı harabe halindeki kiliseyi geçtiler. Aşağıdaki küçük vadide daha yeni mezarlar vardı.

Elena'yla Stefan üzerinde *Gilbert* yazan büyük, mermer mezar taşının yanındaki bakımlı çimlere oturdu.

"Merhaba, anne. Merhaba, baba," diye sessizce fısıldadı Elena. "Bu kadar uzun zamandır gelemediğim için üzgünüm."

Eski hayatında annesiyle babasının mezarını sık sık ziyaret edip onlarla konuşurdu. Bir şekilde onu duyduklarını ve şimdi her neredelerse, oradan ona şans dilediklerini hissederdi. Onlara sorunlarını anlatmak daima moralini düzeltirdi ve hayatı bu kadar karmaşıklaşmadan önce onlardan hiçbir şeyini gizlemezdi.

Elini uzatıp mezar taşına kazılı isimlerle tarihlere dokundu. Sonra başını eğdi.

"Benim yüzümden öldüler," dedi. Stefan yumuşak bir sesle itiraz ettiğinde Elena ona bakmak için döndü. "Öyle," dedi. Gözleri yanmaya başlamıştı. "Bekçiler her şeyi anlattı."

Stefan iç çekip kızın alnını öptü. "Bekçiler seni öldürmek istedi," dedi. "Seni kendilerinden biri yapmak için. Ve yanlışlıkla aileni öldürdü. Eğer sana nişan alıp ıskalasaydılar senin suçun mu olacaktı? İnan bana, bu da değil Elena."

"Ama en kritik anda babamın dikkatini dağıttım ve kaza yapmasına sebep oldum," dedi Elena. Oturduğu yerde omuzları çökmüştü.

"Bekçiler öyle diyor," dedi Stefan. "Ama kendi suçlarını itiraf etmek istemezler tabii. Hata yaptıklarını kabullenmek işlerine gelmez. Sonuçta eğer Bekçiler o anda orada olmasaydı aileni öldüren kaza asla gerçekleşmeyecekti."

Elena gözyaşlarını gizlemek için bakışlarını yere kaydırdı. Stefan'ın sözlerini mantıklı buluyor ama kafasının içindeki *benimhatambenimhatambenimhatam* diye bağıran koroyu susturamıyordu.

Solunda birkaç kır menekşesi bitmişti. Bir demet düğünçiçeğiyle birlikte bunları topladı. Stefan da ona katıldı ve Elena'nın küçük kır çiçekleri buketine çan şeklinde, sarı goncalı hasekiküpeleri ekledi.

"Damon Bekçiler'e asla güvenmedi," dedi usulca. "Tabii Bekçiler vampirlere fazla önem vermez. Ama bunun ötesinde..." Yakındaki bir mezar taşının dibinde biten uzun saplı beyaz çiçeği kopardı. "Damon yalanları kolaylıkla sezebilirdi. İnsanların kendilerine ve başkalarına söylediği yalanları. Gençken bir öğretmenimiz vardı. Bir rahip. Ben adamı severdim, babam ona güvenirdi ama Damon onu küçümserdi. Adam babamın altınları ve komşumuz olan genç bir kadınla kaçtığında tek şaşırmayan Damon oldu." Stefan, Elena'ya gülümsedi. "Bütün sorunun rahibin gözlerinde olduğunu söyledi. Ve usulca

konuşmasında." Stefan omuz silkti. "Babamla ben hiç fark etmemiştik ama Damon anlamıştı."

Elena'nın yüzünde huzursuz bir gülümseme belirdi. "Ne zaman ona karşı dürüst davranmasam hemen hissederdi." Birden gözlerinin önünde Damon'ın derin, siyah bakışları belirdi. Bir kedininkiler gibi incecik bir çizgi haline gelen gözbebekleri, dudakları buluşurken kafasını yana eğişi. Gözlerini kaçırdı. Stefan'ın şefkatle bakan yeşil gözleri Damon'ınkilerden ne kadar farklıydı. Uzun saplı beyaz çiçeği diğer çiçeklerin etrafına bağladı ve buketi annesiyle babasının mezarına bıraktı.

"Onu özlüyorum," dedi Stefan usulca. "Geçmişte belki ölse rahatlarım diye düşündüğüm anlar bile oldu. Ama ölmeden önce yeniden ağabey kardeş olabildiğimize seviniyorum." Elini Elena'nın çenesine koyup başını yukarı kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Onu sevdiğini biliyorum, Elena. Önemi yok. Öyle değilmiş gibi yapmak zorunda değilsin."

Elena hafifçe inledi.

Sanki içinde karanlık bir delik vardı. Gülümseyebiliyor, kahkaha atabiliyor ve kasabadaki değişimi hayretle izleyebiliyordu. Ailesini sevebiliyordu ama o sancıyı, kaybının feci ıstırabını hep hissediyordu.

Nihayet gözyaşlarını serbest bırakarak Stefan'ın kollarına düştü.

"Ah, aşkım," dedi Stefan ve birlikte ağlayarak, birbirlerinin sıcaklığında avundular.

✷

Küller uzun zamandır yağıyordu. Şimdi nihayet durmuş ve Aşağı Dünya'nın küçük ayı kalın, yapışkan bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Yanardöner sıvı, kömür karanlığın içinde minik havuzcuklar oluşturmuştu. Yüzeyleri gökkuşağının renkleriyle parlıyordu.

Hiçbir hareket yoktu. Ulu Ağaç parçalara ayrıldığı için burada tek bir canlı bile kalmamıştı.

Mahvolan ayın yüzeyinde bir beden vardı. Zehirli kanı durmuş, hiç kıpırdamadan, hissetmeden ve görmeden öylece yatıyordu. Ama tenini ıslatan sıvı damlaları onu besliyor ve içindeki çırpınış mucizevi bir şekilde hala devam ediyordu.

Ara sıra bilinci yerine gelir gibi oluyordu. Kim olduğunu ve nasıl öldüğünü unutmuştu. Ama vücudunun derinliklerinde bir ses duyuyordu. Çok iyi tanıdığı o hafif ve tatlı ses, *şimdi gözlerini kapa* diyordu. *Kendini bırak. Git.* Öylesine rahatlatıcıydı ki, bazen sırf bunu biraz daha duyabilmek için bilinciyle savaşıyordu. Kimin sesi olduğunu bilmiyordu ama ona güneş ışığını, altını ve lapis lazuliyi anımsatıyordu. *Kendini bırak.* Uzaklara doğru kayıp gidiyor, son hayat kıvılcımı da sönüyordu ama önemi yoktu. Öyle sıcak ve rahattı ki, şimdi gitmeye hazırdı. O ses onu her nereye gidecekse oraya sürükleyebilirdi.

Tam bilinci son kez kapanacakken başka bir ses duydu. Daha sert ve buyurgan bir ses. Emirlerine itaat edil-

mesine alışkın birinin sesi onunla konuşuyordu. *Sana ihtiyacı var. O tehlikede.*

Kendini bırakamazdı. Henüz değil. O ses adeta ona yapışmış, gitmesine izin vermiyordu.

Ani bir şokla her şey değişti. Sanki yumuşak ve sıcak bir yerden zorla çekilip alındı ve kendini dondurucu bir soğukta buldu. Canı yanıyordu.

Küllerin içine gömülü parmakları kıpırdadı.

tarama :irem/colin
düzenleme :vero

5

"Alaric'i göreceğin için heyecanlı mısın?" diye sordu Matt. "Araştırmacı arkadaşı Celia'yı da yanında getiriyor, değil mi?"

Meredith göğsüne bir tekme attı.

"Of!" Matt geriye doğru sendeledi. Koruyucu yeleğine rağmen nefesi kesilmişti. Meredith bu sefer Matt'in böğrüne ani bir tekme savurdu ve Matt dizlerinin üzerine çöktü. Suratının tam ortasına yapışmaya hazırlanan yumruğu son anda engellemişti.

"Ah!" dedi. "Meredith, birkaç dakika mola istiyorum, tamam mı?"

Meredith vakur bir kaplan gibi olduğu yerde bekledi. Ağırlığını arkadaki bacağına vermişti. Öndeki ayağıyla parmakucunda duruyordu. Yüzü sakin, gözleri dikkatliydi. Matt ani bir hamlede bulunursa karşılık vermeye hazırdı.

tarama :irem/collin
düzenleme :vero

Matt, Meredith'in avcı-katil yeteneklerini geliştirmesine yardım etmek için buraya geldiğinde onun eline bir kask, ağız koruyucusu, eldiven, bacak koruyucusu ve yelek tutuşturmasına anlam verememişti. Zira Meredith sadece siyah bir eşofman içindeydi.

Şimdi biliyordu. Kendisi henüz bir fiske bile vuramamıştı ama Meredith onu acımasızca pataklıyordu. Matt elini yeleğinin içine sokup yan tarafını ovuşturdu. Kaburgalarından birinin kırılmadığını umuyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Meredith kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak.

"Lütfen, hayır, Meredith," dedi Matt. Sesi teslimiyetle yükselmişti. "Biraz daha dur. Beni saatlerdir yumruklayormuşsun gibi hissediyorum."

Meredith odanın köşesindeki küçük buzdolabından bir şişe su çıkarıp Matt'e fırlattı. Sonra yanına, yere çöktü. "Afedersin. Galiba kendimi fazla kaptırdım. İlk kez bir arkadaşımla dövüşüyorum."

Matt suyundan kocaman bir yudum alırken kafasını iki yana salladı. "Burayı bu kadar uzun zamandır gizli tuttuğuna inanamıyorum." Bodrum kattaki oda egzersiz yapmak için idealdi. Duvarlar Ninjaların kullandığı türden, keskin yüzeyli, yıldız şeklinde savaş aletleri, bıçaklar, kılıçlar ve dövüş sopalarıyla doluydu. Bir köşede bir kum torbası asılıydı. Diğer tarafta yumruk atmak için kullanılan şişme bir kukla duruyordu. Zeminde kaymaz halılar vardı ve bir duvar tamamen aynayla kaplıydı.

Karşı duvarın ortasında nesillerdir Meredith'in ailesine ait olan ve doğaüstü güçlerle savaşmak için kullanılan dev dövüş sopası asılıydı. Öldürücü bir silah olmasına karşın zarif ve büyüleyici bir görünüme sahipti. Kabzası mücevherlerle bezeliydi. Uçlarında gümüş, tahta ve beyaz dişbudak ağacından dikenlerle, zehirli iğneler vardı. Matt bunu tedbirli gözlerle süzdü.

"Hıh," dedi Meredith gözlerini uzaklara dikerek. "Suarez ailesi sır saklama konusunda uzmandır." Birden ayağa kalkıp bir tekvando hareketi yaptı. Olduğu yerde hafifçe geriledi, iki yumruğunu da kaldırdı ve sol ayağını ileri atarak ortaya doğru bir yumruk savurdu. Siyah eşofmanıyla bir kedi kadar narin ama oldukça tehlikeli görünüyordu.

Bir dakika sonra Matt su şişesinin kapağını kapayıp Meredith'in hareketlerini taklit etmeye başladı. Sol tekme, ikili yumruk. Meredith kadar hızlı ve esnek olmadığının farkındaydı ama kaşlarını çatıp konsantre olmaya çalıştı. Matt daima iyi bir sporcu olmuştu. Bunu da başarabilirdi.

"Ayrıca mezuniyet balosu eşlerimi buraya getirdiğim filan yok," dedi Meredith bıyık altından gülümseyerek. "Yani gizli tutmak zor olmadı." Aynada Matt'i izledi. "Hayır, sol elinle blok yap, sağ elinle yüksekten vur. Böyle." Tekrar gösterdi ve Matt aynısını yapmaya çalıştı.

"Pekala," dedi Matt. Şimdi söylediklerine deminki kadar konsantre değildi. "Ama bize söyleyebilirdin. Biz

senin en yakın arkadaşlarınız." Sol ayağını öne koyup Meredith'in dirsek hamlesini denedi. "En azından Klaus ve Katherine'den sonra anlatabilirdin. Zaten daha önce söylesen deli olduğunu düşünürdük."

Meredith omzunu silkip kollarının iki yanına düşmesine izin verdi. Matt de aynısını yaptı ama birkaç saniye sonra bunun bir tekvando hareketi olmadığını fark etti.

Şimdi yan yana durmuş, aynada birbirlerine bakıyorlardı. Meredith'in ciddi ve asil yüzü solmuş, yer yer kızarmıştı. "Ben bir avcı-katilim ve ailemden kalan bu karanlık mirası bir sır olarak saklamam gerektiğini bilerek büyüdüm. İnsanlara bundan bahsetmeyi düşünemezdim. Alaric bile bilmiyor."

Matt gözlerini aynadan çekip Meredith'e bakmak için döndü. Alaric'le Meredith nişanlıydı. Matt kimseyle o kadar ciddi olmamıştı. Aşık olmaya en çok yaklaştığı kız Elena'ydı ama ilişkileri yürümemişti. Yine de aşk hakkında bir şeyi iyi biliyordu. Eğer birine kalbini verirsen ona her şeyi anlatırdın.

"Alaric normal ötesi olayları araştırmıyor mu? Senin bunu anlaması mı?"

Meredith kaşlarını çatarak tekrar omuz silkti. "Belki," dedi. Sesi gergin ve kibirliydi. "Ama ben onun araştırma konusu olmak istemiyorum. Ayrıca onu ürkütmek de istemiyorum." Bir an duraksadı. "Ama siz öğrendiğinize göre, sanırım ona da söylemek zorunda kalacağım."

"Hımm." Matt ağrıyan kaburgalarını sıvazladı. "Şimdi neden bu kadar üzerime geldiğini anladım. Ona söyleyeceğin için endişelisin ve hırsını benden çıkarıyorsun."

Meredith onun gözlerinin içine baktı. Yüz hatları hala gergindi ama gözlerinde muzip bir pırıltı vardı. "Üzerine gelmek mi?" dedi tatlı bir sesle ve yine kaplan pozisyonunu aldı. Matt dudaklarının istemsiz bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. "Daha hiçbir şey görmedin."

Elena, Judith'in seçtiği restorana dehşetle baktı. Durmadan bipleyen atariler, köstebek çekiçleme ve tilt gibi oyunların oynandığı eski moda makineler, her masada rengarenk balonlar ve pizza servisi yaparken şarkı söyleyen garsonların oluşturduğu gürültü karmaşası. Ve tüm bunlara artı olarak ipini koparmışçasına sağa sola koşuşturan şamatacı çocuklar.

Stefan restorana kadar ona eşlik etmiş ama neon renkli duvarları görünce hemen yan çizmişti.

"Kızlar gecesinde ne işim var canım," diye gevelemiş ve öyle bir hızla ortadan kaybolmuştu ki, Elena vampir güçlerini kullandığından şüphelenmişti.

"Hain," diye mırıldanmıştı parlak pembe kapıyı iterken. Mezarlıkta geçirdikleri dakikalardan sonra kendini daha güçlü ve mutlu hissediyordu ama burada da biraz desteğe itirazı olmazdı.

"Happytown'a hoşgeldiniz," diye şakıdı girişteki kız. "Yalnız mısınız, yoksa kalabalık mı olacaksınız?"

Elena dehşetle irkilmemek için kendini zor tuttu. Böyle bir yere tek başına gelen oluyor muydu? "Ah, arkadaşlarımı gördüm," dedi kibarca. Judith Hala köşe masalardan birinde ona el sallıyordu.

"Süper eğlenceli kızlar gecesinden kastın bu muydu?" diye sordu masaya ulaştığında. "Ben sevimli bir bistro bekliyordum."

Judith Hala odanın diğer tarafına doğru baktı. Bera, Margaret'ın makinelerden birinin başında neşeyle kıvranarak bek çekiçlediğini gördü.

"Margaret'ı hep yetişkinlere uygun yerlere götürüp terbiyeli maymun gibi davranmasını bekliyoruz," diye açıkladı Judith Hala. "Bu sefer onun hoşuna gidecek bir şey yapalım istedim. Umarım Bonnie'yle Meredith aldırmaz."

"Belli ki çok eğleniyor," dedi Elena, kız kardeşini izleyerek. Geçen yıldan Margaret'la ilgili anıları hep endişe vericiydi. Sonbaharda Margaret, Elena'nın Judith ve Robert'la durmadan atışmasına ve Fell's Church'deki gizemli olaylara üzülüyordu. Tabii sonra Elena'nın ölümü onu yıkmıştı. Elena sonrasında pencerenin arkasından onu izlemiş ve ağladığını görmüştü. Şimdi hatırlarsa bile Margaret beş yaşındaki bir çocuğa göre fazlasıyla acı çekmişti.

Kardeşinin, oynadığı eski moda oyuna konsantre olmuş yüzünü izlerken, *ben sana göz kulak olacağım Margaret*, diye söz verdi içinden. *Bu dünyada bir daha asla öyle hissetmeyeceksin.*

"Bonnie'yle Meredith gelecek mi?" diye sordu Judith Hala usulca. "Onları davet ettin mi?"

"Ah," dedi Elena daldığı düşüncelerden uyanarak. Masanın ortasındaki patlamış mısır sepetine elini uzattı. "Meredith'e ulaşamadım ama Bonnie geliyor. Buna bayılacak."

"Bayıldım bile," diye onayladı bir ses arkasından. Elena Bonnie'nin parlak kızıl buklelerini görmek için döndü. "Özellikle de yüzündeki ifadeye, Elena." Bonnie'nin kocaman, kahverengi gözleri muzipçe ışıldıyordu. Elena'yla *oley, geri döndük, söylediklerini yaptılar ve Fell's Church yine olması gerektiği gibi* dercesine birbirlerine baktılar ve sımsıkı kucaklaştılar.

Elena, Bonnie'yi uzun bir süre kollarında tuttu ve Bonnie yüzünü Elena'nın omzuna gömdü. Narin vücudu hafifçe titriyordu. İşte o an Elena sevinç ve yıkım arasındaki ince çizgide yalnız olmadığını anladı. Çok şey elde etmiş ama ağır bir bedel ödemişlerdi.

Bonnie, Elena'yı bıraktığında neşeli bir sesle konuştu. "Dokuzuncu doğumgünümü böyle bir yerde kutlamıştım. Hokey-Pokey Grill'i hatırlıyor musun? İlkokul çocuklarına daha çok hitap edecek bir yer düşünemiyorum." Gözleri hala yaşlarla pırıldamasına rağmen çenesini kararlı bir tavırla yukarı kaldırmıştı. *Bonnie, bu kendisini öldürse bile eğlenecek*, diye düşündü Elena.

"O partiyi hatırlıyorum," dedi Bonnie'yi taklit edip kayıtsız bir tavır takınarak. "Pastanın üzerinde popüler

bir müzik grubunun fotoğrafı vardı. Hani şu bütün elemanları erkek olan."

"Yaşıma göre fazla olgundum tabii," dedi Bonnie, Judith Hala'ya neşeyle. "Arkadaşlarım evcilik oynarken ben oğlanlara deli oluyordum."

Judith Hala bir kahkaha atıp Margaret'a el salladı. "Şov başlamadan sipariş versek iyi olur."

Elena gözlerini kocaman açarak Bonnie'ye baktı. "Şov mu?" dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak. Bonnie kıs kıs gülüp omuz silkti.

"Ne yiyeceğinize karar verdiniz mi, kızlar?" diye sordu Judith Hala.

"Pizzadan başka şansımız var mı?" dedi Elena.

"Tavuk kanadı," diye karşılık verdi Margaret iskemlesine tırmanırken. "Ve sosisli sandviç."

Elena kardeşinin darmadağın saçlarına ve neşeli suratına bakıp mutlulukla gülümsedi. "Sen ne istiyorsun, tavşancık?"

"Pizza," dedi Margaret. "Pizza, pizza, pizza."

"Hmmmm, öyleyse ben de pizza alayım," diye karar verdi Elena.

"Buradaki en iyi şey o," dedi Margaret. "Sosislilerin tadı bir garip." Oturduğu yerde kıpırdanarak sordu. "Elena, dans resitaline gelecek misin?"

"Ne zaman?" diye sordu Elena.

Margaret kaşlarını çattı. "Yarından sonra," dedi. "Bilmiyor musun?"

Elena, Bonnie'ye imalı bir bakış attı. "Hayatta kaçırmam," dedi ve Margaret kafasını sallayıp patlamış mısıra ulaşmak için sandalyesinde ayağa kalktı.

Judith Hala hemen Margaret'ı azarlamaya girişti. Bu sırada yarı melodik bir sesle şarkı söyleyen bir garson masaya yaklaştı. Bonnie'yle Elena birbirlerine gülümsedi.

Dans resitalleri. Şarkı söyleyen garsonlar. Pizza.

Bu tür bir dünyada yaşamak güzel bir değişiklik olmuştu doğrusu.

6

Ertesi sabah hava yine açık ve sıcaktı. Keyifli bir yaz günü daha. Elena rahat yatağında tembelce gerindi, kalkıp üzerine bir tişörtle şort geçirdi ve mısır gevreği yemek için mutfağa indi.

Judith Hala masada Margaret'ın saçını örüyordu.

"Günaydın," dedi Elena bir kaseye süt dökerek.

"Günaydın, uykucu," diye cıvıldadı Judith Hala ve Margaret kocaman gülümseyip parmağını sallayarak selam verdi. "Rahat dur, Margaret. Biz markete gidiyoruz," dedi Judith Hala, Elena'ya. "Sen ne yapacaksın?"

Elena ağzındaki lokmayı yuttu. "Alaric'le arkadaşını tren istasyonundan alacağız. Sonra birlikte takılırız herhalde."

"Kimi alacağız dedin?" diye sordu Judith Hala gözlerini kısarak.

Elena bir an duraksadı.

"Ah, unuttun mu, geçen yıl tarih derslerinde Bay Tanner'a yardım ediyordu," dedi. Acaba bu dünyada gerçekten böyle bir şey olmuş muydu?

Judith Hala kaşlarını çattı. "Lise kızlarıyla sosyalleşmek için biraz fazla yaşlı değil mi?"

Elena gözlerini devirdi. "Artık lisede değiliz, Judith Hala. Ve Alaric bizden yalnızca altı yaş büyük. Hem sadece kızlarla takılmayacak. Matt'le Stefan da geliyor."

Eğer Judith Hala sırf birlikte vakit geçirmelerine bile bu tepkiyi veriyorsa, belki de Meredith, Alaric'le ilişkisini gizlemekte haklıydı. En iyisi birkaç yıl beklemekti. İnsanlar Meredith'i bir yetişkin olarak görene dek. Buradaki hiç kimse Meredith'in neler yaşadığını bilmediği için onu on sekiz yaşında sıradan bir kız sanmaları normaldi tabii.

İyi ki Judith Hala, Stefan'ın benden beş yüz yaş büyük olduğunu bilmiyor, diye düşündü Elena, bıyık altından gülerek. *Alaric'i bile yaşlı bulduğuna göre.*

Kapı çaldı.

"Matt'le diğerleri olmalı," dedi Elena elindeki kaseyi eviyeye koyarak. "Akşama görüşürüz."

Margaret'ın gözlerinin irileştiğini görünce kapıya koşarken küçük kızın omzunu sıktı. Kardeşi hala onun geri gelmeyeceğinden mi endişeleniyordu?

Holde kapıyı açmadan önce parmaklarını saçlarına daldırdı.

Ama karşısında Stefan yerine bir yabancı dikiliyordu. Üstelik gerçekten çok yakışıklıydı. Bunu fark etmemek elinde değildi. Çocuk onun yaşlarında olmalıydı. Altın rengi, kıvırcık saçları, bir heykeltıraşın elinden çıkmışçasına düzgün hatları ve parlak mavi gözleri vardı. Elinde kırmızı bir gül tutuyordu.

Elena hafifçe sırtını dikleştirdi ve gayriihtiyari omuzlarını arkaya atıp saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Stefan'a tapıyordu ama bu diğer erkeklere bakamayacağı ya da onlarla konuşamayacağı anlamına gelmiyordu. Sonuçta bir ölü değildi, öyle değil mi? *Artık değilim*, diye düşündü kendi şakasına gülümseyerek.

Çocuk da gülümsedi. "Merhaba, Elena," dedi neşeyle.

"Caleb Smallwood!" diye bağırdı Judith Hala hole gelerek. "İşte buradasın!"

Elena istemsizce geri çekildi ama yüzündeki gülümsemeyi korumaya özellikle dikkat etti. "Tyler'ın akrabası mısın?" diye sordu sakin bir tavırla. Bir yandan da yabancıyı baştan aşağı süzüyordu. Ne arıyordu ki? Kurtadam olduğuna dair bir işaret mi? Gerçi öyle bir şey olsa bile anlamazdı. Tamam, keskin yüz hatları ve büyük, beyaz dişleriyle Tyler'ın yakışıklılığında daima hayvani bir yan vardı ama bu bir tesadüf de olabilirdi.

"Tyler benim kuzenim," diye cevap verdi Caleb. Gülümsemesi meraklı bir kaş çatmaya dönüşmeye başlamıştı. "Bunu bildiğini sanıyordum, Elena. Tyler... gittiğinden beri onunkilerle kalıyorum."

Elena hemen aklını çalıştırdı. Elena, Stefan ve Damon müttefiki, şeytani vampir, Klaus'u alttettikten sonra Tyler Smallwood kayıplara karışmıştı. Tyler kız arkadaşı -ve bazen rehinesi olan- Caroline'ı hamile bırakmıştı. Elena, Tyler ve Caroline'ın akıbetini Bekçiler'le tartışmamıştı, dolayısıyla gerçekte onlara ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Tyler hala bir kurtadam mıydı, onu bile bilmiyordu. Ya da Caroline hamile miydi? Ve eğer öyleyse, bebekleri kurtadam mı, yoksa insan mı olacaktı? Hafifçe kafasını salladı. Cesur yeni dünya diye buna denirdi.

"Caleb'ı dışarıda bekletmesene," dedi Judith Hala arkasından. Elena yana çekildi ve Caleb hole girdi.

Elena zihniyle çocuğa ulaşıp aurasını algılamaya, gerçekten tehlikeli mi diye anlamaya çalıştı ama yine o duvara tosladı. Yeniden normal bir kız olmaya alışmak biraz zaman alacaktı ve birden kendini inanılmaz ölçüde kırılgan hissetti.

Caleb huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine geçirince Elena hemen kendini topladı. "Ne kadardır kasabadasın?" diye sordu. Of, bak yine aynısını yapmıştı. Tanıması gereken bu çocuğa bir yabancı gibi davranmıştı.

"Valla," dedi yavaşça, "bütün yazdır buradayım. Haftasonu kafanı bir yere mi çarptın, Elena?" Alayla sırıttı.

Elena haftasonu boyunca çektiklerini düşünerek omuzlarını kaldırdı. "Öyle de denebilir."

Caleb gülü uzattı. "Bu senin için olmalı."

"Teşekkürler," dedi Elena şaşkınlıkla. Gülü alırken dikeni parmağına battı ve elini ağzına götürüp kanı emdi.

"Bana teşekkür etme," dedi Caleb. "Buraya geldiğimde verandanın en üst basamağında duruyordu. Gizli bir hayranın olmalı."

Elena kaşlarını çattı. Okuldaki bir sürü çocuk ona hayrandı ve eğer dokuz ay önce olsa gülü oraya kimin bıraktığını tahmin edebilirdi. Ama şimdi hiçbir fikri yoktu.

O sırada Matt'in eski Ford sedanı evin önüne yanaştı ve Matt sabırsızca kornaya bastı. "Gitmeliyim, Judith Hala," dedi Elena. "Geldiler. Görüştüğümüze sevindim, Caleb."

Matt'in arabasına doğru yürürken kalbi sıkıştı. Bunun sebebi sadece Caleb'la tanışmasının tuhaflığı değildi. Gülün sapını elinde dalgın bir yüzle çevirirken *asıl sebep araba* diye düşündü.

Şeytani güçlerin etkisi altında ve panikle Wickery Köprüsü'nden uçtuğu araba Matt'indi. Bu arabada ölmüştü. Dereye düştüğünde camlar patlamış ve içerisi buz gibi suyla dolmuştu. Çiziklerle dolu direksiyon ve yamuk yumuk kaputun sularla kaplanışı hayata gözlerini yummadan önce gördüğü son manzaraydı.

Ama işte şimdi o araba tam karşısındaydı ve tek parça halindeydi. Onun gibi. Elena ölümünün hatırasını zihninden uzaklaştırmaya çalışarak yolcu koltuğundaki Bonnie'ye el salladı. Arkadaşının suratı hevesle parlıyor-

du. Artık tüm eski trajedileri unutabilirdi, çünkü *bu* hayatta hiçbiri olmamıştı.

Meredith ön verandadaki sallanan koltuğa zarifçe tünemiş, tek ayağıyla öne arkaya sallanıyordu. Güçlü ve uçları sivri parmakları sabitti. Koyu renk saçları omuzlarına dökülmüştü. Ve ifadesi her zamanki gibi sakindi.

Yüzünden içinde kopan fırtınaları, endişeli düşüncelerinin birbirini kovaladığını ve hiç durmadan olasılık hesapları yaptığını anlamak mümkün değildi.

Önceki günü Bekçiler'in büyüsünün onun ve ailesinin hayatında ne gibi değişiklikler yapacağını düşünerek geçirmişti. Özellikle de Klaus'un on yılı aşkın bir süre önce kaçırdığı erkek kardeşi, Christian'ı düşünmüştü. Elena'nın pazarlığının sonuçlarından hala emin değildi ama içinden bir his akıllarına hiç gelmeyen olaylarla karşılaşabileceklerini söylüyordu.

Ama bugün düşünceleri tek bir kişiyle doluydu: Alaric Saltzman.

Koltuğun kolunda parmaklarıyla huzursuzca tempo tuttu. Sonra kendini zorlayarak yine hareketsizleşti.

Meredith gücünü öz disiplinde buluyordu ve eğer erkek arkadaşı Alaric -en azından Alaric kasabadan ayrılmadan önce öyleydi, hatta birbirlerine nişan sözü vermişlerdi- ayrı oldukları aylar içinde ona karşı değişmişse, bunun onu ne kadar incittiğini Alaric bile anlamayacaktı.

Alaric son birkaç ayı Japonya'da, doğaüstü bir olayı araştırarak geçirmişti. Bir parapsikoloji doktora öğrencisi için bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Unmei no Shima, yani Ölüm Adası'nın trajik tarihi, çocukların ailelerine savaş açması, Meredith'le arkadaşlarına Kitsune'nin Fell's Church'e yaptıklarını ve onlarla nasıl savaşacaklarını anlamaları konusunda yardımcı olmuştu.

Alaric, Unmei no Shima'da adli antropolog, Doktor Celia Connor'la çalışıyordu. Tüm akademik başarılarına rağmen Doktor Connor henüz Alaric'le aynı yaştaydı – yirmi dört. Belli ki fazlasıyla zeki biriydi.

Mektuplarından ve e-maillerinden anlaşıldığına göre, Alaric, Japonya'da hayatının en güzel günlerini yaşamıştı. Ve görünüşe bakılırsa, Doktor Connor'la bir sürü ortak noktaları vardı. Belki Meredith'le olduğundan daha fazla. Zira Meredith tüm olgunluğuna ve zekiliğine rağmen, küçük bir kasaba lisesinden yeni mezun olmuş bir genç kızdı.

Meredith şöyle bir silkinip daha dik oturdu. Alaric'in çalışma arkadaşıyla ilişkisini kıskanarak saçmalıyordu. Evet, kesinlikle saçmalıyordu.

Sallanan koltuğun kollarını daha sıkı tuttu. O bir vampir avcısıydı. Kasabasını korumakla görevliydi ve arkadaşlarıyla birlikte bunu bir kez yapmıştı. Sıradan bir ergen değildi ve eğer Alaric'e bunu yeniden kanıtlaması gerekirse kendine güveni tamdı. Doktor Celia Connor olsun, olmasın.

O sırada Matt'in külüstür Ford sedanı kaldırıma yanaştı. Bonnie, Matt'le birlikte öndeydi. Stefan'la Elena arkada birbirlerine sokulmuştu. Meredith ayağa kalkıp çimenliğin üzerinden onlara doğru yürüdü.

"Her şey yolunda mı?" dedi Bonnie kapıyı açtığında. "Savaşa gider gibi bir halin var."

Meredith yüz ifadesini yumuşattı ve *erkek arkadaşım hala benden boşlanıyor mu diye endişeleniyorum,* haricinde bir açıklama bulmaya çalıştı. Birden gergin olması için başka bir sebep daha olduğunu fark etti.

"Bonnie, şimdi herkese benim göz kulak olmam gerek," dedi. "Damon öldü. Stefan insanları incitmek istemiyor ve bu, ona engel oluyor. Elena'nın Güç'leri yok oldu. Kitsune'yi yensek bile hala korunmaya ihtiyacımız var. Tedbiri elden bırakmamalıyız."

Stefan kolunu Elena'nın omzuna atmıştı. Onu kendine çekti. "Fell's Church'ü nesillerdir doğadışı varlıklara çekici kılan enerji hatları hala burada. Onları hissedebiliyorum. Ve diğer insanlar, diğer *yaratıklar* da kolayca hissedebilir."

"Yani hepsi yeniden mi olacak?" Bonnie'nin sesi panikten yükselmişti.

Stefan parmağını burnunun üzerine sürttü. "Sanmam. Ama başka bir şey olabilir. Meredith haklı, uyanık olmalıyız." Elena'nın omzuna bir öpücük kondurdu ve yanağını kızın saçlarına dayadı. Meredith gülümseyerek düşündü. Bu doğadışı varlığın Fell's Church'e çekilme-

sinin bir sebebi vardı ama bu sebep kesinlikle bölgedeki enerji hatları değildi.

Elena elindeki koyu kırmızı gülle oynuyordu. Herhalde Stefan vermişti. "Seni endişelendiren tek konu bu mu Meredith?" diye sordu. "Fell's Church'e karşı görevlerin mi?"

Meredith yanaklarının kızardığını hissetti ama sesi kuru ve sakindi. "Bence yeterince mantıklı. Sence?"

Elena sırıttı. "Ah, tabii. Ama başka bir konu daha olabilir mi?" Bonnie'ye göz kırpınca ufak tefek kızın endişeli ifadesi yumuşadı. "Anlatacağın tüm o hikayelerden etkilenecek biri yok mu? Özellikle de henüz hikayenin bitmediğini öğrendiğinde."

Bonnie arkaya dönüp gülümsedi. "Ah, şimdi anladım. O zaman başka hiçbir şeyi düşünemeyecek, değil mi? Ya da başka birini."

Stefan'ın omuzları da gevşemişti. Direksiyondaki Matt kikırdayıp kafasını salladı. "Ah, siz üçünüz," dedi sevgiyle. "Biz erkeklerin hiç şansı yok."

Meredith onlara aldırmadan gözlerini karşıya dikip çenesini hafifçe kaldırdı. Elena'yla Bonnie onu iyi tanıyordu ve üçü birlikte öyle çok dolap çevirmişti ki, arkadaşlarının planını bir çırpıda anlayacağını bilmeliydi. Ama bunu kabule yanaşmıyordu.

Gerçi arabanın içindeki kederli hava kaybolmuştu. Meredith bunu özellikle yaptıklarını, birbirlerine şaka yollu takılarak Stefan'la Elena'nın acısını hafifletmeye çalıştıklarını biliyordu.

Damon ölmüştü. Meredith, Karanlık Boyut'ta geçirdikleri sûre boyunca bu sağı solu belli olmayan vampire temkinli bir saygı beslemeye başlamıştı. Bonnie'nin hisleri onunkinden biraz daha sıcak olmalıydı. Ama Elena Damon'ı sevmişti. Gerçekten sevmişti. Ve Damon'la Stefan'ın ilişkisi yüzyıllardır gergin olsa da o Stefan'ın ağabeyiydi. Stefan'la Elena acı çekiyordu ve bunu herkes biliyordu.

Bir dakika sonra Matt dikiz aynasından Stefan'a baktı. "Hey, sana söylemeyi unuttum. Bu gerçeklikte Cadılar Bayramı'nda ortadan kaybolmadın. Hücum oyuncusu olarak kaldın ve takımı eyalet şampiyonu yaptık." Neşeyle sırıttı ve Stefan'ın yüzünde hoşnut bir ifade belirdi.

Meredith tarih öğretmenleri Bay Tanner Cadılar Bayramı partisinde ölüp her şey tepetaklak olmadan önce Stefan'ın Matt'le lise futbol takımında oynadığını neredeyse unutmuştu. İkisinin de Elena'yı sevdiği gerçeğine rağmen iyi dost olduklarını, spor yapıp birlikte takıldıklarını da öyle.

Belki hâlâ ikisi de Elena'yı seviyordur, diye düşündü ve kirpiklerinin arasından Matt'in ensesine göz attı. Onun ne hissettiğinden emin değildi ama Matt, Meredith'te bir kere aşık oldu mu hep aynı kızı seven bir erkek imajı uyandırıyordu. Ama ne hissederse hissetsin, bir ilişkiyi bozmayacak kadar dürüst ve onurluydu.

"Ve," diye devam etti Matt, "liselerarası eyalet şampiyonası birincisi bir takımın oyun kurucusu olarak üni-

yetkililerin dikkatini çekmiş olmalıyım." Bir an durakladı ve yüzünde gururlu bir gülümseme belirdi. "Kent State bana tam burs veriyor."

Bonnie bir sevinç çığlığı attı, Elena el çırptı, Meredith'le Stefan onu içtenlikle tebrik etti.

"Şimdi sıra bende!" dedi Bonnie. "Galiba bu gerçekliğe ısı çalıştım. Tabii en yakın arkadaşlarımdan biri ilk sömestrde ölmediği ve bana yardım ettiği için daha kolay oldu."

"Hep!" dedi Elena. "Meredith her zaman benden daha iyi bir öğretmen olmuştur. Sakın suçu bana atma."

"Her neyse," diye devam etti Bonnie, "dört yıllık bir üniversiteye kapağı atabildim! Öbür hayatımızda orayı başvurmaya bile kalkışmamıştım, çünkü not ortalaman yeterli değildi. Mary'nin yaptığı gibi devlet üniversitesinde hemşirelik derslerine katılacaktım. Gerçi hemşire olmak istediğimden bile emin değildim. Tüm o kan ve diğer sıvılar. Iyy! Her neyse, annem bu sabah İşçi Bayramı'ndan önce Dalcrest'teki odam için alışveriş yapmamız gerektiğini söyledi." Hafiften omuz silkti. "Biliyorum, Harvard değil ama çok heyecanlıyım."

Meredith kutlamalara sessizce katıldı. O, Harvard'a girmişti.

"Ah. Ve! Ve!" Bonnie koltuğunda heyecanla zıpladı. "Bu sabah Vickie Bennett'a rastladım. Hiç de ölü bir hali yoktu! Galiba ona sarıldığımda biraz şaşırdı. Onunla yakın olmadığımızı bile unutmuşum."

"Durumu nasıl?" diye sordu Elena merakla. "Bir şey hatırlıyor mu?"

Bonnie kafasını yana eğdi. "İyi görünüyor. Ne hatırladığını sormadım tabii ama ölmekle ya da vampirlerle ilgili hiçbir şey söylemedi. Bilirsiniz, her zaman biraz bayık bir tip olmuştur. Geçen hafta seni kasabanın merkezinde gördüğünü ve senin ona ne renk dudak parlatıcısı alması gerektiğini söylediğini anlattı."

Elena kaşlarını şaşınca kaldırdı. "Sahi mi?" Bir an duraksayıp kararsız bir sesle devam etti. "Benden başka kendini bu kadar tuhaf hisseden var mı? Yani, evet, her şey harika. Beni yanlış anlamanızı istemem ama yine de tuhaf."

"Şaşırtıcı ve kafa karıştırıcı," dedi Bonnie. "Tüm o korkunç olaylar geride kaldığı ve herkes iyi olduğu için minnettarım. Hayatımı geri aldığım için heyecanlıyım. Ama bu sabah Mary'nin nerede olduğunu sorduğumda babam beni azarladı." Mary, Bonnie'nin ablalarından biriydi. Bonnie'yle birlikte hala ailesiyle yaşayan bir tek o kalmıştı. "Sululuk etmeye çalıştığımı sandı. Görünüşe bakılırsa, Mary üç ay önce erkek arkadaşının yanına taşınmış ve babamın bu konuda ne hissettiğini tahmin edersiniz herhalde."

Meredith kafasını salladı. Bonnie'nin babası korumacı ve eski kafalı bir adamdı. Dolayısıyla kızlarının erkek arkadaşlarına daima karşıydı. Eğer Mary sevgilisiyle yaşıyorsa bu onu çileden çıkartıyor olmalıydı.

"Ben de Judith Hala'yla takışmışım ama nedenini hatırlamıyorum," dedi Elena. "Soramıyorum da, çünkü bunu bilmem gerek."

"Her şeyin mükemmel olması gerekmez miydi?" diye sordu Bonnie efkarlı bir sesle. "Zaten yeterince sıkıntı yaşamadık mı?"

"Ben gerçek hayata dönebildiğimiz sürece kafamın karışmasına aldırmıyorum," dedi Matt dürüstçe.

Ardından gelen kısa sessizliği Meredith bozdu. Arkadaşlarını iç karartıcı düşüncelerinden uzaklaştırmak için konuyu değiştirmek istemişti. "Ne güzel bir gül, Elena," dedi. "Stefan'ın hediyesi mi?"

"Hayır," diye karşılık verdi Elena. "Bu sabah verandanın en üst basamağında duruyormuş." Gülün sapını parmaklarının arasında çevirdi. "Ama bizim oradaki bahçelerden değil. Kimsenin böyle güzel gülleri yok." Alaycı bir bakışla Stefan'a gülümsedi. Stefan bir kez daha gerilmişti. "Anlayacağınız, nereden geldiği bir sır."

"Gizli bir hayranın bırakmış olmalı," dedi Bonnie. "Bakabilir miyim?"

Elena gülü ön koltuğa uzattı ve Bonnie çiçeği elinde evirip çevirerek dikkatle inceledi. "Muhteşem," dedi. "Tek bir kusursuz gül. Ne kadar romantik!" Gülü alnına doğru tutarak kendinden geçiyormuş gibi yaptı. Sonra birden irkildi. "Ah!"

Elinden kanlar akıyordu. Meredith kağıt mendil çıkarmak için elini cebine atarken bir dikenin batmasıyla

bu kadar kan çıkar mı diye düşünüyordu. Matt arabayı yolun kenarına çekti.

"Bonnie..." dedi.

Stefan derin derin nefes almaya başlamıştı. Gözleri kocaman açılarak öne eğildi. Meredith mendili unutuvermişti. Aniden kan görmenin Stefan'ın vampir doğasını harekete geçireceğinden korkuyordu.

Sonra Matt hayretle inledi ve Elena, "Fotoğraf!" dedi sert bir sesle. "Biri bana telefonunu versin!" Öylesine otoriterdi ki Meredith hemen telefonunu uzattı.

Elena telefonun kamerasını Bonnie'nin üzerine tuttuğunda Meredith diğerlerini neyin şaşırttığını gördü.

Bonnie'nin dirseğinden bileğine doğru akan koyu kırmızı kan damlalacıkları kıvrılıp bükülerek bir kelimeye, daha doğrusu, bir isme dönüşüyordu. Aylardır Meredith'e huzur vermeyen isme.

celiaceliaceliacelia

tarama :irem/colin
düzenleme :vero

7

"Celia kim?" dedi Bonnie öfkeyle. Kolundaki kanı silmişlerdi. Gülü dikkatle ön koltukların ortasına, Matt'le kendi arasına koydu. Hiçbiri ona dokunmayordu. *Şimdi güzelden çok tehlikeli görünüyor,* diye düşündü Stefan. Suratı asılmıştı.

"Celia *Connor,*" dedi Meredith sertçe. "Doktor Celia Connor. Onu bir keresinde vücut dışı deneyimlerinizden birinde görmüştünüz. Şu adli antropolog."

"Alaric'le birlikte çalışan mı?" dedi Bonnie. "İyi ama kolumdaki kanda onun adının ne işi var?"

"Ben de bunu merak ediyorum," dedi Meredith kaşlarını çatarak.

"Bir uyarı olabilir," diye atıldı Elena. "Henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Hele bir istasyona gidip Alaric'le Celia'yı karşılayalım, sonra..."

"Sonra?" diye sordu Meredith, Elena'nın mavi gözlerine bakarak.

"Sonra ne yapılması gerekiyorsa yaparız," dedi Elena serinkanlılıkla. "Her zamanki gibi."

Tren istasyonuna vardıklarında Bonnie hala şikayet ediyordu.

Sabır, diye hatırlattı Stefan kendine. Genelde Bonnie'nin arkadaşlığından hoşlanırdı ama şimdi vücudu alıştığı insan kanını arzularken kendini son derece gergin hissediyordu. Ağrıyan çenesini ovuşturdu.

Bonnie belki birinci kez vızıldadı. "En azından birkaç günlüğüne normal bir hayat süreriz diye düşünmüştüm."

"Hayat adil değil, Bonnie," dedi Matt kederle. Stefan ona şaşkınlıkla baktı. Matt genelde kızları neşelendirmek için ilk atılan olurdu. Ama uzun boylu sarışın bu kez kapalı bilet gişesine yaslanıp sırtını kamburlaştırmış, ellerini ceplerine sokmuştu.

Matt, Stefan'ın hayretle onu süzdüğünü gördü. "Her şey yeniden başlıyor, di mi?" diye sordu.

Stefan kafasını sallayıp istasyonda etrafına bakındı. "Neler döndüğünü bilmiyorum. Ama çok dikkatli olmalıyız."

"Ah, çok rahatladım," diye mırıldandı Meredith gri gözleriyle peronu tarayarak.

Stefan kollarını göğsünde kavuşturdu ve Elena'yla Bonnie'ye yaklaştı. Bütün algıları, normal ve normal ötesi, tetikteydi. Güç'ünü kullanarak etraflarında doğadışı

bir varlık var mı diye hissetmeye çalıştı ama yeni ya da telaş edilecek bir şeye rastlamadı. Tek duyabildiği işlerine giden insanların uradan uğultusuydu.

Yine de endişelenmemek imkansızdı. Stefan beş yüz yıllık varlığında o kadar çok şey görmüştü ki: Vampirler, kurtadamlar, iblisler, hayaletler, melekler, cadılar, insanları hayal bile edemeyecekleri şekillerde avlayan ya da etkileyen onlarca yaratık. Ve bir vampir olarak kan hakkında çok şey biliyordu. İtiraf ettiğinden çok daha fazlasını.

Bonnie'nin kolu kanamaya başladığında Meredith'in ona şüpheci bir bakış attığı gözünden kaçmamıştı. Ona karşı temkinli olmakta haklıydı. Doğasında insanları öldürmek olan bir varlığa nasıl güvenebilirlerdi?

Kan hayatın özüydü. Doğal yaşam süreci tamamlandıktan sonra bir vampiri yüzyıllarca ayakta tutan oydu. Kan iyi ya da şeytani amaçlarla yapılan pek çok büyünün ana malzemesiydi. Kanın kendi Güç'leri vardı. Kullanması zor ve tehlikeli Güç'leri. Ama Stefan ilk kez kanın Bonnie'nin kolundaki gibi bir yazı oluşturduğunu görüyordu.

Aklına bir fikir geldi. "Elena," dedi ona dönerek.

"Hı?" Elena elini gözlerine siper etmiş, raylara doğru bakıyordu.

"Bu sabah kapıyı açtığında gülü verandada bulduğunu söylemiştin, di mi?"

Elena yüzüne dökülen saçları arkaya attı. "Aslında tam öyle olmadı. Caleb Smallwood onu verandada bulmuş ve kapıyı açtığımda bana verdi."

"Caleb Smallwood mu?" Stefan gözlerini kıstı. Elena, halasının Smallwood'u evdeki bazı işleri yapmak için tuttuğundan bahsetmişti ama Caleb'ın gülle ilişkisinden daha önce söz etmesi gerekmez miydi?

"Tyler Smallwood'un kuzeni mi? Birdenbire ortaya çıkıp sizin evde işe girdi, ha? Üstelik büyük ihtimalle ailesinin geri kalanı gibi o da bir *kurtadam*."

"Caleb'la tanışmadın bile. Bence iyi birine benziyor. Yaz boyunca kasabadaymış ve hiçbir tuhaflık olmamış. Tek sorun onu hatırlamamamız." Elena'nın sesi şen şakrak çıkıyordu ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu.

Stefan otomatikman zihnine erişmeye çalıştı. Onunla özel konuşmaya. Ama yapamadı. Aralarındaki bağa öylesine alışmıştı ki, şimdi yokluğu tuhaf geliyordu. Elena'nın hislerini sezebiliyor, aurasını hissedebiliyordu ama telepatik yoldan iletişim kurmaları imkansızlaşmıştı. O ve Elena yine ayrıydı. Stefan rüzgara karşı kıpırdamadan durdu. Omuzları çökmüş, sırtı kederle kamburlaşmıştı.

Yaz rüzgarı sarı buklelerini yüzüne savururken, Bonnie kaşlarını çattı. "Tyler şimdi bir kurtadam mı ki? Çünkü eğer Sue hayattaysa bir kurtadam olmak için onu öldürmüş olamaz, değil mi?"

Elena avuçlarını havaya kaldırdı. "Ne bileyim? Zaten kasabadan gitti ve bunun için üzüldüğümü söyleyemeyeceğim. Tyler bir kurtadam olmasa bile pisliğin tekiydi. Okulda nasıl kabadayılık tasladığını hatırlasana. Durma-

dan cep şişesinden içki içip bize asılırdı. Ama Caleb'in öyle olmadığından eminim. Onda bir terslik olsaydı mutlaka sezerdim."

Stefan ona baktı. "Biliyorum, insanlar hakkındaki sezgilerin kuvvetli," dedi dikkatle. "Ama Caleb hakkında artık sahip olmadığın duyulara güveniyor olmayasın?" Bekçiler'in, Elena'nın kanatlarını acımasızca kesişi ve Güç'lerini yok edişini düşündü. Elena ve arkadaşlarının hala doğru dürgün anlayamadığı Güç'leri.

Elena alınmış görünüyordu. Tam bir cevap vermek için ağzını açmıştı ki, tren büyük bir gürültüyle istasyona girdi.

Fell's Church'te inen sadece birkaç kişi vardı ve Stefan çok geçmeden Alaric'in tanıdık silüetini gördü. Alaric perona adımını atar atmaz arkasından gelen ince yapılı Afrikalı-Amerikalı kadının inmesine yardım etmek için kollarını uzattı.

Doğruya doğru. Doktor Celia Connor gerçekten güzeldi. Stefan bunu inkar edemezdi. Bonnie kadar ufak tefekti. Kısacık kestirdiği saçları ve esmer teniyle son derece hoş bir havası vardı. Alaric'in koluna girerken ona çekici ve muzip bir gülümsemeyle baktı. Kocaman, kahverengi gözleri ve kuğu gibi bir boynu vardı. Üzerindeki rahat kıyafetlerin hepsi marka ve şıktı. Yumuşak deri çizmeler, dar bir kot ve safir tonlu ipek bir gömlek giymişti. Boynundaki yazı şeffaf fular sofistike tarzına uyum sağlıyordu.

Alaric dağınık sarı saçlı kafasını eğip çocuksu gülümsemesiyle genç kadının kulağına fısıldadığında Stefan, Meredith'in gerildiğini hissetti. Az sonra dövüş sanatındaki bütün yeteneklerini bu muhteşem adli antropoloğun üzerinde uygulayacakmış gibi bir hali vardı.

Ama sonra Alaric, Meredith'i görüp yanlarına koştu ve onu ayaklarını yerden kesercesine kucakladı. Meredith bariz bir şekilde rahatlamış görünüyordu. Birkaç dakika sonra ikisi de gülerek konuşuyordu ve birbirlerine dokunmadan duramıyormuş gibiydiler. Sanki nihayet yeniden birlikte olduklarına inanamıyorlardı.

Belli ki, Meredith'in Doktor Connor'la ilgili endişeleri yersizmiş, diye düşündü Stefan. En azından Alaric bakımından öyleydi. Dikkatini yine Celia Connor'a yöneltti.

Gönderdiği Güç, genç kadının zihnine ulaştığında onda hafif bir küskünlük hissetti. Bu anlaşılabilir bir şeydi: Celia insandı ve mesleki başarılarına rağmen henüz çok gençti. Uzun zamandır çekici Alaric'le omuz omuza çalışıyordu. Onu sahiplenmesi doğaldı ve şimdi Alaric onun yörüngesinden çıkıp başka bir kadının, hatta bir genç kızınkine girmişti.

Ama daha önemlisi, Güç'ü Celia Connor'da doğadışı bir gölgeye ya da kendisininkine karşılık veren bir Güç'e rastlamamıştı. Kandaki Celia adının anlamı her neyse, buna Doktor Celia Connor sebep olmamıştı.

"Biri fotoğraf çeksin!" dedi Bonnie gülerek. "Alaric'i *aylardır* görmüyoruz. Dönüşünü belgelemeliyiz!"

Matt telefonunu çıkarıp Meredith'le Alaric'in sarmaş dolaş birkaç fotoğrafını çekti.

"Birkaç tane de hep birlikte olsun!" diye ısrar etti Bonnie. "Siz de gelin, Doktor Connor. Trenin önünde duralım. Süper bir fon olur. Önce sen çek, Matt. Sonra sen geçersin, ben sizi çekerim."

Bir sürü poz verdiler. Birbirlerine beşlik çakarken, havaya sıçrarken, Celia Connor'la el sıkışırken ve kol kola gülümserken. Stefan birden kendini fotoğraf karesinin içinde bulmuştu. Elena koluna girmiş, onu çekiştiriyordu. Gizlice saçlarının temiz ve tatlı kokusunu içine çekti.

"Peronda yolcu kalmasın!" diye seslendi kondüktör ve trenin kapıları kapandı.

Stefan birden Matt'in fotoğraf çekmeyi bıraktığını fark etti. Mavi gözlerinde dehşet dolu bir ifadeyle onlara bakıyordu. "Hey, durun!" diye bağırdı. "Treni durdurun!"

"Matt! Neler oluyor?" dedi Elena. Ve sonra Meredith arkalarında hareket eden trene bakıp Matt'in ne demek istediğini anladı.

"Celia," dedi telaşla.

Stefan, Celia'nın birden gruptan uzaklaştığını gördü. Sanki görünmez bir el onu sürüklüyordu. Tren hareket ettiğinde Celia önce yanında yürümeye, sonra koşmaya başladı. Eli boğazındaydı ve çılgınca kafasını sallıyordu.

Birden Stefan'ın bakış açısı değişti ve neler olduğunu anladı. Celia'nın uzun eşarbı trenin kapısına sıkışmıştı ve

şimdi tren onu boynundan çekiyordu. Nefessiz kalmamak için var gücüyle koşuyor, boynundaki eşarp adeta bir tasma görevi görüyordu. Ve tren hızlanmaya başlamıştı. Elleriyle çaresizce eşarbı çekiştirmeye devam etti ama iki ucu da kapıda olduğu için kumaş boğazını daha da sıktı.

Şimdi Celia peronun sonuna varmak üzereydi ve tren giderek hızlanıyordu. Raylara yuvarlanıp boynunu kırması ve trenin onu kilometrelerce sürüklemesi an meselesiydi.

Stefan tüm bunları tek bir iç çekişte kavrayıp hemen harekete geçti. Güç akımı vücudunu dolaşırken dişlerinin uzadığını hissetti. Sonra dünya üzerindeki bütün insanlardan daha hızlı koşmaya başladı. Trenden bile hızlıydı.

Tek bir hamleyle Celia'yı kollarına alıp boynundaki eşarbı ortasından yırtarak boynundaki baskıyı yok etti.

Tren, istasyonu terk edip uzaklaşırken Stefan, Celia'yı yere bıraktı. Eşarbın kalıntıları boynundan perona, ayaklarının dibine düştü. Celia'yla Stefan nefes nefese birbirlerine baktı. Stefan arkalarından diğerlerinin bağrışlarını ve onlara yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu.

Celia'nın koyu kahverengi gözleri dehşetle irileşmişti. Acısından ağlıyordu. Dudaklarını yalayıp ellerini göğsüne bastırarak birkaç kısa ve derin nefes aldı. Stefan genç kadının kalp atışlarını ve kan dolaşımını hissedebiliyordu. Dişlerini geri çekip insani yüzüne bürünmeye yo-

gunlaştı. Celia aniden sendeleyince Stefan kolunu kızın beline attı.

"Geçti," dedi. "Kurtuldun."

Celia isterik bir kahkaha atıp gözlerini sildi. Sonra sırtını dikleştirip omuzlarını arkaya atarak derin derin nefes aldı. Stefan kalbinin sersemletici ritmine rağmen kendini sakinleştirmeye çalıştığını görebiliyordu. Doğrusu, Celia'nın otokontrolüne hayran kalmıştı.

"Sen Alaric'in sözünü ettiği vampir olmalısın," dedi Celia elini uzatarak.

Diğerleri iyice yaklaşmıştı. Stefan kafasını çevirip endişeyle Alaric'e baktı.

"Bunun gizli kalmasını tercih ederdim," dedi. Sırrını açık ettiği için Alaric'e sinir olmuştu. Ama Meredith'in inlemesi sözlerini bastırdı. Gri bakışlarındaki soğukkanlı ifadenin yerini karanlık bir dehşet almıştı.

"Bakın!" dedi işaret ederek. "Bakın, ne yazıyor!" Stefan gözlerini yerdeki kumaşa çevirdi.

Bonnie hafifçe inledi ve Matt'in kaşları çatıldı. Elena'nın güzel yüzü şokla çarpılmıştı. Alaric'le Celia da aynı oranda sersemlemiş görünüyordu.

Stefan bir an hiçbir *şey* görmedi. Sonra sanki odaklanan bir resim gibi herkesin neye baktığını gördü. Yırtılan eşarp yığın halinde duruyordu ve kumaşın kıvrımları birtakım harflere dönüşüp tek bir isim oluşturmuştu:

meredith

8

"Cidden ürkütücüydü," dedi Bonnie. Hepsi Matt'in arabasına doluşmuştu. Elena, Stefan'ın, Meredith, Alaric'in kucağına oturmuştu – Doktor Celia'nın bundan pek hoşlanmadığı Bonnie'nin gözünden kaçmamıştı. Sonra olanları tartışmak için hızla pansiyona gitmişlerdi.

Hep birlikte salona üşüşmüş ve Bayan Flowers'a hikayeyi anlatmak için birbirleriyle yarışa girmişlerdi. "Birden kanımda Celia'nın adı belirdi," diye devam etti Bonnie. "Sonra şu tuhaf kaza. Celia ölebilirdi. Ve eşarpta Meredith'in ismi vardı. Gerçekten ürkütücüydü."

"Az bile söyledin," dedi Meredith tek kaşını kaldırarak. "Bak, ilk kez yeterince dramatik olmadığından şikayet ediyorum."

"Hey!" diye itiraz etti Bonnie.

"Aynen devam et," dedi Elena alayla. "Sen olaya iyi tarafından bakmayı sürdür. Nihayet Bonnie de sakin bir kız olmayı öğrenebildi."

Matt kafasını salladı. "Bayan Flowers, sizce bunlar ne anlama geliyor?"

Salonun köşesindeki koltukta oturan Bayan Flowers gülümseyerek Matt'in omzunu sıvazladı. Pansiyona geldiklerinde onu ödevi ödevken bulmuşlardı. Ama hikayeyi anlatmaya başladıklarında pembe yünüyle şişlerini bir kenara bırakıp mavi gözlerini dikkatle onlara dikmişti. "Sevgili Matt," dedi. "Daima doğrudan konuya girer."

Zavallı Celia kanepeye, Alaric'le Meredith'in yanına oturmuştu. Afallamış bir hali vardı. Doğa dışı varlıklar üzerine çalışmalar yapmak başka şeydi, gerçek bir vampirle tanışmak ve esrarengiz şekillerde beliren isimlere anlam vermeye çalışmak başka şey. Üstelik hala ölümle burun buruna gelmenin şokunu atlatamamıştı. Alaric onu rahatlatmak için kolunu omzuna atmıştı. Bonnie o kolun asıl Meredith'in omzunda olması gerektiğini düşündü. Sonuçta eşarpta beliren onun ismiydi. Meredith hiç kıpırdamadan oturuyordu. Gözleri Alaric'le Celia'daydı ama yüzündeki ifadeyi anlamak mümkün değildi.

Celia öne doğru eğilip ilk kez konuştu.

"Affedersiniz," dedi kibarca. Sesi hafifçe titriyordu. "Ama bu konuyu ona neden danıştığımızı..." Cümlesinin sonunu getirmedi ama gözleri Bayan Flowers'a kaymıştı.

Bonnie, Celia'nın ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Bayan Flowers tatlı ve belki birazcık bunak bir yaşlı hanım görünümündeydi. Tüy gibi kır saçlarını topuz yapmıştı. Yüzünde yine o her zamanki kibar ve dalgın ifadesi vardı. Gardırobunun tamamı pastel renklerden ya da solmuş siyahlardan oluşuyordu. Ve kendi kendine mırıldanmak gibi bir alışkanlığa sahipti. Bir yıl önce Bonnie de onu Stefan'ın kaldığı pansiyonu işleten kaçık bir ihtiyar olarak görüyordu.

Ama görünüş yanıltıcı olabilirdi. Bayan Flowers büyüleri, Güç'ü ve sezgileri sayesinde kasabayı koruyarak her birinin saygısını kazanmıştı. Uzun lafın kısası, bu ufak tefek, yaşlı hanımda göründüğünden çok daha fazlası vardı.

"Hayatım," dedi Bayan Flowers kararlı bir sesle, "oldukça travmatik bir deneyim yaşadın. Çayını iç. Ailemin nesillerdir kullandığı rahatlatıcı bir karışım ve iyi geleceğinden eminim. Senin için elimizden geleni yapacağız."

Bayan Flowers bu sözleriyle Doktor Celia Connor'a kibarca haddini bildirmişti. Sen çayını içip toparlanırken biz sorunu çözmenin bir yolunu buluruz demeye getiriyordu. Celia'nın gözlerinde bir öfke kıvılcımı yanıp söndü ama itaatkar bir tavırla çayını yudumladı.

"Şimdi," dedi Bayan Flowers diğerlerine bakarak, "bana kalırsa öncelikle o isimlerin ortaya çıkışının ardındaki niyetin ne olduğunu anlamamız gerek. Bunu yaptığımızda belki kiminle karşı karşıya olduğumuzu anlarız."

"Belki bizi uyarmak içindir," dedi Bonnie tereddütle. "Önce Celia'nın ismi belirdi ve neredeyse ölüyordu. Şimdi de Meredith..." Özür dilercesine Meredith'e baktı. "Senin tehlikede olabileceğinden endişeliyim."

Meredith omuzlarını dikleştirdi. "Bu ilk kez olmayacak."

Bayan Flowers enerjik bir tavırla kafa salladı. "Evet, isimlerin belirişinin iyi bir sebebi olabilir. Gelin, o teorinin üzerine gidelim. Belki biri sizi uyarmaya çalışıyordur. Eğer öyleyse, kim? Ve bunu neden bu yolla yapıyor?"

Bonnie'nin sesi adeta bir fısıltıya dönüşmüştü. Madem bunu söylemek ona kalmıştı...

"Damon olabilir mi?"

"Damon öldü," diye kestirip attı Stefan.

"Ama Elena öldüğünde beni Klaus hakkında uyarmıştı," diye diretti Bonnie.

Stefan şakaklarını ovuşturdu. Yorgun görünüyordu. "Bonnie, Elena öldüğünde Klaus ruhunu boyutlar arasında hapsetmişti. Tamamen yok olmamıştı. O zaman bile seni yalnızca rüyalarında ziyaret edebiliyordu –başka kimseyi değil, sadece seni, çünkü sen diğer insanların sezemediklerini sezebiliyorsun. Elena fiziksel dünyada hiçbir şey yapamazdı."

"Bonnie, Bekçiler bize vampirlerin ölümden sonra hiçbir şekilde yaşamadıklarını söyledi," dedi Elena titrek bir sesle. "Yani Damon tamamen yok oldu." Stefan uzanıp endişeli gözlerle elini tuttu.

Bonnie birden ikisine karşı derin bir sempati duydu. Damon konusunu açtığı için üzgündü ama kendine hakim olamamıştı. Huysuz ve iyi kalpli Damon'ın onları kolluyor olabileceği fikri kalbindeki yükü biraz olsun hafifletmişti. Ne var ki, şimdi o yük tüm ağırlığıyla üzerine binmişti. "Pekala," dedi ruhsuzca, "o halde bizi kimin uyardığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sizin?"

Hepsi kafalarını iki yana salladı. "Böylesine bir gücü olan kimi tanıyoruz ki?" diye sordu Matt.

"Bekçiler?" dedi Bonnie şüpheyle.

Ama Elena kararlılıkla sarı saçlı kafasını salladı. "Onlar olamaz. Yapacakları en son şey kanla bir mesaj göndermek olur. Görüntüler onların tarzına daha yakın. Ve eminim, bizi buraya yolladıkları an ellerini üzerimizden çektiler."

Bayan Flowers parmaklarını kucağında kenetledi. "Belki de sizi uyarmaya çalışan bu kişiyi henüz tanımıyorsunuzdur."

Matt, Bayan Flowers'ın narin iskemlelerinden birinde kazık yutmuş gibi oturuyordu ama tahtalar tehlikeli bir şekilde gıcırdayınca öne eğildi. "Hımm," dedi. "Bence asıl sorun bizi bekleyen tehlikenin ne olduğu."

Bayan Flowers küçük, buruşuk ellerini iki yana açtı. "Kesinlikle haklısın. Gelin, hep birlikte seçenekleri değerlendirelim. İsimler bizi doğal bir olaya karşı uyarıyor olabilir. Celia –sana Celia dememin sakıncası yok, değil mi, hayatım?"

Hala afallamış görünen Celia hayır dercesine kafa salladı.

"Güzel. Celia'nın eşarbının tren kapısına sıkışması tamamen doğal bir kaza olabilir. Kusura bakma ama o uzun, dramatik eşarplar bazen çok tehlikeli olabiliyor. Dansçı Isadora Duncan yıllar önce eşarbının bir arabanın tekerleğine takılması sonucu öldü. Belki o mesajı kim yolladıysa Celia'ya dikkatli olmasını ve diğerlerine onu korumalarını söylemeye çalışıyordu. Belki de Meredith önümüzdeki birkaç gün her zamankinden daha tedbirli olmalı."

"Ama siz böyle düşünmüyorsunuz, değil mi?" dedi Meredith.

Bayan Flowers iç çekti. "Bana tüm bunlar kötü niyetliymiş gibi geliyor. Eğer biri sizi kazalara karşı uyarmak isteseydi bunun için kana yazılan isimlerden daha iyi bir yol bulabilirdi. Bu iki isim de şiddet olayları sonucunda ortaya çıktı, öyle di mi? Bonnie'nin eline diken battı ve Stefan, Celia'nın boynundaki eşarbı yırttı."

Meredith kafasını salladı.

Bayan Flowers endişeyle sözlerini sürdürdü. "Tabii başka bir seçenek de isimlerin ortaya çıkışının kötü niyetli olması. Belki de onlar tehlike yaratan bir büyünün etki etmesi ya da bunu birine yönelтmek açısından gereklidir."

Stefan kaşlarını çattı. "Kara büyüden bahsediyorsunuz, öyle değil mi?"

Bayan Flowers gözlerini ona dikti. "Korkarım, evet. Sen içimizde en yaşlı ve tecrübeli olansın. Ben daha önce hiç böyle bir şey duymadım. Sen?"

Bonnie biraz şaşırmıştı. Stefan'ın Bayan Flowers'tan çok daha yaşlı olduğunu tabii ki biliyordu. O, elektriğin henüz bulunmadığı, musluklardan su akmadığı, modern dünyaya ait hiçbir şeyin olmadığı yıllarda doğmuştu. Oysa Bayan Flowers sadece yetmişli yaşlardaydı.

Yine de Stefan'ın ne kadar uzun yaşadığını unutmak kolaydı. Zira olağanüstü yakışıklılığı dışında diğer on sekizliklerden hiçbir farkı yoktu. Birden aklına daha önce de düşündüğü bir şey geldi. Hain bir isyan. Nasıl oluyor da en yakışıklı çocukları hep Elena kapıyordu?

Stefan kafasını sallıyordu. "Hayır, böylesine hiç rastlamadım. Ama kara büyü olabileceği konusunda haklısınız sanırım. Belki annenize sorabilirsiniz..."

Zamanla dikkatini konuşulanlara daha çok vermeye başlayan Celia merakla Alaric'e baktı. Sonra içeri yüz küsur yaşında bir kadının girmesini bekliyormuşçasına gözleri kapıya kaydı. Bonnie durumun ciddiyetine rağmen elinde olmadan sırıttı.

Hepsi Bayan Flowers'ın, annesinin hayaletiyle konuşmasına öyle alışmıştı ki, yaşlı kadın gözlerini boşluğa dikip kendi kendine mırıldanmaya başladığında ve az sonra bir cevap almış gibi kaşlarını kaldırdığında kılları bile kıpırdamadı. Öte yandan Celia bunu son derece tuhaf bulmuş olmalıydı.

"Evet," dedi Bayan Flowers tekrar onlara dönerek. "Annem Fell's Church'te karanlık bir şeylerin döndüğünü doğruladı. Ama," avuçlarını iki yana açtı, "ne olduğunu bilmiyor. Bizi dikkatli olmamız konusunda uyardı. Bu şey her neyse, ölümcülmüş."

Stefan'la Meredith kaşlarını çatmıştı. Alaric, Celia'ya mırıl mırıl bir şeyler anlatıyordu. Neler olduğunu açıklıyor olmalıydı. Matt kafasını önüne eğmişti.

Elena başka bir taktik denedi. "Ya sen, Bonnie?"

"Hı?" diye sordu Bonnie. Sonra Elena'nın ne demek istediğini anladı. "Hayır. Olmaz. Bayan Flowers'ın annesinin bilmediği bir şeyi bilmeyi reddediyorum."

Elena ona bakmayı sürdürünce iç çekti. Sonuçta bu önemliydi. Eşarpta Meredith'in ismi vardı. Birbirlerinin arkalarını kollamaları gerekiyordu. Daima.

"Peki," dedi gönülsüzce. "Bakalım, başka bir şey bulabilecek miyim? Bana bir mum yakabilir misiniz?"

"Şimdi ne oluyor?" diye sordu Celia şaşkınlıkla.

"Bonnie bir medyum," diye açıkladı Elena.

"İnanılmaz," dedi Celia ama Bonnie'ye bakarken gözlerinde şüpheci bir ifade belirmişti. İstediğini düşünebilirdi.

Bonnie'nin onu inandırmak gibi bir kaygısı yoktu. Delinin teki olduğunu ya da onları kandırdığını varsayabilirdi. Nasıl olsa yakında yanıldığını anlayacaktı. Elena şöminenin rafındaki mumu alıp yaktı ve sehpanın üzerine koydu.

Bonnie yutkunup aniden kuruyan dudaklarını yaladı ve mumun alevine odaklanmaya çalıştı. Bu konuda pek çok deneyimi olmasına rağmen bilincini yitirmekten ve suyun altına çekiliyormuş gibi hissetmekten asla hoşlanmamıştı.

Alev titredi ve parlaklaştı. Sanki genişleyip Bonnie'nin bütün görüşünü kaplamıştı. Tek görebildiği alevdi.

Kim olduğunu biliyorum. Aniden kulağına gürleyen bu ses soğuk ve sertti. Bonnie korkuyla irkildi. Seslerden nefret ediyordu. Bazıları uzaktaki bir televizyondan geliyormuşçasına boğuk, bazılarıysa bunun gibi hemen yanı başındaydı. Her nasılsa bir sonraki transa geçişine kadar onları unutmayı başarıyordu. Uzaktan gelen bir çocuk sesi sözsüz ve akortsuz bir uğultuya dönüştü ve Bonnie nefesini düzenlemeye yoğunlaştı.

Gözlerinin odağını yitirdiğini hissediyordu. Ağzını ekşi, ıslak ve iğrenç bir tat doldurdu.

İçinde keskin ve acı bir kıskançlık hissetti. *Bu adil değil, bu adil değil,* diye mırıldandı kafasının içindeki bir şey. Ve sonra karanlık çöktü.

Elena, Bonnie'nin gözbebeklerinin mum alevine tepki vererek genişlemesini kaygıyla izledi. Bonnie giderek transa daha kolay ve hızlı girebilmeye başlamıştı ve bu Elena'yı endişelendiriyordu.

"Karanlık yükseliyor." Arkadaşının ağzından Bonnie'ninkine hiç benzemeyen düz ve donuk bir ses çıktı. "Henüz burada değil ama olmak istiyor. Soğuk. Uzun

zamandır soğuk. Karanlıktan çıkıp bizim yanımızda ve kalplerimiz kadar sıcak olmak istiyor. Nefretle dolu."

"Bu şey bir vampir mi?" diye sordu Meredith.

Bonnie'ye ait olmayan ses boğulurcasına güldü. "Bütün vampirlerden daha güçlü. Her birinizin içinde kendine bir yer bulabilir. Birbirinize dikkat edin. Kendinize dikkat edin."

"Nedir bu?" diye sordu Matt.

Bonnie'nin içinde konuşan her neyse, duraksadı.

"Bilmiyor," dedi Stefan. "Ya da bize söyleyemiyor. Bonnie," dedi kararlılıkla, "bunu bize biri mi getiriyor? Buna kim sebep oluyor?"

Bu ker duraksamadı. "Elena," dedi. "Onu Elena getirdi."

9

Bonnie ağzındaki metalik tatla irkildi ve odaya yeniden odaklanana dek gözlerini kırpıştırdı. "Iyy," dedi. "Bunu yapmaktan her defasında daha çok nefret ediyorum."

Herkes ona bakıyordu. Yüzleri kireç gibi bembeyaz ve şok içindeydi.

"Ne?" dedi huzursuzca. "Ne dedim?"

Elena kıpırdamadan oturuyordu. "Benim hatam olduğunu söyledin," dedi yavaşça. "Peşimizdeki her neyse, onu buraya ben getirmişim."

Stefan, Elena'nın elini tutmak için uzandı.

Bonnie'nin zihninin ufacık bir kısmında birden hiç beklenmedik, kötü bir düşünce belirdi. *Neden şaşırmadım acaba? Zaten her şey hep seninle ilgili, öyle değil mi, Elena?*

Meredith'le Matt ona trans halindeyken söylediklerinin geri kalanını aktardı ama gözleri hep Elena'daydı ve konuşmaları biter bitmez yine ona döndüler.

"Bir plan yapmalıyız," dedi Meredith yumuşak bir sesle.

"Önce hepimizin biter içeceğe ihtiyacı var," dedi Bayan Flowers ayağa kalkarak ve Bonnie odanın gergin atmosferinden kaçabilmek için yaşlı kadının peşine takılıp mutfağa gitti.

Zaten ben plan insanı değilim, diye düşündü. Onlara tek katkısı gösterdiği görüntülerdi. Plan ve karar aşamasında herkes Elena'yla Meredith'e bakardı.

Ama bu *haksızlıktı.* Kesinlikle aptal biri değildi ama arkadaşları ona grubun bebeği gibi davranıyordu. Herkes Elena'yla Meredith'in *çoook güçlü* ve *çoook zeki* olduğunu düşünüyordu. Ama günü kurtaran Bonnie'ydi ve kimsenin bunu hatırladığı yoktu. Ağzındaki ekşi tadı yok etmek için dilini dişlerinde dolaştırdı.

Bayan Flowers özel mürver çiçeği limonatasının ortamı biraz sakinleştirebileceğini düşünmüştü. Bardakları buz ve limonatayla doldurup hepsini bir tepsiye yerleştirirken Bonnie huzursuzca onu izledi. İçinde kocaman bir boşluk varmış gibi hissediyordu. Bir eksiklik. *Bu hiç adil değil,* diye düşündü yine. Bırak yaptıklarını takdir etmeyi, onu umursamıyorlardı bile.

"Bayan Flowers," dedi birden. "Annenizle nasıl konuşuyorsunuz?"

Bayan Flowers şaşkınlıkla ona döndü. "Neden sordun, hayatım?" dedi. "Hayaletlerle konuşmak çok kolaydır. Tabii seninle konuşmak istedikleri sürece. Ya da eğer sevdiğin birilerinin ruhlarıysalar. Hayaletler bizim hep yakınımızda kalır."

"Ama yine de," dedi Bonnie, "bundan çok daha fazlasını yapabiliyorsunuz." Bayan Flowers'ın gençliği gözlerinin önünde canlandı. Işıltılı gözleri ve uçuşan saçlarıyla Kitsune'nin şeytani Güç'leriyle çarpışması. "Siz çok güçlü bir cadısınız."

Bayan Flowers'ın yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi. "Teşekkür ederim, hayatım."

Bonnie bukleelerinden birini parmağında çevirerek bir sonraki sözlerini dikkatle seçti. "Ben... şey... tabii eğer vaktiniz varsa, beni eğitmenizi istiyorum. Bana istediğinizi öğretebilirsiniz. Bazı şeyleri görebiliyorum ve bu konuda giderek hala iyi oluyorum ama ben her şeyi öğrenmek istiyorum. Bana gösterebileceğiniz her şeyi. Kehanetleri, bitkileri. Koruma büyülerini. Bilmediğim çok şey varmış gibi hissediyorum ve yeteneğim olduğunu düşünüyorum. Yani umarım yanılmıyorumdur."

Bayan Flowers onu uzun bir süre süzdükten sonra kafasını salladı. "Öğretmenin olmayı zevkle kabul ediyorum," dedi. "Doğal yeteneğin tartışılmaz, hayatım."

"Sahi mi?" dedi Bonnie mahcubiyetle. İçinde ılık bir mutluluk balonu yükseldi ve birkaç dakika önce onu sarmalayan boşluğu doldurdu.

Sonra boğazını temizleyip elinden geldiğince rahat bir tavırla ekledi. "Çok merak ettim... ölen herhangi biriyle konuşabiliyor musunuz, yoksa yalnızca annenizle mi?"

Bayan Flowers birkaç saniye cevap vermedi. Bonnie yaşlı kadının keskin, mavi gözlerinin doğruca içine baktığını, zihnini ve kalbini analiz etmeye çalıştığını hissetti. Bayan Flowers konuştuğunda sesi yumuşaktı.

"Kiminle iletişim kurmak istiyorsun, hayatım?"

Bonnie hafifçe irkildi. "Ah, öyle özel biri yok," dedi Damon'ın gece karası gözlerini zihninden silerek. "Belki işimize yarayabilir diye düşündüm. Hem ilginç de olur. Fell's Church'ün tarihi hakkında her şeyi öğrenebilirim." Bayan Flowers'a arkasını dönüp limonata bardaklarıyla oyalanıyormuş gibi yaparak konuyu şimdilik kapadı.

Nasıl olsa yeniden soracağını gün gelecek, diye düşündü. *Yakında.*

"En önemlisi," diyordu Elena ciddi bir sesle, "Meredith'i korumak. Bir uyarı aldık ve bunun avantajını kullanmalıyız. Oturup endişe içinde bekleyecek halimiz yok. Eğer gerçekten korkunç bir şey -her nasılsa benim getirdiğim bir şey- geliyorsa, buraya ulaştığında onunla başa çıkabiliriz. Şimdilik tek yapmamız gereken Meredith'i kollamak."

Elena öylesine güzeldi ki, Stefan'ın başını döndürüyordu. Bunda en ufak bir abartı yoktu: Bazen ona bakıyor, Elena'yı belirli bir açıdan yakalıyor, yanağının

narin hattını, kremamsı tenindeki en ufak bir gül yaprağı kızarıklığını, ağzının yumuşak ciddiyetini ilk kez görüyormuş gibi oluyordu. Böyle anlarda, her seferinde, bir hız treninden inmişçesine başı dönüyor, midesi bulanıyordu.

Elena.

Stefan ona aitti; bu kadar basitti. Sanki yüzyıllardır bu ölümlü kıza doğru sürüklenmişti ve şimdi onu bulduğuna göre upuzun hayatı bir anlam kazanmıştı.

Ama ona sahip değilsin, dedi içinden bir ses. *Ona tümüyle sahip değilsin.*

Stefan bu hain düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. Elena onu seviyordu. Onu cesurca, umutsuzca ve tutkuyla seviyordu. Hak ettiğinden daha fazla. Ve Stefan da onu seviyordu. Önemli olan buydu.

Ve şimdi, tüm kalbiyle sevdiği bu tatlı, ölümlü kız işbilir bir tavırla Meredith'in korunmasıyla ilgili bir plan çıkarıyordu. Arkadaşlarının ona itaat edeceğinin serinkanlı beklentisiyle herkese görevler veriyordu.

"Matt," dedi, "yarın akşam çalışıyorsan, sen ve Alaric gündüz nöbetini alın. Stefan geceyi alır. Bonnie'yle ben sabahı."

"Bir general olmalıydın," diye mırıldandı Stefan kulağına ve Elena ona çabucak gülümsedi.

"Benim muhafıza ihtiyacım yok," dedi Meredith öfkeyle. "Dövüş sanatlarında ustayım ve doğaüstü güçlerle daha önce de karşılaştım."

Stefan kızın gözlerinin bir an kendisine takıldığını hissetti ve Meredith'in bakışları altında gerilmemek için kendini zorladı.

"Dövüş sopam beni koruyabilir."

"Seninki gibi bir sopa Celia'yı kurtaramazdı," diye karşı çıktı Elena. "Stefan olmasaydı, ölebilirdi." Kanepede oturan Celia gözlerini kapayıp kafasını Alaric'in koluna dayadı.

"Tamam işte." Meredith bunu aksi bir tavırla söylemişti. Gözleri Celia'daydı. "Doğru, onu bir tek Stefan kurtarabilirdi. İşte, bu yüzden takım çalışması bana mantıksız geliyor. Beni hareket eden bir trenden kurtaracak gücün var mı, Elena? Ya *Bonnie'nin?*"

Stefan limonata bardaklarıyla dolu bir tepsiyle içeri giren Bonnie'nin, Meredith'in sözlerini duyunca duraksayıp kaşlarını çattığını gördü.

Damon öldüğü ve Elena'nın Güç'leri gittiği için grubu bir tek onun koruyabileceğini biliyordu tabii. Gerçi Bayan Flowers'la Bonnie'nin de limitli bir sihir yeteneği vardı. Ama Stefan biraz daha düşününce fikrini değiştirdi. Evet, Bayan Flowers gerçekten güçlüydü ama Kitsune'yle savaşmanın yorgunluğunu hala üzerinden atamamış, gücü büyük ölçüde tükenmişti.

Demek ki, onları bir tek Stefan koruyabilirdi. Meredith vampir avcılığıyla ilgili sorumluluklarından dem vurabilirdi ama sonuçta, tüm eğitimine ve ailesinden gelen özelliklere rağmen, bir ölümlüydü.

Gözlerini arkadaşlarının üzerinde dolaştırdı. Tüm ölümlülerin. *Onun* ölümlülerinin. Meredith, ciddi bakışlı gri gözler ve çelik gibi bir irade. Matt, hevesli, çocuksu ve dürüstlük abidesi. Bonny, tatlı, hassas ve kendisinin bile farkında olmadığı bir dayanıklılığa sahip. Bayan Flowers, bilge bir lider. Alaric ve Celia... onlar, diğerleri gibi onun ölümlüleri değildi ama burada oldukları sürece koruması altındaydılar. Stefan insanları korumaya yemin etmişti. Bunu yapabildiği sürece.

Damon'ın bir keresinde ne söylediğini hatırladı. Ağabeyi yine o alaycı tavrını takınmış, gülüyordu. "Öylesine narinler ki, Stefan! Onları istemeden kırabilirsin!"

Ve Elena, onun Elena'sı. Şimdi o da diğerleri kadar savunmasızdı. Dehşetle irkildi. Eğer ona bir şey olursa gündüz ortalıkta dolaşmasını sağlayan yüzüğü çıkarıp Elena'nın mezarının üzerindeki çimlere uzanır ve güneşin doğmasını beklerdi.

Ama içindeki, Elena'nın ona aşkını sorgulayan o tuhaf ses sinsice kulağına fısıldadı: *O senin için aynısını yapmazdı. Sen onun her şeyi değilsin.*

Elena'yla Meredith, Matt'le Bonnie'nin ara sıra araya girmesiyle Meredith'in korunmaya ihtiyacı olup olmadığını tartışırken Stefan gözlerini kapadı ve Damon'ın ölümüyle ilgili hatıralara daldı.

Damon -yine her zamanki gibi ondan hızlıydı- dev ağaca doğru atılıp Bonnie'yi bir karabindiba

pamukçuğuymuş gibi kolayca, ona yaklaşan dikenli dalların ulaşamayacağı bir yere fırlatırken Stefan olduğu yerde durup apaalca ve anlamaz gözlerle onu izledi.

Damon kızı fırlattığında bir dal, Damon'ın göğüsüne girip onu yere mıhladı. Stefan, ağabeyinin gözlerinin kısacık bir an şokla irileştiğini gördü ve sonra yavaşça kapandılar. Tek bir kan damlası ağzından çenesine doğru aktı.

"Damon, aç gözlerini!" diye bağırıyordu Elena. Sesi ıstırapla çatallanmıştı. Stefan'ın onda asla şahit olmadığı türden bir ıstırapla. Ellerini Damon'ın omuzlarına doğru uzatmıştı. Sanki onu şiddetle sarsmak istiyormuş gibi. Stefan onu geri çekti. "Bunu yapamaz Elena, yapamaz!" dedi yarı hıçkırarak.

Damon'ın öldüğünü göremiyor muydu? Dal kalbini durdurmuştu ve ağacın zehri damarlarına yayılıyordu. Gitmişti. Stefan, Damon'ın kafasını şefkatle yere bıraktı. Ağabeyinin gitmesine izin verdi.

Ama Elena bir türlü ikna olmuyordu.

Onu kollarına alıp avutmak için döndüğünde Elena'nın onu tamamen unuttuğunu gördü. Gözleri kapalıydı ve dudakları sessizce kıpırdıyordu. Vücudundaki bütün kaslar gerilmiş, onu Damon'a doğru itiyorlardı. O zaman Stefan,

Damon'la Elena'nın hala birbirlerine bağlı olduğunu fark etti şok içinde. Onu dışlamış, son kez konuşuyorlardı.

Elena'nın yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Birden kız, bıçağını çıkarıp tek ve kararlı bir hareketle şah damarını kesti ve boynundan kanlar akmaya başladı. "Iç, Damon," dedi çaresiz, dua eder gibi bir sesle. Bir eliyle Damon'ın boynunu kaldırırken diğeriyle ağzını açmaya çalışıyordu.

Elena'nın kanının kokusu keskin ve büyüleyiciydi. Aşkının bir an duraksamadan kendi boğazını kesmesinin şoku içindeyken bile dişleri istekle sızlıyordu. Damon içmedi. Kanlar ağzından boynuna doğru süzülüp tişörtüyle siyah deri ceketini lekeledi.

Elena hıçkırarak kendini Damon'ın üzerine atıp onun soğuk dudaklarını öptü. Gözlerini sımsıkı kapamıştı. Stefan onun hala Damon'ın ruhuyla konuştuğunu biliyordu. Hayatta en çok sevdiği iki insan birbirleriyle aşklarını ve sırlarını paylaşıyordu. Hayatta sevdiği yegane insanlar.

Yanaklarından ıstırap dolu gözyaşları süzülürken kıskançlığın soğukluğunu, dışlanmışlığın ve yalnızlığın azabını duydu. Ve ağabeyi ölürken Stefan'ın omurgasında dolaşan buzdan ellerin tek sebebi keder değildi.

Bir telefon çaldı ve Stefan daldığı düşüncelerden uyandı.

Elena cep telefonunu çıkarıp ekranına baktıktan sonra açtı. "Selam, Judith Hala." Duraksadı. "P. ısiyondara uyuz. Alaric'le arkadaşını istasyondan aldık." Başka bir duraksamadan sonra yüzünü ekşitti. "Kusura bakma, unutmuşum. Evet, evet. Birkaç dakikaya çıkıyorum, tamam mı? Bay bay."

Telefonu kapadığı an ayağa fırladı. "Anlaşılan bir ara Judith Hala'ya akşam yemeği için evde olacağıma söz vermişim. Robert bir fondü seti almış ve Margaret ekmeğini peynire nasıl batıracağını göstermemi istiyor." Gözlerini devirdi ama Stefan bunu yutmamıştı. Elena'nın yeniden kardeşinin idolü olmaktan mutlu olduğu öylesine belliydi ki.

Elena kaşlarını çatarak devam etti. "Bu gece çıkabileceğimden emin değilim ama Meredith'in yanında birinin olması şart. Meredith, bu gece eve gitmeyip burada kalsan olmaz mı?"

Meredith tamam dercesine kafasını salladı. Uzun bacaklarını altına toplamıştı. Önceki cesaret gösterisine rağmen yorgun ve endişeli görünüyordu.

Elena giderken arkadaşının eline dokundu ve Meredith gülümsedi. "Emrindekilerin bana iyi bakacağından eminim, Kraliçe Elena," dedi alayla.

"Ben de başka türlüsünü beklemiyorum zaten," diye karşılık verdi Elena odadakilere gülümseyerek.

Stefan ayağa kalktı. "Seninle eve yürüyeyim."

Matt de doğruldu. "İstersen, arabayla bırakabilirim," diye teklif etti ve Stefan, Matt'i koltuğa geri itme isteğiyle savaşmak zorunda kaldı. *Stefan*, Elena'ya göz kulak olabilirdi. Elena *onun* sorumluluğundaydı.

"Hayır, ikiniz de burada kalın," dedi Elena kararlı bir tavırla. "Sadece birkaç blok yürüyeceğim. Hem dışarısı hala günlük güneşlik. Siz Meredith'le ilgilenin."

Stefan gözlerini Matt'e dikerek iskemlesine oturdu. Elena son kez el salladıktan sonra çıktığında algılarını elinden geldiğince açıp onu takip etti ve Güç'ünü ileri iterek etrafta bir tehlike var mı diye baktı. Ama Güç'ü Elena'yı evine kadar izleyecek kuvvette değildi. Ellerini öfkeyle yumruk yaptı. Kendine insan kanı içme izni verdiği zaman çok daha güçlüydü.

Meredith gri gözlerinde anlayışlı bir ifadeyle onu süzüyordu. "Merak etme, iyi olacaktır," dedi. "Onu sürekli takip edemezsin."

Ama deneyebilirim, diye düşündü Stefan.

Elena eve yaklaştığında Caleb'ı ön bahçedeki Japon güllerinin parlak yeşil yapraklarını budarken buldu.

"Selam," dedi şaşkınlıkla. "Sen bütün gün burada mıydın?"

Caleb işine ara verip alnında biriken ter damlacıklarını sildi. Sarı saçları ve bronz teniyle kendini yanlışlıkla Virginia'da bulan California'lı bir sörfçüyü andırıyordu. Elena, Caleb'ın bu ışıltılı yaz gününe mükemmel uyum

sağladığını düşündü. Uzaktan bir çim biçme makinesinin uğultusu geliyordu. Gökyüzü masmaviydi.

"Evet," dedi Caleb neşeyle. "Çok iş vardı. Bahçe daha iyi görünmüyor mu?"

"Kesinlikle," dedi Elena. Çimler biçilmiş, çalılıklar budanmış, evin yakınındaki çiçek tarhlarına papatyalar ekilmişti.

"Sen neler yaptın?" diye sordu Caleb.

"Bunun kadar enerjik bir şey değil." Elena, Celia'nın ölüm kalım savaşını aklından çıkarmaya çalıştı. "Arkadaşlarımla istasyondan birilerini aldık ve bütün gün bir evde kapalı kaldık. Umarım hava bozmaz. Yarın Hot Springs'e pikniğe gitmek istiyoruz."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Caleb. Elena bir an onu davet etmek istedi. Stefan'ın şüpheci tavrına rağmen Caleb iyi birine benziyordu ve büyük ihtimalle henüz kasabada fazla arkadaşı yoktu. Bonnie'yle iyi bir çift olabilirlerdi. Caleb yakışıklı çocuktu. Ve Bonnie bir süredir hiç kimseyle ilgilenmiyordu. *Damon haricinde hiç kimseyle*, dedi bilinçaltının sesi.

Ama tabii ki Caleb'i davet edemezdi. Kafayı mı yemişti? Doğaüstü varlıkları konuşurken yanlarında bir yabancının olmasına izin veremezlerdi.

Birden içinde bir özlem duydu. Bir gün dilediğince piknik yapıp yüzebilecek ve karanlık sırları olmadığı için istediğiyle konuşabilecek miydi? Sıradan bir kız olabilecek miydi?

"Yorgun musun?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Caleb'ın gözlerinde belli belirsiz bir hayalkırıklığı görür gibi oldu. Onu pikniğe davet etmeyi düşünüp sonra vazgeçtiğini sezmiş olabilir miydi? Ama Caleb hiç duraksamadan cevap verdi.

"Ah, arada mola verdim tabii. Halan bana birkaç bardak limonata getirdi ve öğlen yemeğinde kardeşinle sandviç yedik." Sırıttı. "Çok tatlı bir kız. Muhabbeti süper. Bana kaplanlar hakkında her şeyi anlattı."

"Seninle konuştu mu?" dedi Elena şaşkınlıkla. "Genelde yabancılara karşı çekingen davranır. Erkek arkadaşım Stefan'a ancak aylar sonra alıştı."

"Ah," dedi Caleb omuz silkerek. "Ona birkaç sihirbazlık numarası gösterdim. Öyle etkilendi ki, utanmayı falan unuttu. İlkokula başlayana kadar usta bir sihirbaz olacak. Onda doğal bir yetenek var."

"Sahi mi?" dedi Elena. Midesinde keskin bir sancı hissetti. Bir kayıp duygusu. Küçük kız kardeşinin hayatında pek çok şeyi kaçırmıştı. Kahvaltıda Margaret'ın büyüdüğünü ve olgunlaştığını fark etmişti. Sanki Margaret onsuzken farklı bir insana dönüşmüştü. Elena düşüncelerini kontrol altına almak ister gibi kafasını şöyle bir silkeledi. Yakınmaktan vazgeçmeliydi. Sırf bugün burada olabildiği için bile inanılmaz ölçüde şanslıydı.

"Hı-hı," dedi Caleb. "Bak, ona şunu öğrettim." Bronz tenli elini uzatıp avcunu açtı, sonra bir an elini ters çevirdi ve tekrar avcunu açtığında tam ortasında beyaz bir

Japon gülü duruyordu. Avcunu kapadı ve yeniden açtı. Bu kez avcunda bir gonca vardı.

"Vay canına," dedi Elena. "Yine yapsana."

Caleb'in avcunu bir açıp bir kapayışını ve her seferinde çiçeğin goncaya, goncanın çiçeğe dönüşmesini merakla izledi.

"Margaret'a bunu bozuk paralarla yapmayı göstermedim. Bir çeyrekliği bir peniyle değiştirmeyi. Sonuçta mantığı aynı."

"Daha önce de böyle şeyler gördüm," dedi Elena. "Ama nasıl yapıldığını bir türlü anlamıyorum."

"Eh, boşuna sihir dememişler." Caleb gülümseyerek avcunu açtı ve Japon gülü Elena'nın ayaklarının dibine düştü.

"Sihre inanır mısın?" dedi Elena çocuğun sıcacık mavi gözlerine bakarak. Caleb'in onunla flört ettiğini biliyordu. Buna izin verdiği sürece erkekler daima onunla flört ederdi.

"İnanmam gerek," dedi Caleb yumuşak bir sesle. "Ben New Orleans'lıyım. Kara büyünün anavatanı."

"Kara büyü mü?" dedi Elena hafifçe ürpererek.

Caleb güldü. "Hey, dalga geçiyorum. *Kara büyü*. Tanrım, ne saçmalık."

"Evet, tabii," dedi Elena zoraki bir kıkırdamayla.

"Ama bir keresinde," diye devam etti Caleb, "annemle babam ölmeden önce, Tyler bizi ziyarete gelmişti ve ikimiz, yalnız başımıza Fransız Mahallesi'ndeki bir

voodoo büyücüsüne gittik. Kadının geleceği okuduğunu duymuştuk."

"Annenle baban öldü mü?" diye sordu Elena şaşkınlıkla. Caleb bir an kafasını önüne eğdi ve Elena ona dokunmak için elini uzattı. "Benimkiler de öldü," dedi.

Caleb kaskatı kesilmişti. "Biliyorum," diye mırıldandı.

Gözleri buluştu ve Elena hafifçe irkildi. Caleb kayıtsızca gülümsemesine rağmen mavi gözlerinde öylesine tarifsiz bir acı vardı ki.

"Yıllar oldu," dedi usulca. "Ama zaman zaman onları hala özlüyorum. Bilirsin işte."

Elena elini sıktı. "Biliyorum."

Sonra Caleb gülümseyip kafasını salladı ve o özel an geçti. "Ama anlattığım olay daha önceydi. Tyler bize geldiğinde on iki yaşında falandık." Caleb konuşmaya devam ettikçe hafif Güneyli aksanı belirginleşmeye başlamıştı. Ses tonu tembel ve hoştu. "O tip şeylere inandığım için değildi. Tyler'ın da inandığını sanmıyorum. Ama eğlenceli olabileceğini düşündük. Bilirsin, bazen kendini biraz korkutmak hoşuna gider." Duraksadı. "Gerçi acayip tırsınçtı. Her yerde siyah mumlar yanıyordu ve tuhaf tılsımlar vardı. Kemik ve saçtan yapılmış şeyler. Etrafımıza bir toz serpti ve yerde oluşan şekillere baktı. Tyler'a hayatında büyük bir değişiklik olacağını söyledi. Birinin buyruğu altına girmeden önce iyi düşünmesi gerektiğini."

Elena gayriihtiyari irkildi. Tyler büyük bir değişim yaşamış ve Klaus denen vampirin maşası olmuştu. Şimdi her neredeyse işlerin planladığı gibi gitmediği kesindi.

"Büyücü sana ne söyledi?" diye sordu.

"Fazla bir şey değil. Genelde hep iyi konuştu. Beladan uzak dur, ailene iyi bak. Bu tip şeyler. Şimdi söylediklerini yapmaya çalışıyorum. Amcamla yengemin buna ihtiyacı var. Biliyorsun Tyler ortadan kayboldu." Tekrar Elena'nın gözlerine bakıp omuz silkerek gülümsedi. "Dediğim gibi, saçma sapan bir şeydi. Büyü denen zırvalığa inanmıyorum."

"Haklısın," dedi Elena dalgın bir yüzle. "Hepsi saçmalık."

Birden güneş bir bulutun arkasına girdi ve Elena yine ürperdi. Caleb onu yaklaştı.

"Üşüdün mü?" dedi elini omzuna uzatarak.

O sırada evin yanındaki ağaçlardan bir karga gaklamaya geldi ve büyük, siyah bir karga hızla ve alçaktan onlara doğru uçtu. Caleb hemen elini indirip yere çömeldi ve yüzünü kapadı ama karga son anda yön değiştirerek kafalarının üzerinden geçip uzaklaştı.

"Gördün mü?" diye bağırdı Caleb. "Neredeyse bize çarpacaktı."

"Evet," dedi Elena kuşun zarif silüetinin gökyüzünde kayboluşunu izlerken, "gördüm."

10

tarama :irem/cotin
düzenleme :vero

Mürver tomurcukları şeytan çıkarma, korunma ya da refah ve başarı için kullanılabilir, diye okudu Bonnie. Yatağına uzanıp çenesini ellerine dayamıştı.

Zenginliği kendinize çekmek için kanakafes otu ve ökse otu çiçeğini karıştırıp yeniayla dolunay arasında kırmızı ipeğe sarın ve yanınızda taşıyın. Güvenliğiniz için lavanta, krizantem ve aslankulağıyla dolmuş banyo suyunuza katın. Kötü ruhları defetmek için çördük otu, biraz çalı ve okbaşıyla yakın.

Okbaşı mı? Bu da bir çeşit bitki miydi? Tıpkı diğerleri gibi, okbaşı da annesinin bahçesinde bulabileceği bir şeye benzemiyordu. Gürültüyle iç çekip birkaç sayfa atladı.

Medizasyon için en iyi bitkiler, kazkotu, sarı paparya, damiana, göz otu ve ginseng'dir. Karıştırılıp yakılabilir ve

zamanla yumuşayıp kırışmıştı. Bunu da Bayan Flowers'ın kütüphanesinden almıştı ama Bayan Flowers'ın izniyle değil. Bonnie yaşlı kadının arkası dönükken kitabı raftan aşırıp sırt çantasına atmış ve sonrasında Bayan Flowers onu dikkatle süzerken en masum ifadesini takınmıştı.

Bonnie, Bayan Flowers'ı kandırdığı için kendini biraz suçlu hissediyordu. Özellikle de yaşlı kadın ona öğretmenlik etmeyi kabul ettikten sonra. Ama açıkçası arkadaşlarından hiçbiri böyle bir iş çevirmek zorunda kalmazdı. Meredith'le Elena'nın onu istemek için sunduğu her sebep herkesçe sorgusuz sualsiz kabul edilirdi. Hatta gerekçe göstermelerine bile gerek kalmaz, sadece kitaba ihtiyaçları olduğunu söylemeleri yeterli olurdu. Bir tek Bonnie'ye iç geçirirler ve kafasına vurup istediğini almasına karşı çıkarlardı. *Tatlı, aptal Bonnie.*

Bonnie inatçı bir suratla parmaklarını kitabın kapağındaki harflerde gezdirdi. *Hızlı ve Ölülerle Arasındaki Sınırları Geçmek* yazıyordu.

Daha önceden işaretlediği sayfayı açarken kalbi deli gibi çarpıyordu. Ama döşeme tahtasının altından iki beyaz, iki siyah mum çıkarırken elleri hiç titremedi.

Bir kibrit çakıp siyah mumlardan birini yaktı ve hafifçe eğip yere, yatağının yanına balmumu damlattı. Sonra mumun altını yerdeki bu küçük balmumu birikintisine bastırdı. Şimdi mum döşemenin üzerinde sabit duruyordu.

"Kuzeydeki Ateş, koru beni," dedi monoton bir sesle. Beyaz mumlardan birine uzandı.

Tam o sırada başucundaki şarja takılı telefonu çaldı. Bonnie küfrederek mumu bıraktı.

Uzanıp telefonun ekranına baktı. *Elena*. Tabii. Elena biriyle konuşmak istediğinde saatin kaç olduğunu asla umursamazdı.

Bonnie bir an meşgule vermeyi düşündü ama vazgeçti. Belki de yapmaya hazırlandığı ayini denememesi için bir işaretti. En azından bu gece. Belki önce biraz araştırıp doğru uyguladığından emin olmalıydı. Bonnie siyah mumu söndürüp telefonu açtı.

"Elena," dedi kitabı döşeme tahtasının altına iterken arkadaşının sesindeki öfkeyi sezmemesi için dua ederek. "N'aber?"

Küller dayanılmayacak kadar ağırdı. Buna rağmen üzerindeki gri battaniyeyi iterek doğrulmaya çalıştı. Çılgınca tırmalıyordu. İçindeki panik dolu yarı yukarı doğru gittiğinden bile emin değildi. Belki de kendini daha derine gömüyor ve yüzeyden uzaklaşıyordu.

Eli bir şeyi kavradı. Dokunması güzel ve lifli bir şeyi. İncecik taçyaprakları gibi. Ne olduğunu bilmiyor ama bırakmaması gerektiğini biliyordu. Mücadelesine engel olsa da ona tutunma ihtiyacını sorgulamadı bile.

Sanki o kalın kül tabakasını sonsuza dek kazmış gibi geldi ama sonunda diğer eli ufalanan katmanlardan dışarı fırladı ve içine müthiş bir rahatlama yayıldı. Doğru yöne gidiyordu; burada gömülü kalmayacaktı.

Eliyle etrafı yoklayarak asılıp kuvvet alabileceği bir şey aradı. Küller ve çamur parmaklarının arasından kayıyor, ona hiç yardımcı olmuyordu. Nihayet eline bir tahta parçası geldi.

Tahtanın kenarları parmaklarına battı ama ona fırtınalı bir okyanustaki cankurtaran halatıymış gibi sımsıkı tutundu. Yapışkan çamurda kayarak yavaş yavaş yükseldi ve son bir gayretle vücudunu küllerle çamurdan kurtardı. Omuzları dışarı fırlarken gür bir emme sesi yükselmişti. Dizlerinin üzerinde doğrulduğunda kasları ıstırapla haykırıyordu. Sonra ayağa kalktı. Zangır zangır titremesine ve midesi bulanmasına rağmen sevinçten havalara uçmak istiyordu. Kollarını gövdesine sardı.

Ama hiçbir şey göremiyordu. Bir şeyin gözlerini kapalı tuttuğunu fark edene dek panikle kafasını sağa sola çevirdi. Sonra kirpiklerini yapıştıran küllü çamuru sildi. Nihayet gözlerini açabilmişti.

Issız ve çorak bir arazideydi. Zemin çoğunlukla siyah çamurla kaplıydı. Yer yer küllerle dolu su birikintileri göze çarpıyordu. "Burada korkunç bir şey olmuş," dedi boğuk bir sesle ve etraf öylesine sessizdi ki, kendi sesiyle irkildi.

Dondurucu bir soğuk vardı. Çıplak olduğunu fark etti. Vücudu yine o çamurlu küllerle kaplıydı. Bir an acıyla sırtını kamburlaştırdı, sonra zayıflığı yüzünden kendine küfrederek doğruldu.

Mecburdu...

O...

Hatırlayamıyordu.

Yanağından bir sıvı damlası sürüldü ve ağlıyor muyum diye merak etti. Ya da belki kül ve çamura karışan o kalın ve pırıltılı sıvıydı.

Kimdi? Bunu da bilmiyordu. Ve zihninin boşluğu içine soğuktan titremesinden apayrı bir ürperti yayılıyordu.

O ne olduğunu bilmediği nesne hala elindeydi. Yumruğunu kaldırıp baktı ve bir dakika sonra parmaklarını açtı.

Siyah liflet.

Sonra avcundan bir damla yanardöner sıvı süzüldü. Liflerin ortasından geçmişti. Dokunduğu yerde değişmeye başladılar. Saça dönüşüyorlardı. İpek gibi sarı ve kızıl saçlara. Çok güzeldi.

Avcunu kapayıp bunları göğsüne bastırdığında içinde yeni bir kararlılık uyandı.

Gitmeliydi.

Ve zihnindeki bulanıklığa rağmen gideceği yerin net bir resmini gördü. Kül ve çamurlara bata çıka her nasılsa bulacağını bildiği yüksek kuleli, ağır siyah kapılı ve tıpkı bir kaleye benzeyen Bekçievi'ne doğru yürümeye başladı.

tarama :irem/colin
düzenleme :vero

Elena telefonu kapadı. Bonnie'yle, Celia ve Meredith'in isimleriyle ilgili tuhaf olaylardan Margaret'in dans resitaline dek gündemdeki tüm konuları konuşmuşlardı. Ama onu asıl arama sebebini Bonnie'ye bir türlü söyleyememişti.

İç çekti.

Bir dakika sonra yatağının altından kadife kaplı günlüğünü çıkardı.

Sevgili Günlük,

Bu akşamüzeri, evimin ön bahçesinde Caleb Smallwood'la konuştum. Onu doğru düzgün tanımıyorum ama aramızda duygusal bir bağ olduğunu hissettim. Bonnie'yle Meredith'i hayatın kendisinden bile çok seviyorum ama onlar ailemi

kaybetmenin ne demek olduğunu bilmiyor ve bu aramıza bir mesafe koyuyor.

Caleb'da kendimi gördüm. Öylesine yakışıklı ve tatasız görünüyor ki. Eminim, pek çok insan mükemmel bir hayatı olduğunu sanıyordur. Ama ben, için parçalanırken dışarıya güçlü görünmeye çalışmanın ne demek olduğunu iyi biliyorum. Bu bazen hayattaki en büyük yalnızlık olabiliyor. Umarım Caleb'in da Bonnie ve Meredith gibi sonuna dek güvenebileceği ve sırtını dayayabileceği dostları vardır.

Konuşurken çok tuhaf bir şey oldu. Bir karga üzerimize doğru uçtu. Hayatımda gördüğüm en büyük kargaydı. Yanardöner, siyah tüyleri güneşte parlıyordu. Dev gibi bir gagası ve pençeleri vardı. Dün sabah pencereme gelen karga olabilir ama emin değilim. Kargaları ayırt etmek kolay değil tabii.

Ve doğal olarak, iki karga da bana Damon'ı anımsattı. Tanışmadan önce beni bir karga olarak izlediği günleri.

İçimdeki bu umut dolu his ne kadar tuhaf ve saçma. Ya bir şekilde Damon ölmemişse, diye düşünüp duruyorum.

Sonra umudum tükeniveriyor, çünkü o öldü ve bunu kabullenmem gerek. Eğer güçlü kalmak istiyorsam, kendime yalan söyleyemem. Asıl sam-

pirin ölmediği peri masalları uyduramam. Sırf onu seviyorum diye gerçekleri değiştiremem.

Ama o umut kırıntısından bir türlü kurtulamıyorum. Ya ölmediyse?

Kargadan Stefan'a bahsetmek zalimlik olur. Kederi onu değiştirdi. Bazen sessizleştiğinde yapmak yeşili gözlerinde tuhaf bir bakış yakalıyorum. Sanki içinde tanımadığım biri saklıymış gibi. Ve o zamanlarda Damon'ı düşündüğünü biliyorum. Düşünceleri onu artık takip edemeyeceğim bir yere götürüyor.

Bonnie'ye kargadan söz edebileceğimi düşündüm. Damon'a o da değer veriyordu ve acaba başka bir formda hala hayatta olabilir mi diye umutlanmamla dalga geçmezdi. Hele de daha bugün aynı şeyden bahsetmişken. Ama son dakikada fikrimi değiştirdim.

Nedenini biliyorum. Alçakça, berbat ve bencil bir sebebim var: Bonnie'yi kıskanıyorum. Çünkü Damon onun hayatını kurtardı.

Ne korkunç, değil mi?

Asıl olay şu: Damon uzun bir süre milyonlarca insanın içinden sadece birine değer verdi. Ve bu insan bendim. Ona göre diğer herkes cehennemi boylayabilirdi.

Arkadaşlarımın adını bile doğru düzgün hatırlayamıyordu.

Ama Damon'la Bonnie arasında bir şey değişti. Belki Karanlık Boyut'ta yalnız kaldıklarında ya da belki daha önce. Bonnie'nin Damon'a karşı daima biraz ilgisi vardı. Ama sonra Damon küçük, kırmızı kuşunun farkına vardı. Onu kollamaya başladı. Bonnie'ye karşı nazik davranmaya...

Ve Bonnie tehlikedeyken bunun ona neye mal olacağını bir an bile düşünmeden harekete geçti.

Dolayısıyla onu kıskanıyorum. Damon Bonnie'nin hayatını kurtardığı için.

Ben korkunç biriyim ve o kadar korkunç biri olduğum için Damon'la ilgili hiçbir şeyi Bonnie'yle paylaşmak istemiyorum. Kargayla ilgili düşüncelerimi bile. Onu sadece kendime saklamak istiyorum.

Elena yazdıklarını yeniden okudu ve dudaklarını birbirine bastırdı. Duygularıyla gurur duymuyordu ama varlıklarını inkar edemezdi.

Sırtını yastığına dayadı. Uzun ve yorucu bir gün olmuştu ve saat birdi. Judith Hala'yla Robert'a iyi geceler diyeli birkaç saat olmuş ama bir türlü yatamamıştı. Geceliğini giydikten sonra oyalanmış, saçlarını taramış, eşyalarını düzenlemiş, bir dergiye göz atmış, aylardır karıştırmaya fırsat bulamadığı son moda gardırobunu beğeniyle incelemişti. Bonnie'yi aramıştı.

Bonnie'nin sesi bir tuhaftı. Aklı başka bir yerdeymiş gibi. Ya da belki sadece yorgundu. Sonuçta saat geç olmuştu.

Elena da yorgundu ama uyumak istemiyordu. Sonunda kendine itiraf etti: Uyumaya korkuyordu. Damon dün gece rüyasında öylesine gerçekti ki. Onu kollarında tutarken vücudunu hissetmişti. Siyah, ipeksi saçları yanaklarını okşamıştı. Sesi tıpkı Damon hayattayken gibi bazen alaycı, bazen baştan çıkarıcı ve bazen buyurgandı. Elena onun gittiğini dehşetle fark ettiğinde Damon yeniden ölmüş gibi acı çekmişti.

Ama sonsuza dek uyanık kalamazdı. Öyle yorgundu ki. Işığı söndürüp gözlerini kapadı.

Okuldaki spor salonundaydı. Tribünün eski ve gıcırtılı tahta sıralarında oturuyordu. Havada terli spor ayakkabıların ve parkelere sürdükleri cilanın kokusu vardı.

"Burası tanıştığımız yer," dedi Damon. Elena birden onun yanında oturduğunu fark etti. O kadar yakındı ki deri ceketi koluna değiyordu.

"Ne romantik," dedi Elena tek kaşını kaldırıp kocaman, boş salona ve iki yandaki basket potalarına bakarak.

"Deniyorum," dedi Damon. Kuru sesinde hafif bir alay vardı. "Ama nerede olacağımızı *sen* seçtin. Bu senin rüyan."

"Rüyada mıyız?" diye sordu Elena birden ve yüzüne bakmak için döndü. "Hiç öyle gelmiyor."

"Pekala," dedi Damon. "Şu şekilde açıklayayım. Aslında burada değiliz." Gözlerine bakarken ifadesi ciddi ve kararlıydı ama sonra birdenbire yüzünde o parlak gülümsemelerinden biri belirdi ve kafasını çevirdi. "İyi ki ben okurken böyle spor salonları yoktu," dedi bacaklarını öne uzatarak. "Altında şortla plastik toplarla oynamak çok aptalca görünüyor."

"Ama Stefan senin o zamanlar spor yaptığını söylemişti," dedi Elena. Birden aklı dağılmıştı. Damon, Stefan'ın adını duyunca kaşlarını çattı.

"Boşver," dedi Elena çabucak. "Fazla vaktimiz olmayabilir. Lütfen, söyle, burada değiliz dedin, öyleyse neredesin? Başka bir yerde mi? İyi misin? Eğer öldüysen... yani gerçekten öldüysen bir yere gittin mi?"

Damon ona keskin bir bakış fırlattı. "Bu senin için o kadar önemli mi, prenses?" diye sorarken dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Tabii ki, öyle," dedi Elena hayretler içinde. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Damon'ın ses tonu kayıtsızdı ama simsiyah gözleri, Elena'nın gözbebeğinin nerede bitip etrafındaki renkli kısmın nerede başladığını ayırt edemediği o gözler, temkinliydi. "Ama diğer herkes, bütün arkadaşların, kasabadakiler, hepsi iyi, değil mi? Dünyanı geri aldın. İstediğini alırken kendini bazı yıkımlara karşı hazırlamalısın."

Elena, Damon'ın yüzündeki ifadeden buna vereceği karşılığın çok önemli olduğunu anlayabiliyordu. Daha

öneeki gün Damon'ı ne kadar sevse de şimdi her şeyin daha iyi olduğunu, kasabanın kurtulduğunu ve hayatını geri aldığını itiraf etmemiş miydi kendine? Ve Damon ölse bile, bunların böyle olmasını istediğini? Damon... onun tabiriyle, hazırlanması gereken *yıkımlardan* biri olsa bile.

"Ah, Damon," dedi çaresizlikle. "Seni öyle özlüyorum ki."

Damon'ın yüz hatları yumuşadı ve ona uzandı. "Elena..."

"Evet," diye mırıldandı.

"Elena?" Bir el onu yavaşça sarsıyordu. "Elena?" Biri saçlarını okşadı ve Elena uykusunda bu dokunuşa burnunu sürttü.

"Damon?" dedi yarı rüyada.

Onu okşayan el bir an duraksayıp sonra geri çekildi. Gözlerini açtı.

"Korkarım, yalnızca benim," dedi Stefan. Yatağında oturuyordu. Ağzı ince bir çizgi halini almış, gözlerini uzaklara dikmişti.

"Ah, Stefan," dedi Elena doğrulup kollarını boynuna dolayarak. "Ben..."

"Önemi yok," dedi Stefan dümdüz bir sesle. "Onun, senin için ne ifade ettiğini biliyorum."

Elena onu kendine çekip yüzüne baktı. "Stefan. *Stefan.*" Yeşil gözlerinde mesafeli bir ifade vardı. "Üzgünüm," dedi Elena yalvarırcasına.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok, Elena."

"Rüyamda Damon'ı görüyordum," diye itiraf etti. "Haklısın, Damon benim için önemliydi ve onu... özlüyorum." Stefan'ın yüzünde bir kas seğirdi ve Elena çenesini okşadı. "Hiç kimseyi senden daha fazla sevmeyeceğim, Stefan. Bunun imkanı yok. *Stefan.*" Her an hıçkırıklara boğulabileceğini hissediyordu. "Sen benim gerçek aşkımsın, bunu biliyorsun." Keşke ona ulaşıp zihnini gösterebilse, onun için hissettiklerini anlamasını sağlayabilseydi. Elena diğer Güç'lerini asla tamamen keşfetmemiş, asla tamamen talep etmemişti ama Stefan'la telepatik bağlarının kopması onu öldürüyordu.

Stefan'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Ah, Elena," dedi yavaşça ve onu kollarına aldı. "Damon'ı ben de özlüyorum." Yüzünü saçlarına gömdü. "Yüzlerce yılı tek kardeşimle kavga ederek harcadım. Birbirimizden nefret ederek. İnsanken birbirimizi *öldürdük* ve ikimiz de o anın dehşetini, yokunu ve pişmanlığını atlatamadık."

Elena vücuduna bir ürperti yayıldığını hissetti.

Stefan kederle iç geçirdi. "Ve nihayet yeniden kardeş olabildiysek, bunu sen sağladın." Alnı hala Elena'nın omzundaydı. Elena'nın elini avuçlarına alıp okşamaya başladı. "Ölümü öyle aniydi ki. Sanırım Damon'ın benden önce ölebileceği aklıma gelmemişti hiç. O daima güçlü olandı. Hayatı gerçekten seven. Ben..." Hüzünle gülümsedi. "Ben onsuz kendimi çok yalnız hissediyorum."

Elena parmaklarını onunkilere kenetleyip elini sıkıca tuttu. Stefan yüzünü ona çevirdi ve gözlerinin içine baktı. Elena onu daha net görebilmek için biraz geri çekildi. Gözlerinde acı ve yas vardı ama başka bir şey daha vardı. Onlarda daha önce hiç görmediği bir katılık.

Elena bu bakışı silmek için onu öptü. Stefan bir an direndiyse de sonra ona karşılık verdi.

"Ah, Elena," dedi ve onu tekrar öptü.

Öpüşmeleri giderek daha tutku dolu bir hal aldığında Elena'nın içine tatlı ve tatmin edici bir his yayıldı. Doğru olan buydu. Zaten hep böyle olurdu: Ne zaman Stefan'la arasına mesafe girdiğini hissetse, dudaklarının buluşması onları yeniden birleştirirdi. Ondan kendisine bir aşk ve hayranlık dalgasının yayıldığını hissetti ve bu duyguları tutup ona geri gönderdi. Şimdi tüm Güç'leri yok olduğu için aralarındaki şefkate daha çok ihtiyacı vardı.

Sonra zihni ve hisleriyle şefkatin ötesine geçti. Stefan'ın öpücüğünde daima onu bekleyen sarsılmaz aşkın da ötesine ve zihninin derinliklerine daldı. Orada amansız bir tutku vardı ve Elena bunu ona geri gönderdiğinde duyguları bir sarmaşığın dalları gibi birbirine kenetlendi. Şimdi ikisinin de dokunuşları daha sertti.

Tutkunun altında ıstırap vardı. Korkunç ve bitmek tükenmek bilmeyen bir ıstırap. Ve bir de sancılı bir yalnızlık. Yüzyıllarca kimsesiz yaşayan bir adamın yalnızlığı.

Ve o yalnızlıkta yabancı bir tat vardı. Keskin, soğuk ve sanki alüminyum folyo çiğnemiş gibi hissettiren, hafifçe metalik bir tat.

Stefan ondan bir şey saklıyordu. Elena bundan emindi ve öpüşmeleri yoğunlaşırken zihninin daha derinine ulaşmaya çalıştı. Stefan'a tümüyle ihtiyacı vardı. Saçlarını arkaya atıp kanını sunmaya hazırlandı. Bu daima onları hiç olmadıkları kadar yakınlaştırırdı.

Ama Stefan kendisine sunulanı kabul edemeden kapı tıklatıldı.

Judith Hala cevap vermesini beklemeden kafasını içeri uzattı. Elena gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Kendini birden tek başına bulmuştu. Stefan ellerini hızla çektiği için avuçları yanıyordu. Çabucak etrafına bakındı ama Stefan ortadan kaybolmuştu.

"Kahvaltı hazır, Elena," dedi Judith Hala neşeyle.

"Hı-hı." Elena onu duymamıştı bile. Gözleriyle odayı tarayarak Stefan'ın nerede saklandığını saptamaya çalışıyordu.

"Sen iyi misin, hayatım?" dedi halası. Alnı endişeyle kırışmıştı. Elena birden nasıl göründüğünü hayal etti. Gözleri şaşkınlıkla açılmış, yüzü kızarmış, dağınık yatağında oturuyor ve çılgınca etrafına bakınıyordu. Stefan vampir hızını kız arkadaşının yatak odasında yakalanmamak gibi sıradan bir şey için kullanmayalı uzun zaman olmuştu!

Elena, Judith Hala'ya gülümsedi. "Afedersin, hala yarı uykudayım. Hemen geliyorum," dedi. "Hem acele etsem iyi olur. Birazdan Stefan beni almaya gelir."

Judith Hala odadan çıktığında Elena nihayet Stefan'ı gördü. Açık penceresinin altındaki çimenlikten ona el salliyordu. Elena onunla ilgili huzursuz edici hislerini bir kenara bırakıp gülümseyerek aynı şekilde karşılık verdi. Stefan ön bahçeye gideceğini işaret etti.

Elena yine gülümsedi ve Hot Springs'teki pikniğe hazırlanmak için yatağından fırladı. Erkek arkadaşıyla buluşmaktan endişelenmek hoşuna gitmişti. Ona kendini normal hissettirmişti.

Birkaç dakika sonra, Elena şortu, açık mavi tişörtü ve atkuyruğu yapmış saçlarıyla aşağı koşarken kapı çaldı.

"Stefan'dır," diye seslendi mutfak kapısında beliren Judith Hala'ya. Sonra holden plaj çantasıyla piknik çantasını aldı.

"Elena!" diye çıkıştı Judith Hala. "Gitmeden önce bir şeyler ye!"

"Vaktim yok," dedi Elena bu tanıdık tartışmaya gülümseyerek. "Yoldan bir sandviç alırım." O ve Judith Hala buna benzer konuşmaları lise yılları boyunca defalarca yapmıştı.

"Ah, Elena, ah!" dedi Judith Hala gözlerini devirerek. "Sakın bir yere kıpırdama, hemen geliyorum."

Elena kapıyı açıp Stefan'a gülümsedi. "Merhaba, yabancı," dedi ve Stefan dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Judith Hala telaşla mutfaktan çıkıp Elena'nın eline bir granola barı tutuşturdu. "Al bakalım," dedi. "En azından midene bir şey girsin."

Elena ona sarıldı. "Teşekkürler, Judith Hala. Sonra görüşürüz."

"İyi eğlenceler. Sakın bu gece Margaret'ın dans resitalini unutayım deme. Biliyorsun, çok heyecanlanıyor." Elena'yla Stefan arabaya doğru yürürken Judith Hala kapıda durarak arkalarından el salladı.

"Bizimkilerle pansiyonda buluşup Hot Springs'e konvoy halinde gideceğiz," dedi Stefan. "Matt'le Meredith de arabalarını alıyor."

"Ah, dünkü gibi sıkışmayacağımıza sevindim. Kucağında oturmaya itirazım yok ama bir ara Celia'nın pestilinin çıkacağından korktum," dedi Elena. Sonra yüzünü güneşe çevirip bir kedi gibi gerindi. Atkuyruğu hafif rüzgarda salınıyordu. Gözlerini kapayarak bu hissin tadını çıkardı. "Piknik için mükemmel bir gün," dedi. Dünya kuş cıvıltıları ve ağaçların hışırtılarıyla öylesine canlıydı ki. Parlak mavi gökyüzünü birkaç beyaz bulut süslüyordu. "Böyle bir günde hiçbir şey ters gidemezmiş gibi geliyor demek uğursuzluk getirir mi?"

"Evet," dedi Stefan onun için yolcu kapısını açarak.

"O halde demeyeceğim," dedi Elena. "Düşünmeyeceğim bile. Ama kendimi iyi hissediyorum. Hot Springs'e gitmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki." Neşeyle gülümsedi ve Stefan da ona gülümsedi ama Elena bir kez daha Stefan'ın gözlerinde gördüğü yeni ve huzursuz edici ifadeyle sarsıldı.

12

tarama :irem/colin
düzenleme :vero

"Güzel bir gün olacak. Piknik için çok uygun," diye gözlemde bulundu Meredith her zamanki sakinliğiyle.

Bonnie nazikçe ama kararlılıkla Celia'yı Matt'in arabasına yönlendirmiş, böylece Alaric'le Meredith, Alaric geldiğinden beri ilk kez yalnız kalabilmişti. Meredith'in bir yanı, yolun kenarına çekip onu defalarca öpmek istiyordu. Burada olduğu için o kadar mutluydu ki. Son birkaç ayın tüm çılgınlığına rağmen Meredith hep Alaric'in yanında olmasını dilemiş, onunla omuz omuza savaşabilmeyi istemişti. Ama diğer yanı, yine yolun kenarına çekip Alaric'i kollarından tutmak ve Doktor Celia Connor'la ilişkisini sorgulamak istiyordu.

Bunların yerine, elleri saat on ve iki yönünde direksiyonda, uysallıkla arabayı sürüp hava hakkında konu-

şuyordu. Kendini bir korkak gibi hissediyordu ve Meredith Suarez bir korkak değildi. Ama ne diyecekti ki? Ya paranoyakça davranıp tamamen profesyonel bir ilişki hakkında saçma sapan kuruntulara kapılıyorsa?

Gözucuyla Alaric'e baktı. "Eee..." dedi. "Japonya'daki araştırmandan söz etsene."

Alaric elini karmakarışık saçlarının arasına daldırarak ona gülümsedi. "İnanılmaz bir seyahatti," dedi. "Celia acayip zeki ve tecrübeli. Medeniyetler hakkındaki ipuçlarını birleştirmede usta. Oradaki mezarlardan bu kadar çok kanıt çıkarması gözlerimi açtı. Daha önce adli antropoloji konusunda pek bir şey bilmiyordum ama Celia Unmei no Shima'nın kültürüyle ilgili inanılmaz bulgular ortaya çıkardı."

"Gerçekten harika biri, ha?" dedi Meredith. Sesindeki nahoş tonu fark etmemek imkansızdı.

Ama Alaric fark etmemişti işte. Hafifçe gülümsedi. "Celia'nın doğaüstü olaylarla ilgili araştırmalarını ciddiye alması biraz zaman aldı," dedi üzüntüyle. "Diğer bilim dalları parapsikolojiye sıcak bakmıyor. Benim gibi hayatını normal ötesi olayları araştırmaya adayanları şarlatan ya da saf olarak görüyorlar. Ya da biraz kaçık."

"Ama sonunda onu ikna etmeyi başardın, öyle değil mi?" dedi Meredith ters bir şey söylememek için kendini zorlayarak. "Bu iyi bir şey."

"Sayılır," diye karşılık verdi Alaric. "Zaten artık arkadaşız ve benim dolandırıcının teki olduğumu düşünmek-

ten vazgeçti. Hatta sanırım burada geçirdiği bir günden sonra bana daha çok inandı." Alayla gülümsedi. "Celia saklamaya çalışıyor ama dün Stefan onu kurtardığında şok oldu. Bir vampirin varlığı geleneksel bilimin bilmediği çok şey olduğunu gösteriyor. Stefan izin verirse onu incelemek isteyeceğinden eminim."

"Tahmin ederim," dedi Meredith kuru bir sesle. *Stefan, Celia'ya bir vampir olduğunu söylemenden bile bu kadar rahatsız olmuşken incelenmeyi neden kabul etsin?* diye sormamak için kendini zor tuttu.

Alaric elini uzatıp parmağını Meredith'in kolunda dolaştırdı. "Burada olmadığım süre içinde çok şey öğrendim," dedi dürüstçe. "Ama şu anda Fell's Church'te dönenler beni daha çok endişelendiriyor."

"Kara büyüden mi bahsediyorsun?"

"Seni ve Celia'yı hedef alan kara büyüden," dedi Alaric. "İkinizin de bunu yeterince ciddiye aldığından emin değilim."

Ben ve Celia, öyle mi, diye düşündü Meredith. *Onun için de benim kadar endişeleniyor. Hatta belki daha fazla.*

"Biliyorum, geçmişte bir sürü tehlikeyle karşılaştık ama kendimi Celia'dan sorumlu hissediyorum," diye devam etti Alaric. "Onu buraya getiren benim ve eğer ona bir şey olursa kendimi asla affetmem."

Evet, kesinlikle daha fazla, diye düşündü Meredith acıyla ve kolunu silkerek Alaric'in elinden kurtuldu.

Ne var ki, bundan anında pişman oldu. Neler oluyordu? Meredith böyle biri değildi. O daima sakin ve mantıklı taraf olmuştu. Şimdiyse kendini kıskanç bir kız arkadaş gibi hissediyordu.

"Üstelik bu şey her neyse, seni de tehdit ediyor," dedi Alaric. Şefkatle dizine dokundu ve bu kez Meredith elinin orada kalmasına izin verdi. "Meredith, senin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum ama içimden bir ses bunun alışık olduğumuz tarzda bir düşman olmadığını söylüyor. Görmediğimiz bir şeyle nasıl savaşabiliriz ki?"

"Tek yapmamız gereken ihtiyatlı olmak," dedi Meredith. Çocukluğundan beri geniş kapsamlı bir eğitim alıyordu ama o bile bu yeni şeytanın ne olduğunu anlamamıştı. Ama kendini korumasını *iyi* biliyordu. Alaric henüz bunun farkında değildi. Gözucuyla onu süzdü. Aralık camdan içeri üfleyen rüzgar genç adamın küllü sarı saçlarını uçuşturuyordu. Birbirlerini bu kadar iyi tanımalarına rağmen Alaric hala onun en büyük sırrını bilmiyordu.

Meredith bir an ona söylemeyi düşündü ama sonra Alaric ona dönüp "Celia cesur davranmaya çalışıyor ama ben korktuğunu biliyorum," dedi. "O senin kadar dayanıklı değil."

Meredith kaskatı kesildi. Hayır, bu, Alaric'e bir avcı-katil olduğunu söylemek için uygun bir zaman değildi. Araba kullanırken olmazdı. Bu kadar öfkeliyken de öyle. Birden dizindeki eli ağır ve yapış yapış geldi ama duy-

gularına ihanet edip onu yine itemeyeceğini biliyordu. İçi öfkeyle doluydu. Neden konu her seferinde dönüp dolaşıp Celia'ya geliyordu? Alaric önce onun güvenliğini düşünmüştü. Ve Meredith'in içinde bulunduğu tehlikeden bahsederken bile araya Celia'yı karıştırmadan edemiyordu.

Alaric'in sesi arka fonda bir uğultuya dönüştü ve Meredith direksiyonu öyle sıkı kavradı ki ellerinin eklem yerleri bembeyaz kesildi.

Alaric'in Celia'ya bir şeyler hissetmesine neden şaşırıyordu ki? Meredith kör değildi. Olaya objektif yaklaşabilindi. Celia zeki, başarılı ve güzeldi. Alaric'le ikisi hayatlarında aynı noktadaydılar. Meredith daha üniversiteye bile başlamamıştı. Çekici bir kız olduğunu biliyordu ve kesinlikle akıllıydı. Ama Celia'da daha fazlası vardı. O Alaric'e denkti. Meredith'in asla olamayacağı bir şekilde. Tabii Meredith bir vampir avcısıydı. Alaric henüz bunu bilmiyordu. Öğrendiğinde gücüne hayran mı kalacaktı, yoksa yeteneklerinden korkup ona sırt mı çevirecekti? Belki Celia gibi daha akademik birini tercih ederdi.

Meredith'in içine kara bir umutsuzluk yayıldı.

"Belki de Celia'yı buradan uzaklaştırmalıyım diye düşünüyorum. Tabii onu gitmeye ikna edebilirsem." Alaric'in sesi isteksizdi ama Meredith onu duymadı bile. Sanki buz gibi bir sis bulutunun içindeydi. "Belki de onu Boston'a götürmeliyim. Bence sen de Fell's Church'ten ayrılmalısın, Meredith. Aileni ikna edip yazın geri kala-

nını başka bir yerde geçirebilirsin. Bizimle gelebilirsin, ya da ailen buna karşı çıkarsa bir akrabanın yanında kalabilirsin. Burada güvende olmadığından endişeleniyorum."

"Henüz bana hiçbir şey olmadı," dedi Meredith. İçinde böylesine karanlık duygular kaynarken sesinin bu kadar sakin çıkması şaşırtıcıydı. "Ayrıca burada bir sorumluluğum var. Kasabayı korumalıyım. Eğer Celia'nın uzakta daha güvende olacağını düşünüyorsan, onun için en iyi olanı yap. Ama biliyorsun, bizi tehdit eden her neyse, peşimizden gelmeyeceğinin garantisi yok. En azından burada tehlikede olduğumuza inanan insanlar var." Kısa bir duraksamanın ardından düşünceli bir tavırla ekledi. "Hem belki Celia sırasını savmıştır. Belki tehlike bir kere geri püskürtüldüğünde bir başkasını tehdit etmeye başlıyordur. Benim adım, Stefan, Celia'yı kurtardıktan sonra belirdi. Yani şu anda bir tek ben tehlikede olabilirim."

Gerçi senin bunu umursadığın yok ya, diye düşündü fesatça ve kendi bile şaşırdı. Alaric tabii ki onu umursuyordu.

Celia'ya neler olduğu daha çok umrundaydı o kadar.

Meredith, Stefan'ın Hot Springs'teki otoparka sapan arabasını dikkatle izlerken direksiyondaki ellerinin tırnakları avuçlarına batıyordu.

"Dur!" diye bağırdı Alaric birden. Sesi panikle titriyordu. Meredith otomatikman frene bastı. Tekerleklerden acı bir çığlık yükseldi ve araba durdu.

"Ne oldu?" dedi Meredith nefes nefese.

Ve sonra onu gördü.

Doktor Celia Connor, Matt'in arabasından inmiş, karşıdan karşıya geçmeye çalışıyordu. Meredith arabayı son hız üzerine sürmüştü. Celia, Meredith'in ön tamponuna birkaç santimlik mesafede kaskatı duruyordu. Güzel yüzü korkudan kül rengini almış, ağzı bir karış açılmıştı.

Meredith bir saniye daha geç davranmış olsaydı onu öldürebilirdi.

tarama:irem/colin
düzenleme :vero

13

"Çok üzgünüm," dedi Meredith onuncu kez. Genelde sakin olan yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Gözleri dökemediği gözyaşlarıyla parlıyordu.

Matt onu daha önce hiçbir şey için bu kadar üzgün gördüğünü hatırlamıyordu. Özellikle de sonunda büyütülecek bir şey olmamışken. Tamam, Celia yaralanabilirdi ama araba ona dokunmamıştı bile.

"Ben iyiyim, Meredith, gerçekten iyiyim," dedi Celia.

"Seni hiç görmedim. Nasıl oldu bilmiyorum. Neyse ki Alaric yanımdaydı." Meredith yanında oturmuş, sırtını sıvazlayan Alaric'e minnetle baktı.

"Sakin ol, Meredith," dedi. "Geçti artık." Alaric, Meredith için Celia'dan daha endişeli görünüyordu.

Matt ona hak verdi. Zira Meredith'in böyle kekelemesi karakterine hiç uygun değildi.

Alaric ona sarıldığında Meredith gözle görülür bir biçimde rahatladı.

Öte yandan Meredith kendini Alaric'in kollarına bıraktığında Celia yine gözle görülür bir biçimde gerildi. Matt, Bonnie'ye kederli bir bakış fırlattı.

Sonra Stefan uzanıp dalgın bir yüzle Elena'nın omzunu okşadı ve Matt hissettiği ani kıskançlıkla şaşkına döndü.

Elena Gilbert'ı asla aklından çıkaramayacak mıydı? Ayrılalı bir yıldan fazla olmuştu ve o günden bu yana asırlar geçmiş gibi geliyordu.

Bonnie hala onu izliyordu. Şimdi gözlerinde şüpheci bir pırıltı vardı. Matt ona gülümsedi. Bonnie'nin Stefan'la Elena'ya bakarken yüzünde ne gördüğünü düşünmek bile istemiyordu.

"Şu köşeyi dönüp yokuşu tırmandık mı, Plunge'a varacağız," dedi Celia'ya. "Biraz yürümemiz gerek ama piknik için en iyi yer orası."

"Kesinlikle," dedi Bonnie neşeyle. "Hem şelaleden atlayabiliriz." Celia'nın diğer tarafına geçti ve üçü çiftleri baş başa bırakarak önden yürümeye başladı.

"Bu güvenli mi?" diye sordu Celia şüpheyle.

"Elbette," dedi Bonnie. "Burada herkes atlar. Daha kimse yaralanmadı."

"Yani genelde güvenlidir," dedi Matt daha tedbirli bir sesle. "Belki sen ve Meredith bugün yüzmeseniz daha iyi olur, Celia."

"Bundan nefret ediyorum," dedi Bonnie. "Henüz hakkında hiçbir şey bilmediğimiz karanlık bir güç yüzünden ekstra dikkatli olmaktan nefret ediyorum. Lütfen, artık her şey *normal* olsun."

Normal ya da değil, süper bir piknikti. Battaniyelerini şelalenin tepesine yakın kayalıklara serdiler. Uçurumun kenarlarından akan sular aşağıdaki bronz yeşili, berrak havuza dökülüyor, her yana köpükler saçılıyordu.

Bayan Flowers onlar için salatalar, ekmekler ve tatlılar paketlemişti. Stefan'ın pansiyondan getirdiği Japon mangalında pişirmek için et ve mısır da vardı. İki üç günlük kamp yapsalar bu kadar yemeği ancak tüketirlerdi. Elena soğutmalı piknik çantasına bir sürü içecek koymuştu. Virginia'nın yaz sıcağında yokuş yukarı çıkmak hepsini susatmıştı. Soğuk limonatalarla sodalara adeta saldırdılar.

Stefan bile mangalı yakarken bir şişe su alıp içti. Tabii herkes onun tek lokma yemeyeceğini biliyordu. Matt geçmişi hatırladı. Stefan'ın vampir olduğunu bilmeden önce onu bir kez bile yemek yerken görmemesini biraz tuhaf ve ürkütücü bulurdu.

Kızlar kotlarıyla tişörtlerini çıkarıp mayolarıyla kaldılar. Tıpkı kelebeklere dönüşen tırtıllar gibi. Meredith siyah, tek parça mayosu içinde bronz ve dimdikti. Bonnie denizkızı yeşili, minicik bir bikini giymişti. Elena'nın altın rengi, straplez bikinisi saçlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Matt, Stefan'ın onu hayranlık süzdüğünü görünce içi yine kıskançlıkla buruldu.

Elena'yla Bonnie çok geçmeden bikinilerinin üzerine tişörtlerini geçirdi. Beyaz tenleri bronzlaşmak yerine kıpkırmızı oluyordu. Celia beyaz, spor ama cüretkar bikinisiyle havlusuna uzanmıştı. Beyazın kahve teniyle yarattığı tezat oldukça etkileyiciydi doğrusu. Matt, Meredith'in kısa bir an onu süzdükten sonra Alaric'e kaçamak bir bakış attığını fark etti.

Ama Alaric kotunu çıkarmakla meşguldü. Altında kırmız renkli şort mayosu vardı. Stefan koyu renk kotu ve siyah tişörtüyle gölgede kalmayı tercih ediyordu.

Bu da biraz tuhaf değil mi, diye düşündü Matt. Stefan'ın yüzüğü onu güneş ışığından korumuyor muydu? Neden hala gölgede duruyordu? Hem bu siyah kıyafetler de neyin nesiydi? Damon'ı mı taklit etmeye başlamıştı? Matt kaşlarını çattı: *Bir Damon yeter de artardı bile.*

Kafasını sallayıp kollarıyla bacaklarını gererek yüzünü güneşe döndü ve bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Stefan'ı severdi. Hep sevmişti. Stefan iyi çocuktu. *O bir vampir,* dedi zihninin derinliklerinde kuru bir ses. *Zararsız bile olsa onu iyi bir çocuk olarak nitelendirmek zor.*

Matt bu kez sese kulak asmadı.

"Haydi, atlayalım!" dedi ve şelaleye doğru yürüdü.

"Meredith'le Celia atlayamaz," dedi Stefan. "Siz ikiniz, burada kalın."

Aniden sessizlik olunca mangaldan kafasını kaldırdı ve arkadaşlarının ona baktığını gördü. Stefan bu bakış-

lara karşılık verirken yüzüne tarafsız bir ifade oturtmaya özen gösterdi. Bu bir ölüm kalım meselesiydi. Hoşlansalar da hoşlanmasalar da, onları güvende tutmak Stefan'ın göreviydi. Gözlerini meydan okurcasına hepsinin üzerinde tek tek dolaştırdı. Geri adım atmamaya kararlıydı.

Meredith ayağa kalkıp Matt'in arkasından uçurumun kenarına doğru yürümüştü. Şimdi buna ne tepki vereceğini bilemeden olduğu yerde duruyordu. Sonra birden yüzünde sert bir ifade belirdi ve Stefan onun kararına karşı çıkacağını anladı.

Meredith ona doğru bir adım attı. "Kusura bakma, Stefan," dedi sakin bir sesle. "Endişeli olduğunu biliyorum ama ne yapacağıma kendim karar verebilirim. Ben kendimi koruyabilirim."

Uçurumun kenarında duran Matt'e katılmak için hamle yaptı ama Stefan'ın eli bileğini kavradı. Parmakları çelik gibi sertti. "Hayır, Meredith," dedi kararlı bir sesle.

Stefan gözucuyla Bonnie'nin ağzı bir karış açık onları izlediğini gördü. Herkesin yüzünde endişeli ifadeler belirmişti. Stefan ses tonunu yumuşatmaya çalıştı. "Ben senin iyiliğini düşünüyorum."

Meredith derin derin iç çekti. Belli ki öfkesine hakim olmaya çalışıyordu. "Bunu biliyorum, Stefan," dedi "ve yaptığını takdir ediyorum. Ama hayatımı her an başıma bir şey gelecek korkusuyla yaşayamam."

Yanından geçmeye çalıştı ama Stefan yine yolunu kesti.

Meredith ellerini havaya kaldırıp kafasını sallayan Celia'ya baktı.

"Bana bakma," dedi Celia. "Zaten o uçurumdan atlamaya niyetim yok. Ben güneşlenmeyi planlıyorum. Sorununuzu kendi aranızda halledin." Tekrar havlusuna uzanıp yüzünü güneşe döndü.

Meredith'in gözleri kısıldı ve bakışları yine Stefan'a çevrildi. Tam ağzını açıyordu ki, Elena araya girdi.

"Önce biz atlasak?" diye önerdi Stefan'ı yatıştırmak için. "Hem bir tehlike var mı diye bakmış oluruz, hem de Meredith aşağıda yalnız kalmaz. Daha önce buradan atlayan kimseye bir şey olmadı, öyle değil mi, çocuklar?" Matt'le Bonnie evet dercesine kafa salladı.

Stefan yumuşamaya başlamıştı. Elena ne zaman mantıklı sesini kullanıp gözlerini kocaman açsa, içinden gözü karalık olarak nitelendirdiği şeylere bile razı oluyordu.

Elena avantajını kullanmaya devam etti. "Sen de aşağıda suyun kenarında durursun ve bir sorun olursa hemen dalarsın. Nasıl olsa çok hızlısın. Kötü bir şey olmasını kolaylıkla engellersin."

Stefan bunun yanlış olduğunu biliyordu. Kısa bir süre önce yaşadığı çaresizliği unutmamıştı. Birini kurtarmak için *fazlasıyla yavaş* olduğunu fark ettiği o anı. Damon'ın tüm zarafetiyle Bonnie'ye doğru atılışı ve ağaç dalının

kalbine saplanışı bir kez daha gözlerinin önünde canlandı. Damon, Stefan onu kurtaramayacak kadar yavaş olduğu için ölmüştü. Ya da tehlikeyi fark edip Bonnie'yi kendi kurtaramadığı için.

Elena'nın o köprüden düşüp boğulmasını da engelleyememişti. Tüm kalbiyle sevdiği kızın şimdi hayatta olması o gün onu yarı yolda bırakmadığı anlamına gelmezdi. Elena'nın saçlarının Wickery Deresi'nin soğuk sularında bir yosunun dalları gibi salınışını hatırladı. Elleri hala direksiyonda, gözleri kapalıydı. Stefan onu bulmadan önce defalarca suya dalmıştı. Onu kıyıya taşırken öylesine soğuk ve beyazdı ki.

Yine de, kendini kafa sallarken buldu. Elena istediğini daima alırdı. Suyun kenarında kalıp Meredith'i elinden geldiğince koruyacaktı. Bunun yeterli olması için dua etti. Bir vampir ne kadar dua edebilirse.

Grubun geri kalanı yukarıda kalırken Stefan ayaklarının dibindeki doğal havuzu inceledi. Kayalardan süzülen sular yüzeye değdikleri yerde etrafa köpükler saçratıyorlardı. Kenardaki soluk renkli, ılık kumlar ufak bir kumsal oluşturuyor, ortadaki su karanlık ve derin görünüyordu.

Önce Matt atladı. Kendini dikey olarak boşluğa bırakırken bağırdı. Suya çarptığında büyük bir gürültü koptu ve uzun bir süre yüzeye çıkmadı. Stefan eğilip dikkatle derinliklere baktı. Köpükler yüzünden dibi göremiyordu. Midesi endişeyle buruldu.

Tam suya dalmayı düşünüyordu ki, Matt'in ıslak kafası yüzeyde belirdi. "Dibe değdim!" diye bağırdı sırıtarak ve etrafa pırıltılı su damlacıkları saçarak bir köpek gibi kafasını salladı.

Güçlü ve bronz kollarıyla bacaklarını oynatarak Stefan'a doğru yüzdü ve Stefan, Matt için her şeyin ne kadar kolay olduğunu düşündü. O güneş ışığıyla beslenen, basit bir yaratıktı. Ama Stefan sırlarla dolu yapayalnız hayatını gölgelerde sürdürmeye mahkumdu. Safir yüzüğü sayesinde gün ışığına çıkabiliyordu ama bugünkü gibi, uzun bir süre güneşe maruz kaldığında kendini rahatsız hissediyordu. İç organları kaşınıyormuş gibi. Üstelik şimdi hayat daha da zordu, çünkü yeniden hayvan kanına alışmaya çalışıyordu. Huzursuzluğuysa gerçekte buraya ait olmadığının başka bir kanıtıydı. Asla Matt gibi olamayacaktı.

Bu acı düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Hem nereden aklına gelmişlerdi ki? Matt iyi bir arkadaştı. Hep öyle olmuştu. Herhalde güneş yüzündendi.

Matt'ten sonra Bonnie atladı ve daha çabuk yüzeye çıktı. "Aman!" diye homurdandı öksürerek. "Su yuttum!" Sudan çıkıp Stefan'ın ayaklarının dibindeki kayaya tünedi. "Sen yüzmüyor musun?"

Stefan ani bir hatırayla irkildi. Damon içtenlikle gülerek bronz teni ve güçlü bedeniyle ona su atıyordu. Ağabeyinin böyle anlarına nadir rastlanırdı. Aradan yüzlerce yıl geçmişti. Arkadaşlarının büyük büyükbabaları

bile doğmadan önceydi. O zamanlar Salvatore kardeşler güneş ışığında yaşıyordu. "Uzun zamandır, hayır," diye yanıt verdi.

Elena yaptığı diğer her şeyde olduğu gibi, yine o doğal zarafetiyle havaya sıçradı ve ok gibi suya daldı. Altın rengi bikinisiyle altın saçları güneşte parlıyordu. Suyun altında Bonnie'den daha uzun bir süre kaldı ve Stefan yine gerildi. Yüzeye çıktığında yüzünde acıklı bir gülümseme vardı. "Dibe değemedim," dedi. "Kumu gördüm ama su beni yukarı itti."

"Ben denemedim bile," dedi Bonnie. "Kısa boylu olduğumu kabul ediyorum."

Elena şelalenin dibinden uzaklaşıp kıyıya çıktı ve Stefan'ın ayaklarının dibine, Bonnie'nin yanına çöktü. Matt de sudan çıkmış, yukarı bakıyordu. "Çivileme atla, Meredith," diye seslendi alayla. "Gösteriş zamanı değil."

Meredith uçurumun kenarında pozisyonunu almıştı. Onlara selam verdi ve kusursuz bir balıklama atlayışla suya daldı. En son ayakları gözden kaybolurken neredeyse çıt bile çıkmamıştı.

"Meredith yüzme takımındaydı," dedi Bonnie, Stefan'a. "Evde bir sürü madalyası ve kupası var."

Stefan dalgın bir yüzle kafa sallayarak suyu tarıyordu. Meredith'in kafasının yüzeyde belirmesi an meselesiydi. Diğerlerinin de çıkması bu kadar sürmüştü.

"Atlayabilir miyim?" diye seslendi Alaric tepeden.

"Hayır!" diye bağırdı Elena. Ayağa kalktı ve Stefan'la ikisi endişeyle birbirlerine baktı. Meredith dalalı çok olmuştu.

Tam o sırada Meredith yüzeyde belirip ıslak saçlarını yüzünden çekti ve Stefan rahat bir nefes aldı.

"Değdim!" diye bağırdı. "Değ–"

Birden gözleri irileşti ve çığlık atmaya başladı ama göremedikleri bir şey tarafından dibe çekildiğinde sesi kesildi. Meredith göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolmuştu.

Stefan bir an kıpırdamadan onun kaybolduğu yere baktı. *Çok yavaşsın, çok yavaşsın,* diye dalga geçiyordu içindeki ses.

Damon'ın zalimce gülümseyen yüzü gözlerinin önünde belirdi. *Öylesine, natrinler ki, Stefan.*

Meredith'i köpüklü suların altında göremiyordu. Sanki birdenbire onlardan koparılmıştı. Tüm bunların Stefan'ın kafasının içinde dolaşması bir kalp çarpışından bile kısa sürmüştü. Meredith'in arkasından suya atladı.

Suyun altında hiçbir şey göremiyordu. Şelalenin beyaz suyu sabun gibi köpürüyor, dipteki kumlar altın ışıltıları saçıyordu.

Hiç vakit kaybetmeden Güç'ünü gözlerine yönelti. Ama bu, yalnızca su kabarcıklarını ve kum tanecikleri ayırt etmesine yaradı. Meredith neredeydi?

Su onu da yukarı itmeye çalışıyordu. Bulanık derinliklere inmek için kendini zorladı. Parmaklarına bir şey değince bunu sıkıca yakaladı ama kaygan bir yosundu.

Neredeydi bu kız? Zaman doluyordu. İnsanlar beyin hasarı başlamadan önce sadece birkaç dakika oksijensiz kalabiliyordu. Bu süreyi aşanların geri dönüşü yoktu.

Bir kez daha Elena'nın boğulmasını hatırladı. Matt'in hurdaya dönen arabasından çıkardığı beyaz, kırılgan bedeni. Saçlarındaki buz kristallerini. Burnun suyu ılıktı ama yine de Meredith'i öldürebilirdi. Boğazından yükselen hıçkırığı yutup çılgınca gölgeli derinliğe ulaşmaya çalıştı.

Birden parmakları bir tene değdi ve o ten dokunuşuyla kıpırdadı.

Stefan onu morartacak kadar sıkı tutup çekiştirdi. Bir saniyeden bile kısa bir süre içinde bunun Meredith'in kolu olduğunu gördü. Bilinci açıktı, dudaklarını korkuyla birbirine bastırmıştı ve saçları kafasının etrafında dalgalanıyordu.

Stefan önce onun neden yüzeye çıkmadığını anlamadı. Sonra Meredith çılgınca aşağıyı işaret etti. Bacaklarına yosunlar sarılmıştı.

Stefan şelaleden akan beyaz suları iterek dibe doğru yüzüp Meredith'in bacaklarını kurtarmaya çalıştı. Ama yosunlar öylesine sıkıca yapışmışlardı ki parmaklarını araya sokamıyordu. Basınç yaptıkları yerler bembeyaz kesilmişti.

Stefan bir süre daha mücadele etti ve Güç'ün içine yayılıp dişlerini uzatmasına izin verdi. Sonra Meredith'in bacağını incitmeden yosunu sırıp koparmaya çalıştı ama bir türlü başaramadı.

Çok geçmeden bitkinin bu direncinin doğal olmadığını fark etti. Stefan Güç'üyle kemikleri kırabilir, metali yırtabilirdi. Dolayısıyla sıradan bir yosun onun için sorun olmamalıydı.

Ve sonunda *-çok yavaşsın,* diye paylıyordu kendini, *hep çok yavaşsın, lanet olası-* neye baktığını fark etti. Stefan gözlerinin dehşetle açıldığını hissetti.

Meredith'in uzun bacaklarına dolanan yosun parçaları bir isim oluşturmuştu:

14

tarama:irem/colin
düzenleme :vero

Ne erdeler? Elena endişeyle suyu izliyordu. Meredith ya da Stefan'a bir şey olduysa bu tamamen onun suçuydu. Stefan'ı Meredith'in şelaleden atlamasına ikna eden kendisiydi.

Stefan'ın itirazı son derece mantıklıydı: şimdi bunu görebiliyordu. Meredith ölümle mimlenmişti. Tanrı aşkına, Celia sadece bir trenin yanında durduğu için az kalsın boynunu kırıyordu. Aynı şekilde lanetlenmişken Meredith ne akla hizmet yüksek bir uçurumdan suya atlamıştı? Elena ona izin verirken ne düşünüyordu? Oysa Stefan'ın yanında olup Meredith'i inadından vazgeçirebilirdi.

Ve Stefan. O iyi olmalıydı; beyninin mantıklı yanı Stefan'ın bir *vampir* olduğunu hatırlatıp duruyordu. Nefes almasına gerek yoktu. Günlerce su altında kalabilirdi. İnanılmaz derecede güçlüydü.

Ama daha kısa bir süre önce Stefan'ı sonsuza dek kaybettiğini sanmıştı. Kitsune onu çalmıştı. Yani başına kötü şeyler gelebilirdi –vampir olsun ya da olmasın. Eğer kendi aptalca hatası yüzünden Stefan'a bir şey olduysa, sırf herkesin hayatına eskisi gibi devam edebileceğiyle, tehlikeyi hiçe sayıp gönüllerince eğlenebilececkleriyle ilgili inadı yüzünden... şu an ölebilirdi.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordu Bonnie titrek bir sesle. Çilleri soluk teninde koyu renkli lekeler gibi görünüyordu. Normalde neşeyle uçuşan kırmızı bukleleri kafasına yapışıp düzleşmiş ve matlaşmıştı.

"Hayır. Buradan hiçbir şey görünmüyor." Elena kararını vermeden önce ona kederli bir bakış fırlattı ve suya daldı.

Suyun altında köpükler ve kumlar görüşünü bulanıklaştırıyordu. Yine de hızla etrafına bakındı ve havuzcuğun tam ortasında gördüğü insan silüetlerini andıran karartılara doğru yüzdü.

Tanrıya şükür, diye düşündü coşkuyla. Yaklaştığında karartılar netleşti ve Stefan'la Meredith'e dönüştü. Suda büyük bir mücadele içindeydiler. Stefan'ın kafası Meredith'in bacaklarına yakındı ve Meredith ellerini çaresizce yüzeye doğru uzatmıştı. Yüzü oksijensizlikten mavimsi bir renge dönmüş, gözleri dehşetle irileşmişti.

Elena tam onlara yaklaşmışken Stefan hızla geri çekildi ve Meredith ok gibi yukarı süzüldü. Elena yavaş çekimdeymiş gibi, Meredith'in kolunu ona doğru salladı-

ğını gördü. Sonra ani bir darbeyle şelalenin arkasındaki kayalıklara doğru savruldu ve bunların altından geçerken daha da derine çekildiğini hissetti.

Sadece, *başım belada*, diye düşünecek kısacık bir zamanı oldu ve kafasını kayalıklara çarptı. Sonra her şey kararadı.

Elena uyandığında kendini evdeki odasında buldu. Üzerinde hala bikinisi vardı. Pencereden giren güneş ışığına rağmen ıslaktı ve soğuktan titriyordu. Saçlarıyla bikinisinden akan sular kollarıyla bacaklarından süzülüp halıya damlıyordu.

Damon'ın yanında olduğunu görünce şaşırmadı. Her zamanki gibi, son derece gösterişli ve tehlikeli görünüyordu. Kendi evindeymiş gibi rahat bir tavırla kitaplığını karıştırıyordu. Sonra dönüp ona baktı.

"Damon," dedi cılız bir sesle. Biraz kafası karışmıştı ama onu gördüğüne daima memnun olurdu.

"Elena!" dedi Damon bir an neşeyle ama sonra kaşlarını çattı.

"Hayır," dedi sertçe. "Elena, *uyan*."

"Elena, uyan." Sesi korku ve umutsuzluk doluydu. Elena onu baskı altında tutan karanlıkla savaşarak gözlerini açtı. Az kalsın *Damon*, diyordu ama kendini tuttu. Çünkü endişeyle gözlerine bakan tabii ki, Stefan'dı. Tatlı ve anlayışlı Stefan bile bir günde iki kez ona ağabeyinin ismiyle seslenmesini kaldıramazdı.

"Stefan," dedi olanları hatırlayarak. "Meredith iyi mi?"

Stefan ona sıkıca sarıldı. "Olacak. Ah, Tanrım, Elena. Seni kaybedeceğimi sandım. Seni kıyıya kadar çekmek zorunda kaldım. Ne yapacağımı bilemedim..." Sesi alçaldı ve onu göğsüne daha da sıkı bastırdı.

Elena bir an kendini dinledi. Her yanı ağrıyordu. Yutmağa suları öksürerek çıkarmaya çalışmaktan boğazıyla ciğerleri acıyordu. Her yanı kumla kaplıydı ve kaşınmaya başlamıştı. Ama hayattaydı.

"Stefan," dedi gözlerini kapayıp başını göğsüne yaslayarak. Öyle üşüyordu ki ve Stefan öyle sıcaktı ki. Kalp atışlarını duyabiliyordu. Bir insanınkinden yavaştı ama yine de oradaydı.

Tekrar gözlerini açtığında Matt de yanlarında diz çökmüştü. "İyi misin?" diye sordu. Elena kafasını salladığında bakışları Stefan'a kaydı. "Ben de dalmalıydım," dedi pişmanlıkla. "Onları kurtarmana yardım etmeliydim. Ama her şey o kadar hızlı oldu ki. Ben bir terslik olduğunu anlayana dek sen onları sudan çıkarıyordun."

Elena doğrulup Matt'in koluna dokundu. Birden ona karşı derin bir sempati duymuştu. Matt öyle iyi biriydi ki. Ve kendini hepsinden sorumlu hissediyordu. "Herkes iyi, Matt," dedi. "Önemli olan bu."

Birkaç adım ötede Alaric, Meredith'e bakarken Bonnie tepelerinde dolanıp duruyordu. Celia biraz ileride

kollarını kendi gövdesine sarmış, Alaric'le Meredith'i izliyordu.

Alaric yana çekildiğinde Meredith'le göz göze geldi. Arkadaşının yüzü acıdan bembeyaz kesilmişti. Yine de af dilercesine gülümsemeyi başarabildi.

"Sana vurmak istememiştim," dedi. "Ve Stefan, seni dinlemeliydim, ya da sadece daha mantıklı olup kıyıda kalmalıydım." Yüzünü buruşturdu. "Galiba bileğimi burktum. Bandajlanması gerek. Alaric beni hastaneye götürecek."

"Benim asıl bilmek istediğim," dedi Bonnie, "tüm bunların son bulup bulmadığı. Yani kanımda Celia'nın ismi belirdi ve az kalsın raylara yuvarlanıyordu. Sonra eşarpta Meredith'in ismi belirdi ve neredeyse boğuluyordu. Neyse ki Stefan ikisini de kurtardı. Yani artık güvende miyiz? Başka bir isim görmediğimize göre."

Elena'nın kalbi umutla doldu. Ama Matt kafasını sallıyordu.

"O kadar kolay değil," dedi kasvetli bir sesle. "Asla o kadar kolay olmadı. Meredith'le Celia bir kez kurtulmayı başardı diye peşlerindeki o şeyin duracağını mı sanıyorsunuz? Hem Elena'nın ismi hiçbir yerde belirmedi ama az kalsın boğuluyordu."

Stefan'ın kolları hala Elena'yı sarmalıyordu. Elena birden onun kaskatı kesildiğini hissetti. Yüzüne baktığında Stefan'ın çenesini sıktığını gördü. Yeşil gözleri acıyla doluydu.

"Korkarım, hiçbir şey bitmiş değil, çünkü başka bir isim daha belirdi," dedi. "Meredith, senin gördüğünü sanmıyorum ama bacağına dolanan yosunlarda bir isim vardı." Herkes hayretle inledi. Elena kolunu yakaladı. Gözleri bir Matt'e, bir Bonnie'ye kaydı ve tekrar Stefan'a baktı. Daha önce gözüne hiç bu kadar değerli görünmemişlerdi. Kim bilir şimdi hangisi tehlikedeydi?

"Bizi daha fazla kıvrandırmazsan seviniriz," dedi Meredith. Elena arkadaşının yanaklarına biraz renk geldiğini fark etti. Sesi yine küstah ve korkusuzdu ama Alaric hafifçe bileğine dokunduğunda yüzünü buruşturdu. "Kimin adıydı?"

Stefan duraksadı. Gözleri bir an Elena'nın yüzünde dolaştı, sonra onları uzak bir noktaya dikti ve dudaklarını ısırdı. Elena onu ilk kez böyle görüyordu. Stefan derin bir nefes aldı ve nihayet konuştu. "Yosunların oluşturduğu isim. Damon'dı."

Bonnie dizleri boşalmış gibi kendini yere bıraktı. "Ama Damon öldü," dedi kahverengi gözlerini kocaman açarak.

Ama her nedense bu haber Elena'yı şok etmemişti. Aksine, içine parlak bir umut ışığı doğmuştu. Hatta bundan daha mantıklı ne olabilirdi? Damon gibi birinin öylece çekip gidebileceğine asla inanmamıştı ki.

Birden kendi sesini duydu. "Belki ölmemiştir." Damon'la ilgili rüyalarını düşünüyordu. Suyun altında bayıldığında yine onu görmüş, Damon uyanmasını

söylemişti. Bu, rüyaya uygun bir davranış biçimi miydi? Tabii onu uyaran kendi bilinçaltı da olabilirdi ama yosunlar Damon'ın ismini oluşturmuştu.

Hala hayatta olabilir miydi? Damon ölmüştü –bundan şüphesi yoktu. Ama o bir vampirdi: daha önce de ölmüş ve dirilmişti. *Bekçiler denedi*, diye düşündü. Ve Damon'ı geri getirmenin bir yolu olmadığını söylemişlerdi. Onunki sadece yersiz bir umut muydu? Damon'ın hayatta olabileceğiyle ilgili kalp çarpıntısı yalnızca kendisini kandırması mıydı?

Arkadaşları ona bakarken Elena gerçeğe döndü. Bir an sessizlik oldu. Sanki kuşlar bile susmuştu.

"Elena," dedi Stefan şefkatle. "Damon gözlerimizin önünde öldü."

Elena, Stefan'ın yeşil gözlerine baktı. Eğer ufacık bir umut olsaydı Stefan da onunla aynı şeyleri hissetmez miydi? Ama Stefan'ın bakışları donuk ve hüzünlüydü. Elena'nın baktığı Stefan'ın Damon'ın öldüğüne dair hiçbir şüphesi yoktu. Kalbi acıyla sıkıştı.

"Damon kim?" diye sordu Celia ama kimse yanıt vermedi.

Alaric kaşlarını çatmıştı. "Eğer Damon gerçekten öldüyse," dedi, "yani bundan yüzde yüz eminseniz, bu kazalara sebep olan şey her neyse, sizinle alay ediyor, sizi can evinizden vurmaya çalışıyor olabilir. Belki fiziksel tehlikelerin yanında duygusal bir tehlike de yaratmaya çalışıyordur."

"Eğer Damon'ın adı orada sırf duygusal bir hasara sebep olmak için belirdiyse, o zaman asıl hedefte Stefan'la Elena var demektir," dedi Matt. "Meredith'le benim Damon'dan o kadar hoşlanmadığımız bir sır değil." Savunmaya geçercesine kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kusura bakma, Stefan ama açık konuşmak zorundaydım."

"Ben Damon'a saygı duyuyordum," dedi Meredith. "Özellikle de Karanlık Boyut'ta yaptıklarından sonra. Ama ölümünün beni Stefan'la Elena gibi etkilemediği doğru. Yani Matt'e katılıyorum."

Elena, Bonnie'ye baktı ve çenesinin gerildiğini, gözlerinin öfkeli gözyaşlarıyla dolduğunu gördü.

Sonra Bonnie'nin ıslak gözleri uzaktaki bir noktaya çevrildi ve odaklarını yitirdi. Burnunu çekip kayalıkların tepesine baktı.

"Bir şey görüyor," dedi Elena ayağa fırlayarak.

Bonnie kendininkinden daha donuk ve kalın bir sesle konuştu. "Seni istiyor, Elena," dedi. "Seni istiyor."

Elena arkadaşının bakışlarını izledi. Çılgın bir an boyunca göğsünde yine o umutlu çırpınışı hissetti. Sanki Damon'ı orada görüverecekti. Alayla onları süzerken. Bu tam ona uygun bir davranış olurdu. Ölümden kurtulup aniden ve gösterişli bir şekilde ortaya çıkmak ve bu mucizeye kayıtsızca omuz silkmek.

Ve evet, kayalıkların tepesinde biri duruyordu. Çelik küçük bir çığlık attı ve Matt yüksek sesle küfretti.

Ama Damon değildi. Elena bunu hemen anlamıştı. Yukarıdaki geniş omuzlu silüetin Damon'ın esnek formuyla alakası yoktu. Ancak güneş o kadar parlaktı ki, kim olduğunu bir türlü seçemiyordu. Elini gözlerine siper etti.

Sarı, kıvırcık saçlar bir ışık halesi gibi parlıyordu. Elena kaşlarını çattı.

"Bu..." dedi nihayet onu tanıyarak. "Galiba bu. Caleb Smallwood."

tarama:irem/colin
düzenleme :vero

15

Elena, Caleb'ın adını telaffuz ettiği anda kayalıkların tepesindeki kişi görüş alanlarından çıktı. Kısa bir duraksamanın ardından Matt paldır küldür onu gördükleri yere doğru koşmaya başladı.

Elena yeniden düşüncelere daldı. Sanki bir tehdide uğramışlar gibi, bu şekilde davranmaları ne saçmaydı. İsteyen herkes Hot Springs'te yürüyüşe çıkabilirdi. Ve Caleb -tabii eğer o kişi Caleb'sa- bir uçurumun kenarından onlara bakmaktan başka bir şey yapmamıştı. Yine de tepelerinde onları dikizleyen figürün öylesine tekinsiz bir hali vardı ki, şüphelenmemek elde değildi.

Bonnie transtan çıkarken inledi ve vücudu gevşedi. "Ne oldu?" diye sordu. "Ah, yine mi?"

"Bir şey hatırlıyor musun?" dedi Elena.

Bonnie üzüntüyle kafasını iki yana salladı.

Celia, Bonnie'yi heyecanla izleyerek lafa karıştı. "Seni istiyor, Elena, dedin. Ne söylediğini hatırlamıyor musun?"

"Elena'yı istiyorsa, *herhangi biri* olabilir," dedi Bonnie gözlerini kısarak. Elena ona baktı. Bonnie'nin sesinde arkadaşının karakterine hiç uymayan bir sinsilik vardı. Ama sonra Bonnie pişmanlıkla gülümsedi ve Elena yaptığı yorumun sadece bir şakadan ibaret olduğuna karar verdi.

Birkaç dakika sonra Matt patikadan inip kafasını salladı.

"Her kimse ortadan kayboldu," dedi alnını kırıştırarak. "İki yönde de kimseyi göremedim."

"Sence o da Tyler gibi bir kurtadam mı?" diye sordu Bonnie.

"Bunu bana soran ilk kişi değilsin," dedi Elena, Stefan'a bakarak. "Bilmiyorum ama sanmıyorum. Caleb gayet normal ve hoş birine benziyor. Tyler'ın kurtadam olmadan önce bile ne kadar korkunç göründüğünü hatırlasana. O kocaman, beyaz dişleri ve hayvansı yüz hatlarıyla tıpkı bir kurt gibiydi. Caleb öyle değil."

"O halde neden bizi gözetliyor?"

"Bilmiyorum," dedi Elena yine. Şimdi bunu düşünecek zaman değildi. Aklında tek bir soru vardı: Damon hala hayatta mı? Caleb her ne yaptıysa, bunun kadar önemli olabilir miydi? "Belki yalnızca yürüyüşe çıkmıştı. Caleb olduğundan bile emin değilim. Kıvırcık sarı saçlı

başka biri de olabilir. Belki Matt'in ona doğru koştuğunu görünce korkup kaçmıştır."

Alaric nihayet Meredith'i hastaneye götürene dek hep aynı şeyleri konuştular. Diğerleri piknikten geri kalanları toplamak için tepeye çıktı.

Hepsi biraz cips, çikolatalı kek ve meyve yedi ve Matt kendine bir sosisli sandviç hazırladı ama eski neşelerinden eser kalmamıştı.

Elena telefonu çaldığında biraz olsun rahatladı. "Merhaba, Judith Hala," dedi sesine neşeli bir ton vermeye çalışarak.

"Merhaba," dedi Judith Hala telaşla. "Bak ne diyeceğim, benim kızların saçlarıyla makyajına yardım etmek için okulun konferans salonuna gitmem gerek. Robert desen, zaten resitale vaktinde yetişmek için işten erken çıkacak. Bana bir iyilik yapıp gelirken Margaret'a çiçek alır mısın? Tatlı ve balerinlere yakışacak türden bir şey olsun, tamam mı?"

"Merak etme," dedi Elena. "Ne demek istediğini anladım. Orada görüşürüz." Bir süreliğine esrarengiz yabancıları, neredeyse boğulacağını ve Damon'ın isminin belirmesiyle ilgili karmaşık duygularını unutmak istiyordu. Küçük kız kardeşini tütüsüyle dönerken izlemek bunun için iyi bir yoldu.

"Süper," dedi Judith Hala. "Teşekkürler. Hala Hot Springs'te misiniz? Artık yavaş yavaş yola çıksan iyi edersin."

"Tamam, Judith Hala," dedi. "Toparlanıyoruz."

Birbirlerine veda ettiler ve Elena telefonu kapadığında eşyalarını toplamaya başladı. "Stefan, arabanı alabilir miyim?" diye sordu. "Margaret'ın dans resitaline yetişmem gerek. Sen Stefan'ı pansiyona bırakırsın, değil mi, Matt? Sonra araşırız ve bu konuyu nasıl halledeceğimizi düşünürüz."

Stefan hemen ayağa kalktı. "Ben de seninle geliyorum."

"Ne? Hayır, sen Celia'yla kal. Hatta hep birlikte hastaneye gidin ve Meredith'e de göz kulak olun."

Stefan kolunu tuttu. "Öyleyse sen de gitme. Yalnız kalmamalısın. Hiçbirimiz güvende değiliz. Bizi avlamaya çalışan bir şey var ve birbirimizden ayrılmamalıyız. Bu şekilde herkes birbirine göz kulak olabilir."

Yaprak yeşili gözleri endişe ve aşkla doluydu. Elena kolunu yavaşça çekerken müthiş bir pişmanlık duydu. "Gitmeliyim," dedi usulca. "Eğer bütün ömrümü korku içinde ve saklanarak geçireceksem, Bekçiler'in ölmeme izin vermelerini tercih ederdim. Ailemle olmalı ve elimden geldiğince normal bir hayat sürmeliyim."

Stefan'ı öptü ve dudaklarının yumuşaklığını hissetmek için bir an duraksadı. "Hem biliyorsun, henüz beni hedef göstermediler," dedi. "Adım hiçbir yerde belirmedi. Ama söz veriyorum, dikkatli olacağım."

Stefan'ın gözlerinde sert bir bakış belirdi. "Ya Bonnie'nin dedikleri?" diye karşı çıktı. "Baksana, seni istiyormuş. Caleb'ı kastediyorsa, ne olacak? Elena, düşün-

sene, adam senin evinde takılıyor! İstediği her an sana kolayca ulaşabilir!"

"Ama ben evde olmayacağım ki. Ailemle birlikte dans resitalinde olacağım," dedi Elena. "Bugün bana hiçbir şey olmayacak. Henüz sıra bana gelmedi."

"Aptallaşma, Elena," diye yapıştırdı Stefan. "Tehlikedesin."

Elena'nın tüyleri diken diken olmuştu. *Aptallaşma* mı? Stefan ne kadar stresli ve endişeli olursa olsun ona daima saygılı davranırdı. "Pardon?"

Stefan ellerini ona doğru uzattı. "Elena," dedi. "Bırak, seninle geleyim. Yatana dek seninle kalırım ve gece evinin dışında nöbet tutarım."

"Dedim ya, hiç gerek yok. Sen Meredith'le Celia'yı koru. Sana asıl ihtiyacı olanlar onlar." Stefan'ın yüzü asıldı ve öylesine üzgün görünüyordu ki, Elena ekledi. "Lütfen, endişelenme, Stefan. Söz, dikkatli olacağım. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

Stefan daha fazla itiraz etmedi ve Elena arkasına bile bakmadan arabalara doğru yürümeye başladı.

Pansiyona geri döndüklerinde Stefan bir türlü huzur bulamadı.

Hatta hayatı boyunca hiç bu kadar gerildiğini, kendi vücudunda bu kadar rahatsız olduğunu hatırlamıyordu. Endişeden her yeri kaşınıyor ve ağrıyordu. Sanki derisi kemiklerini sıkıştırıyor ve bir türlü yerinde duramı-

yordu. Parmaklarıyla masada tempo tutuyor, boynunu çıtlatıyor, omuzlarını silkiyor, sandalyesinde öne arkaya sallanıyordu.

Seni istiyor, Elena. Bu da ne demekti? *Seni istiyor.*

Ve uçurumun tepesinden onları seyreden karanlık silüet. Güneşi maskeleyen gölge. Kafasında bir ışık halesi gibi parlayan o altın bukleler…

Stefan, Elena'yla olması gerektiğini biliyordu. Tek istediği onu korumaktı.

Ama Elena onu yanında istememişti. Kafasını okşayıp sadık bir bekçi köpeği gibi başkalarını korumasını emretmişti. Bariz bir şekilde tehlikede olmasına, o kişi her kimse onu istemesine rağmen Stefan'la olmak istememişti.

Elena ne istiyordu? Görünüşe bakılırsa, arzuları birbiriyle çelişiyordu. Stefan'dan sadık bir şövalye olmasını beklediği açıktı. Ve Stefan, Elena'yı kollamaya dünden razıydı.

Ama Elena aynı zamanda Damon'la ilgili anılarına tutunmak istiyordu. Ve onunla paylaştıklarını herkesten saklamak. Stefan'dan bile.

Üstelik bununla da kalmıyordu. Elena arkadaşlarının, kasabasının ve kendi dünyasının kurtarıcısı olmak istiyordu. Sevilmek ve hayranlık duyulmak. Kontrol hep onda olmalıydı.

Ve bir de yeniden normal bir kız olmak. Halbuki sürdürdüğü o normal hayat Stefan'la tanıştığı an ebediyen

yok olmuştu. Stefan onu kendi dünyasına almaya karar verdiği zaman. Şimdi her şeyin kendi suçu olduğunu biliyordu ama Elena'yla birlikte olduğu için pişmanlık duymamalıydı. Onu pişmanlığa yer bırakmayacak kadar sevmişti. Elena dünyasının merkeziydi ama aynı zamanda kendisinin Elena'nın hayatının merkezinde durmadığının farkındaydı.

İçi özlemle buruldu ve oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Dişleri uzamıştı. Kendini en son ne zaman bu kadar yalnız hissettiğini hatırlamıyordu. Caleb'ın görüntüsünü aklından çıkaramıyordu. O uçurumun tepesinden onlara bakışını. Sanki yarattığı tahribatı görmek istermiş gibi.

"Biraz daha çay ister misin, Stefan?" diye sordu Bayan Flowers öfkeli düşüncelerini yarıda keserek. Elinde demlikle küçük sehpanın üzerine eğilmiş, iri, mavi gözleriyle gözlüğünün ardından onu izliyordu. Yüzünde öylesine merhametli bir ifade vardı ki, Stefan bir an onda ne gördüğünü merak etti. Bu yaşlı, bilge kadın her zaman herkesten daha çok şey biliyormuş gibiydi. Belki de şimdi ne hissettiğini bile söyleyebilirdi.

Bayan Flowers'ın hala nazikçe cevabını beklediğini fark etti. Demlik havada asılı kalmıştı. Otomatikman kafasını salladı. "Teşekkürler, Bayan Flowers," dedi yarısına kadar soğuk çayla dolu fincanını uzatarak.

Stefan insanlara özgü içeceklerin tadından hoşlanmıyordu ama bazen bunları içmek kendini etrafındaki

grubun bir parçasıymış gibi hissettiriyor, dostlarını rahatlattığını hissediyordu. Hiçbir şey yiyip içmediğinde Elena'nın arkadaşları işkilleniyor, enselerindeki tüyler diken diken oluyor, içlerinden bir ses Stefan'ın onlar gibi olmadığını söylüyordu. Ve buna kontrol edemediği diğer ufak tefek farklar da eklenince Stefan kendini hepten yanlış hissediyordu.

Bayan Flowers fincanını doldurduktan sonra memnun bir tavırla arkasına yaslandı. Pembe ve bol tüylü örgüsünü alıp gülümsedi. "Siz gençlerin burada toplanması o kadar hoşuma gidiyor ki. Hepiniz çok tatlısınız."

Stefan diğerlerine bakarken Bayan Flowers bizimle inceden inceye dalga mı geçiyor diye düşünmeden edemedi.

Alaric'le Meredith hastaneden dönmüştü. Meredith'in bileğindeki hafif burkulmaya acil serviste bandaj yapmışlardı. Genç kızın genelde sakin yüzünde biraz acıdan, biraz da birkaç gün ayağa kalkmayacağını bildiğinden kasvetli bir ifade belirmişti.

Ve tabii belki bir diğer sebep de oturduğu yerdi. Alaric her nedense onun hoplayarak salona girmesine yardım etmiş ve Meredith'i Celia'nın yanına yerleştirmişti.

Stefan aşk konusunda uzman sayılmazdı. Sonuçta yüzlerce yıllık yaşamında sadece iki kez aşık olmuştu. Üstelik Katherine'le ilişkisi tam bir faciaydı. Yine de Meredith'le Celia arasındaki gerginliği sezebiliyordu. Ama Alaric bunun gerçekten farkında değil miy-

di, yoksa konunun kendiliğinden çözüleceğini umarak farkında değilmiş gibi mi yapıyordu, işte bundan emin olamıyordu.

Celia beyaz, şık bir elbise giymişti. Elindeki adli antropoloji dergisini karıştırırken son derece havalı ve sakin görünüyordu. Aksine, Meredith perişan haldeydi. Güzel yüz hatları ve zeytin rengi, pürüzsüz teni yorgunluğun ve acının izlerini taşıyordu. Alaric kanepenin yanına çektiği iskemleye çökmüştü.

Celia, Meredith'e aldırmadan ona doğru eğildi.

"Bak, bunu ilginç bulabilirsin," dedi. "Unmei no Shima'ya yakın bir adada bulunan mumyaların diş bulgularıyla ilgili bir makale."

Meredith, Celia'ya uyuz bir bakış fırlattı. "Ah, evet," dedi usulca. "Şu anda tek derdimiz mumya dişleri." Celia'nın dudakları ince bir çizgiye dönüştüyse de cevap vermedi.

Alaric birkaç kibar sözcük mırıldanarak dergiyi alınca Meredith kaş çattı.

Stefan'ın da kaşları çatılmıştı. Meredith, Celia ve Alaric arasındaki gerginlik -ve şimdi onları dikkatle izlediği için Alaric'in iki genç kadın arasında neler olduğunu bildiğini ve bundan hem rahatsızlık, hem gurur duyduğunu görebiliyordu- Stefan'ın Güç'leriyle çatışıyordu.

Demin Elena'nın emriyle oturmuş, çayını yudumlarken Güç'ünü yollayıp Elena'nın eve ulaşıp ulaşmadığını kontrol etmişti. Caleb'ın yoluna çıkıp çıkmadığını...

Ama algılarını tamamen açmasına rağmen Elena'yı bulamamıştı. Bir iki kere kısacık bir anlığına Elena'ya ait bir ses, koku ya da aura sezer gibi olmuş ama onu bir türlü yakalayamamıştı.

Stefan bunu Güç'lerinin zayıflamasına vermişti ama şimdi Elena'ya ulaşmasını engelleyenin ne olduğunu biliyordu. Bu odadaki tüm duygulardı: Hızla çarpan kalpler, öfke nöbetleri, kıskançlığın keskin ve ekşi kokusu.

Stefan, içindeki hiddeti bastırmaya çalıştı. Bu insanlar -hepsi dostlarıydı- onu bilinçli olarak engellemiyordu. Duygularına hakim olamıyorlardı. Kontrolünü kaybetmemek için hızla soğuyan çayından bir yudum aldı ve ağzını dolduran tatla irkildi. Onun özlemini çektiği çay değildi. Bir an önce ormana gidip avlanmalıydı. Kana ihtiyacı vardı.

Hayır, Caleb Smallwood'un neyin peşinde olduğunu bulmalıydı. Öylesine aniden ayağa fırladı ki altındaki iskemle gürültüyle sallandı.

"Stefan?" dedi Matt panikle.

"Ne oldu?" Bonnie gözlerini kocaman açmıştı.

Stefan onu merakla süzen yüzlere baktı. "Gitmeliyim," dedi ve arkasını dönüp koşmaya başladı.

16

tarama:irem/colin düzenleme :vero t

Etrafındaki manzara hiç değişmiyormuş gibi görünse de uzun bir süre yürüdü. Kül bulutunun arasından sızan loş ışık yolunu aydınlatıyordu. Kir tüm kalarını, çamurları ve bileklerine kadar yükselen karanlık sıları aştı.

Ara sıra yumruğunu açıp saçlara bakıyordu. Her seferinde o büyülü sırının onları biraz daha değiştirdiğini görüyordu. Lâflı siyahlık iki parlak bukleye dönüşmüştü. Biri kızıl, diğeri altın rengiydi.

Yürümeye devam etti.

Her yeri acıyor ama duramıyordu. Eğer durursa yine küllere ve çamurlara gömülecekti. Mezara ve ölüme.

Zihninin kenarlarında bir fısıltı duyuyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama kelimelerle cümleler kafasının içinde fırıldak gibi dönüyordu.

Terk edilmiş gibi kelimeler. *Yabuz* gibi kelimeler.

Çok üşüyordu. Yürümeye devam etti. Bir süre sonra kendi kendine mırıldandığını fark etti. "Beni tek başıma bıraktılar. *Onu* asla burada bırakmamalıydılar." O kişinin kim olduğunu hatırlamıyordu ama küskünlüğünden hastalıklı bir tatmin duyuyordu. Kararlı yürüyüşüne devam ederken buna tutunuyordu.

Hiç bitmeyecekmiş, sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen yolda birden bir şey oldu. Önünde hayallerinde gördüğü Bekçievi belirdi. Bir peri masalı şatosu gibi kuleli, gece kadar siyahtı.

Külleri havalandırarak daha hızlı yürüdü. Sonra birdenbire yeryüzü yarıldı ve kendini hiçliğe yuvarlanırken buldu. İçinde bir şey uludu. *Şimdi değil, şimdi değil.* Düşerken çamur ve kül katmanlarına tutunmaya çalıştı ama ayakları boşlukta sallanmaya devam etti.

"Hayır," diye inledi. "Bunu yapamazlar... Beni burada bırakmayın. Beni yine terk etmeyin." Ama ellerinin altındaki kül ve çamurlar öylesine kaygandı ki, bir türlü tutunamıyordu.

"Damon?" diye hükseldi kuşku dolu bir ses. Şimdi tepesinde iriyarı ve kaslı biri dikiliyordu. Gökyüzündeki ayları ve gezegenleri gölgelemişti. Üst tarafı çıplaktı ve uzun saçları göğsüne dökülmüştü. Bu heykel gibi adamı eğilip onu kollarından yakaladı ve yukarı çekti.

Acıyla bağırdı. Sanki bir şey ayaklarına asılıyor ve onu aşağı çekiyordu.

"Dayan!" diye haykırdı diğer adam. Zorlanan kaslarının hareketlerini görebiliyordu. Vücudunu yay gibi gerip onu kaldırmaya çalıştı. *Damon,* demişti adam ve bu isim nedense hiç yabancı gelmemişti. Sonunda altındaki güç onu serbest bıraktı ve kurtarıcısını arkaya düşürerek topraktan fırladı.

Şimdi yerde nefes nefese uzanıyordu.

"Senin ölmüş olman gerekirdi," dedi diğer adam ayağa kalkıp elini uzatarak. Sonra uzun saçlarını yüzünden çekip daha dikkatli baktı. Gözlerinde ciddi ve endişeli bir ifade belirmişti. "Ama görünüşe bakılırsa, hala hayattasın. Neden hiç şaşırmadım acaba?"

Damon gözlerini kırpıştırarak kurtarıcısına baktı. Dudaklarını ıslatıp konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmadı.

"Arkadaşların gittiğinden beri her şey mahvoldu," dedi adam. "Bu evrende temel bir değişiklik oldu. Artık işler yolunda gitmiyor." Sıkıntılı bir bakışla kafasını salladı. "Söylesene, *mon cher,* sen buraya nasıl geldin?"

Nihayet Damon sesini buldu. Titrek ve çatallıydı. "Ben... bilmiyorum."

Adam birdenbire nazik bir tavır takındı. "Sanırım durum biraz kara büyü gerektiriyor, *oui*? Ve belki biraz kan ve toparlanmak için biraz zaman." Bir an durdu. "Ve sonra, Damon, sen ve ben konuşmalıyız."

Önlerindeki kara şatoya doğru yürümeye başladı. Damon bir an etrafındaki boşluğa ve küllere bakarak durakladıktan sonra adamın peşinden açık kapılardan girdi.

*

Stefan hızla salondan fırladığında tek yapabildikleri arkasından bakmaktı. Sonra sokak kapısının kapandığını duydular. Bonnie titreyerek kollarını gövdesine sardı. İçinden bir ses büyük bir terslik olduğunu söylüyordu. Çok büyük bir terslik.

Sessizliği Celia bozdu. "İlginç," dedi. "Her zaman bu kadar ciddi mi, yoksa vampirlikle ilgili bir şey mi?"

Alaric kuru bir sesle kıkırdadı. "İster inan, ister inanma ama Stefan genelde uyumlu ve serinkanlıdır. İlk kez bu kadar tutarsız davrandığını görüyorum." Ellerini küllü sarı saçlarında dolaştırarak düşünceli bir tavırla ekledi. "Belki de onu bu kadar mantıklı gösteren, ağabeyinin sağı solu belli olmayan hareketleriydi."

Meredith düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. "Hayır, haklısın. Stefan ilk kez böyle davranıyor. Belki Elena tehdit altında olduğu için duygusallaşmıştır. Ama Elena daha önce de tehlikelerle karşılaştı. Hatta öldüğünde bile Stefan tabii ki çok üzgündü ama bu onu daha vahşi değil, aksine mantıklı birine dönüştürmüştü."

"Ama Elena öldüğünde," diye hatırlattı Alaric, "hayal edebileceği en kötü şey olmuştu. Şimdi tehlikenin nereden geldiğini bile bilmiyor. Bence o yüzden bu kadar gergin."

Meredith başıyla onaylarken Bonnie çayını yudumladı ve Celia şüpheci bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Elena

öldüğünde mi? Nasıl yani? Elena'nın yeniden dirildiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet," dedi Meredith. "Bir vampire dönüştü ve güneş ışığına maruz kalıp fiziksel olarak öldü. Onu gömdüler. Her şey bitmişti. Ama aylar sonra geri döndü. Gerçi şimdi yine bir insan oldu."

"Bunlara inanmakta zorlanıyorum," dedi Celia.

"Açıkçası Celia," dedi Alaric bıkkın bir tavırla ellerini iki yana açarak. "Buraya geldiğinden beri bunca şey yaşadın. Eşarbın seni neredeyse boğuyordu, sonra üzerinde bir isim belirdi, Bonnie bir görüntü gördü ve Stefan seni kurtarmak için resmen uçtu. Ama sen şimdi kalkmış ölü bir kızın dirilmesini tuhaf buluyorsun." Nefeslenmek için bir an duraksadı. "Üzgünüm, belki fazla sert ifade ettim ama dürüst olmak istedim."

Meredith burnu altından güldü. "İster inan, ister inanma ama Elena ölümden geri döndü."

Bonnie uzun, kızıl buklelerinden birini parmağına dolayıp teninin beyaza ve kırmızıya dönüşmesini izledi. Elena. Tabii ki Elena'dan bahsediyorlardı. Herkes her zaman Elena'yla ilgili konuşuyordu. O yanlarında olsun olmasın yaptıkları ya da düşündükleri her şeyin merkezinde Elena vardı.

Alaric hepsiyle konuşmak için döndü. "Stefan, Elena'yı isteyenin Caleb olduğuna inanıyor ama ben o kadar emin değilim. Bonnie'nin gördükleri genelde bariz durumlarla ilgili olmuyor. Caleb'ın birdenbire ortaya

çıkışı -tabii o kişi gerçekten Caleb'sa- tamamen tesadüf olabilir. Sen de öyle düşünmüyor musun, Meredith?"

Tabii, benim gördüklerimi bile bana sorma, diye düşündü Bonnie. *Onlar hakkında bile başkalarının fikirlerini al.* Hep böyle olmuyor muydu? Hiçbiri onu kale almıyordu.

"Evet, tesadüf olabilir," dedi Meredith kuşkuyla. "Ama Bonnie'nin söylediği kişi Caleb değilse, kim? Elena'yı kim istiyor?"

Bonnie kirpiklerinin arasından Matt'e baktı. Matt odada konuşulanlarla ilgilenmeyip pencereden dışarıyı izlemekle meşguldü. Bonnie onun hala Elena'yı sevdiğini düşünüyordu. Ne kadar yazıktı: Matt çok yakışıklıydı. İstediğiyle çıkabilirdi ama Elena'yı unutamıyordu.

Zaten Elena'yı kim unutabiliyordu ki? Robert E. Lee Lisesi'ndeki bütün oğlanlar boş umutlarla onun kollarına düşeceği anı bekliyordu. Elena'nın çıktığı bütün erkekler ona takılıp kalmıştı. Elena adlarını unutsa bile.

Bu haksızlık, diye düşündü Bonnie saçını parmağına daha sıkı dolayarak. Herkes Elena'nın peşindeydi. Bonnie'yse en fazla birkaç haftalık ilişkiler yaşayabiliyordu. Sorun neydi? Herkes ne kadar tatlı, güzel ve eğlenceli olduğunu söylüyordu. Ama sonra Elena'ya bir kez bakmaları yetiyor, bir daha onu görmüyorlardı.

Ve süper çekici Damon bazen Bonnie kendini bir aptal gibi göstermediği zamanlarda ona ilgi duymuştu ama o bile aslında yalnızca Elena'yı düşünüyordu.

Ben silik bir arkadaşım, hepsi o, diye düşündü kederle. Elena bir yıldız, Meredith kahramandı ve Bonnie eziğin tekiydi.

Celia boğazını temizledi. "İsimlerin belirmesinin ilgimi çektiğini itiraf etmeliyim," dedi gergin bir sesle. "Görünüşe bakılırsa, biri bizi tehdit ediyor. Bonnie'nin gördüklerinden bir anlam çıksa da çıkmasa da," -Bonnie Celia'ya uyuz bir bakış fırlattı ama Celia buna aldırmadı- "isimlerin belirişinin ardında ne olduğunu muhakkak araştırmalıyız. Daha önce de bu tip şeyler olmuş mu diye bakmalıyız. Tıpkı Babil İmparatorluğu'nun çöküşünü haber veren duvardaki doğaüstü yazı gibi." Kendi benzetmesine gülümsedi.

"İyi ama neyi araştıracağız ki?" dedi Bonnie, Celia'nın bu öğretmenvari tavrına elinde olmadan tepki vererek. "Ben böyle bir şeyi nerede arayacağımı bile bilemem. Tabii bir laneteler ya da kehanetler kitabı varsa o başka. Sizin kütüphanenizde böyle bir kitap olabilir mi, Bayan Flowers?"

Bayan Flowers kafasını iki yana salladı. "Korkarım hayır, hayatım. Bildiğiniz gibi, benim kütüphanemdeki eserler ekseri şifalı otlarla ilgili. Birkaç tane daha özellikli kitap var ama onlarda da bu sorunu çözecek bir şey olduğunu hatırlamıyorum."

Özellikli kitap lafını duyan Bonnie'nin yanakları kıpkırmızı kesildi. Bayan Flowers'tan çaldığı ve ölülerle iletişim kurmaya yarayan büyü kitabı hala yatak odasında-

ki yer tahtalarının altında duruyordu. Bayan Flowers'ın onun kaybolduğunu fark etmediğini umdu.

Birkaç dakika sonra yanakları serinlediğinde etrafına bakmaya cesaret etti ama bu sefer de Meredith'i tek kaşını kaldırmış, onu süzerken buldu. Meredith bir şeylerden şüphelenirse tüm hikayeyi öğrenene dek peşini bırakmazdı. Dolayısıyla Bonnie hemen gülümseyip elini arkasına atarak şans işareti yaptı. Meredith diğer kaşını da kaldırıp onu daha büyük bir merakla süzmeye başladı.

"Aslında," dedi Celia, "benim Virginia Üniversitesi'nde temas kurabileceğim biri var. Folklor ve mitoloji üzerine çalışmalar yapıyor. Cadılık, geleneksel büyüler, laneteler ve buna benzer diğer konularda uzman."

"Yani *onu* mu arayalım diyorsun?" dedi Alaric umutla.

Celia kaşlarını çattı. "Bence ben birkaç günlüğüne oraya gitsem daha iyi olur. Kütüphanesi gerektiği gibi düzenli değil -sanırım gerçeklerden çok hikayeler üzerine yoğunlaşan beyinlerde bu semptomatik bir şey- ve işimize yarayacak birtakım bilgilere ulaşmam zaman alabilir. Zaten bir süreliğine kasabadan uzaklaşmam iyi olur. İki gün içinde iki kez ölümle burun buruna gelince," Meredith'e imalı bir bakış fırlattı, "Fell's Church'ün sağlığıma pek iyi gelmediğini anladım." Alaric'e baktı. "İstersen, sen de benimle gel. Doktor Beltram, konusunda en bilinen uzmanlardan biridir. Kütüphanesini ilgi çekici bulabilirsin."

"Ah... Ben..." Alaric şaşırmış görünüyordu. "Teşekkürler ama burada kalıp Meredith'e yardım etsem daha iyi olur. Şimdi bileğini de burktu..."

"Hım." Celia tekrar Meredith'e baktı.

Ne var ki, Celia gideceğini söylediğinden beri keyfi yerine gelen Meredith ona aldırmayıp Alaric'e gülümsedi.

"O halde Doktor Beltram'ı arayıp toplanmaya başlasam iyi olur," dedi Celia. "Ne demişler? En iyi zaman şimdidir." Ayağa kalkıp askılı elbisesini düzeltti ve başını dik tutmaya özen göstererek kapıya doğru yürüdü. Geçerken Bayan Flowers'ın eline çarpıp örgüsünü yere düşürdü.

Celia odadan çıktığında Bonnie gürültüyle iç geçirdi. "En doğru kararı verdi!" dedi öfkeli bir sesle.

Ama Matt onu hemen uyardı. "Bonnie."

"Biliyorum," dedi Bonnie. "Ama baksanıza, Bayan Flowers'tan özür bile dilemedi. Hem Alaric'ten onunla gelmesini istemesine ne demeli? Alaric daha buraya yeni geldi. Meredith'i aylardır görmedi. Tabii ki onu bırakıp bir yere gidemez. Hele şu durumda!"

"*Bonnie*," dedi Meredith. Sesi boğuluyormuş gibi çıkmıştı.

"Ne?" dedi Bonnie. Arkadaşının ses tonundaki tuhaflığı sezerek etrafına bakındı. "Ah. *Ah*. Ah, hayır."

Bayan Flowers'ın örgüsü masadan düşmüş ve yün yumağı açılmıştı. Halıda şeker pembesi iple yazılmış kelime rahatça okunuyordu:

Bonnie

17

Stefan dışarı çıktığında, Elena'nın arabasını aldığını hatırladı. Adımlarını sıklaştırmak için Güç'ünü kullanarak koruluğa doğru koşmaya başladı. Toprağı döven ayaklarının sesi kulağında iki kelime olarak çınlıyordu, *koru onu, koru onu.*

Tyler Smallwood'un eskiden nerede yaşadığını biliyordu. Tyler bir dansta Elena'ya saldırınca gözünü üzerinden ayırmamaya karar vermişti. Smallwood'ların evini gördüğünde koruluğun sık ağaçlarının arasından çıktı.

Stefan bu evi çirkin buluyordu. Eski Güney malikanelerinin hatalı bir kopyasıydı ve etrafındaki bahçeye göre fazlasıyla büyüktü. Gereksiz sütunları ve rokoko tarzında süslemeleriyle göz yoruyordu. Sırf buna bakmak bile Stefan'a Smallwood'ların zengin ama zevksiz olduğunu

ve onu tasarlayan mimarların klasik mimariden zerre anlamadığını söylüyordu.

Kapıyı çaldı ve sonra birden donup kaldı. Ya kapıyı Bay ya da Bayan Smallwood bakarsa, o zaman ne yapacaktı? Onları Caleb hakkında bilgi vermeleri ve sonra kendisiyle konuştuklarını unutmaları için etkilemesi gerekecekti. Bunu yapacak kadar Güç'ü olduğunu umdu. Zira yeterince beslenmiyordu. Hem de hayvan kanıyla bile.

Ama kimse gelmedi. Stefan birkaç dakika bekledikten sonra evin içine Güç'ünü yolladı. Boştu. İçeri girip Caleb'ın odasını arayamazdı. Davet edilmediği sürece bu imkansızdı.

Evin etrafında dolaşarak pencerelerden içeri bakın ama altın varaklı çerçevelerle aynalardan başka bir tuhaflık göremedi.

Evin arkasında küçük, beyaz bir baraka vardı. Güç'ünü ona doğru yolladığında belli belirsiz bir terslik hissetti. Hayal meyal bir karanlık, hayalkırıklığı ve kötü niyet.

Barakanın kapısında bir asma kilit vardı ama bunu kırmak kolay oldu. İçinde kimse yaşamadığı için Stefan'ın davete ihtiyacı yoktu.

Gördüğü ilk şey Elena'nın yüzü oldu. Duvarlar gazetelerden kesilmiş haberler ve fotoğraflarla doluydu. Elena, Bonnie, Meredith ve kendisiyle ilgili haberler ve fotoğraflarla. Yerde beş köşeli bir yıldız, daha çok resim ve güller vardı.

Stefan artık bir terslik olduğundan emindi. Elena tehlikedeydi. Güç'ünü onu bulması için önden yollayarak yine koşmaya başladı.

Elena çiçekçiden çıkmış, dans resitalinin yapılacağı salona doğru araba sürerken Stefan'la konuşmasını düşünüyordu.

Fell's Church'e döndüklerinden beri Stefan'a bir haller olmuştu. Sanki bir yanı kendini geri çekiyor, ondan gizleniyordu. Onu öptüğünde beyninin derinliklerinde sezinlediği yalnızlığı, soyutlanmışlığın kasvetli ve baş döndürücü hissini hatırladı. Stefan'ı değiştiren Damon'ın yokluğu muydu?

Damon. Sadece düşüncesi bile fiziksel bir ıstıraba sebep oluyordu. Dakikası dakikasına uymayan, zor ve çekici Damon. Tehlikeli. Kendince seven. Elena, Damon'ın isminin yosunlarla Meredith'in bacaklarına yazılmasını bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ama hiç umut yoktu. Kendine yalan söylemeye son vermeliydi. Damon'ın ölümüne şahit olmuştu. Yine de, Damon kadar karmaşık, güçlü ve yenilmez görünen birinin bu kadar çabuk ve kolayca yok olabileceğine inanamıyordu. Ama aynen böyle olmuştu. Aslında Elena ölümün genelde büyük ve gösterişli bir şov gibi gelmediğini, aksine onu en az beklediğin anda kapını çaldığını bilmeliydi. Bunu her şeyden önce öğrenmemiş miydi? Vampirler-

den, kurtadamlardan ve esrarengiz şeytani güçlerden önce. Ölümün aniliğini ve basitliğini yıllar önce tecrübe etmemiş miydi? O zamanlar sadece Elena Gilbert'tı, hiçbir doğaüstü olaya, bırakın canavarlara, burçlara ve fala bile inanmayan sıradan bir genç kız.

Yolcu koltuğunda Margaret için aldığı pembe güller duruyordu. Ve yanlarında bir buket beni unutma çiçeği vardı. *Sanki unutabilirmişim gibi*, diye düşündü.

Elena, ailesi ve bebek Margaret'la sıradan bir Pazar günü öğleden sonrasında evlerine doğru ilerlediklerini hatırladı. Güzel, güneşli bir sonbahar günüydü. Yol kenarındaki ağaçların yaprakları daha yeni kızıla ve altın rengine boyanmaya başlamıştı.

Kırlardaki küçük bir lokantaya öğle yemeğine gitmişlerdi. Margaret diş çıkardığı için lokantada hiç rahat vermemiş, sırayla onu verandaya çıkarıp kucaklarında dolaştırmışlardı. Ama arabada sessizdi. Yarı uyukluyor, açık sarı kirpikleri gözlerini her kapayışında yanaklarını daha uzun süre okşuyordu.

Direksiyonda Elena'nın babası vardı. Radyodan haberleri dinliyordu. Annesi arka koltuktaki Elena'ya bakmak için dönmüştü. Gözleri tıpkı kızınınkiler gibi safir mavisiydi. Hafiften kırlaşan altın saçlarını balıksırtı örmüştü. Gülümseyerek, "Bence ne güzel olur biliyor musun?" demişti.

"Ne?" diye sormuştu Elena annesine gülümseyerek. Sonra gökyüzünde tuhaf bir pırıltı görüp annesinin ce-

vabını beklemeden öne eğilmişti. "Baba, bu ne?" demişti göğü işaret ederek.

Elena annesinin neyin güzel olacağını düşündüğünü asla öğrenememişti. Babası o şeyin ne olduğuna asla cevap verememişti.

Son hatırladıkları seslerdi: Babasının hayretle bağırışı ve tekerleklerin gıcırtısı. Sonrasında her şey kararmış. Elena gözlerini hastanede açmıştı. Judith Hala yatağının başucundaydı ve ona annesiyle babasının öldüğünü söylemişti. Sağlık görevlileri onları arabadan çıkarıp müdahale etmeye bile fırsat bulamamıştı.

Fell's Church'e dönmeden önce Bekçiler, Elena'ya o kazada asıl ölmesi gerekenin o olduğunu söylemişti. Annesiyle babası hayatta kalacaktı. Gördüğü pırıltılı onların uçan arabalarıydı ve Elena babasının dikkatini en kötü anda dağıtıp yanlış insanların ölümüne sebep olmuştu.

Vicdan azabının ve Bekçiler'e beslediği öfkenin ağırlığını şimdi bile duyabiliyordu. Arabanın kontrol panelindeki saate baktı. Margaret'ın dans resitaline kadar hala vakti vardı. Anayoldan çıkıp mezarlığın otoparkına saptı.

Arabayı park ettikten sonra daha yeni mezarların olduğu bölüme yürüdü. Beni unutma çiçekleri elindeydi. Kuşlar neşeyle cıvıldıyordu. Geçen yıl bu mezarlıkta o kadar çok şey yaşanmıştı ki. Bonnie ilk görüntülerinden birini bu mezar taşlarının arasında görmüştü. Stefan onu buraya kadar izleyip gizlice gözetlemişti. O zamanlar Elena, Stefan'ın sadece okula yeni gelen muhteşem ço-

cuk olduğunu sanıyordu. Damon neredeyse köprünün altında yaşlı bir sokak serserisinin bütün kanını emiyordu. Katherine Elena'yı sis, buz ve uzaklara kadar ulaşabilen, uzakları görebilen şeytani bir güçle mezarlığın dışına kadar kovalamıştı. Ve tabii Elena mezarlığın yakınındaki köprüden ölüme uçmuştu. İlk hayatı o şekilde sonlanmıştı. Şimdi çok uzak gelen ilk hayatı.

Elena, Fell's Church'ün İç Savaş gazilerinin gömülü olduğu, bol süslemeli, anıt mezarın yanından geçip annesiyle babasının yattığı, küçük, gölgelik vadiye indi. Stefan'la iki gün önce bıraktıkları kır çiçekleri buketi solmuştu. Elena bunu atıp yerine beni unutma çiçeklerini koydu. Babasının adının üzerinde biriken yosunları kazıdı.

Birden arkasındaki patikadan belli belirsiz bir ses geldi. Sanki çakıl taşları tıkırdamış gibi. Elena hızla döndü ama kimseyi göremedi.

"Ben de her şeyden tırsar oldum," diye mırıldandı kendi kendine. Sesi ıssız mezarlıkta tuhaf bir şekilde yüksek çıkmıştı. "Korkacak bir şey yok," dedi daha kararlı bir tonda.

Annesiyle babasının mezarının yanındaki çimlere oturdu ve parmaklarını annesinin isminin üzerinde dolaştırdı.

"Merhaba," dedi. "Burada oturup sizinle konuşmayalı çok olduğunu biliyorum. Afedersiniz. Ama o kadar çok şey oldu ki..." Yutkundu. "Sizin aslında bu şekilde

ölmemeniz gerektiğini öğrendim. Bekçiler'den sizi geri getirmelerini istedim ama daha iyi bir yere gittiğinizi ve bunu değiştiremeyeceklerini söylediler. Keşke... Tabii her neredeyseniz orada mutlu olduğunuza seviniyorum ama sizi çok özlüyorum."

Elena iç çekerek elini mezar taşından indirip çimenlerin üzerinden geçirerek dizine koydu. "Peşimde yine biri var," diye devam etti üzgün bir sesle. "Sanırım hepimizin peşinde ama Bonnie transa girdiğinde onu buraya *benim* getirdiğimi söyledi. Sonra da onun beni istediğini söyledi. Peşimizdeki sadece tek bir kişi mi, yoksa birden fazlalar mı, onu da bilmiyorum. Ama kötü şeyler hep beni buluyor." Bir çimeni parmaklarının arasında döndürdü. "Keşke hayatım daha kolay olsaydı. Tıpkı diğer kızlar gibi.

"Bazen... Stefan'a sahip olduğuma ve Fell's Church'ün korunmasına yardım edebildiğime seviniyorum ama işim zor. Gerçekten zor." Boğazından yükselen hıçkırığı bastırdı. "Ve... Stefan hep yanımda ama artık onu tanıyamıyorum. Özellikle de düşüncelerini okuyamadığım için. Bu aralar fazlasıyla gergin ve kontrolün hep onda olmasını ister gibi bir hali var..."

Birden arkasında bir şey yer değiştirdi ve Elena ensesinde nefesi andıran ılık, nemli bir esinti hissetti.

Hızla kafasını çevirdi. Caleb tam arkasındaydı. Yere çömelmişti ve burun burunaydılar. Elena çığlık attı ama Caleb aynı anda elini ağzına bastırıp onu susturdu.

tarama:irem/colin
düzenleme :vero
twilighttürk.com

18

Caleb'in dudaklarındaki eli sıcak ve ağırdı. Elena tırmalamaya çalıştığında Caleb onu diğer eliyle tuttu ve pazmaklarını omzuna batırdı.

Elena kollarını savurarak çılgınca debelendi ve Caleb'in midesine esaslı bir yumruk yapıştırdı. Sonra bir yolunu bulup ağzına bastıran elini bütün gücüyle ısırdı. Caleb hızla geri çekilirken onu bıraktı ve yaralanan elini göğsüne bastırdı. Elena ağzı serbest kaldığı an çığlık atmaya başladı.

Caleb ondan biraz daha uzaklaşıp ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Elena!" dedi. "Elena, özür dilerim amacım seni korkutmak değildi. Çığlık atma diye yaptım."

Elena onu kuşkuyla süzerken nefesini düzenlemeye çalıştı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Madem

beni korkutmak istemedin neden arkamdan gizlice yaklaşıyorsun?"

Caleb omzunu silkti. Utanmışa benziyordu. "Senin için endişelendim," diye itiraf etti ellerini ceplerine sokarak. "Bugün Hot Springs'e yürüyüşe gitmiştim ve arkadaşlarınla seni gördüm. Seni sudan çıkarıyorlardı ve nefes almıyormuş gibiydin." Uzun, altın rengi kirpiklerinin arasından ona baktı.

"Benim için o kadar endişelendin ki, gizlice peşime düşüp bağırmamam için ağzımı kapadın, öyle mi?"

Caleb kafasını eğip mahcup bir tavırla ensesini kaşıdı. "Kusura bakma, mantıklı düşünemedim." Üzüntüyle kafasını salladı. "Orada o kadar solgundun ki. Ama sonra gözlerini açıp doğruldun. Aşağı gelip iyi misin diye bakacaktım ki arkadaşın beni gördü ve öyle üzerime saldıracakmış gibi koşunca korkup kaçtım." Birden gülümsedi. "Aslında bu kadar hanım evladı değilimdir. Ama arkadaşın çıldırmış gibiydi."

Elena kendini beklenmedik bir şekilde savunmasız buldu. Caleb'in ısırdığı omzu hala acıyordu. Ama Caleb öylesine içten ve üzgün görünüyordu ki.

"Her neyse," diye devam etti Caleb açık mavi gözlerinde dürüst bir ifadeyle. "Amcamın evine dönerken mezarlığın otoparkında arabanı gördüm. Buraya sırf seninle konuşmak ve iyi misin diye bakmak için geldim. Ve sonra seni oturmuş, konuşurken görünce yaklaşmaya çekindim. Seni özel bir anında rahatsız etmek istemedi-

ğim için bekledim." Yine utançla kafasını eğdi. "İnan, en son istediğim şey seni korkutmaktı. En iyisi, artık gideyim. Tekrar özür dilerim, Elena."

Elena'nın kalp atışları normale dönmeye başlamıştı. Caleb'ın niyeti her neyse, şimdilik ona yeniden saldırmayacağı belliydi. "Tamam," dedi. "Suyun altında kafamı bir kayaya çarptım. Ama şimdi iyiyim. Beni kendi kendime konuşurken görünce şaşırmış olmalısın. Burası annemle babamın mezarı. Bazen gelip onlarla sohbet ederim."

"Hayır, şaşırmadım," dedi usulca. "Ben de bazen annemlerle konuşurum. Bir şey olduğunda ve onları yanımda istediğimde bunu onlara anlatmaya başlarım ve benimle olduklarını hissederim." Güçlükle yutkundu. "Annenle baban öleli yıllar oldu ama onları özlemekten asla vazgeçemiyorsun, değil mi?"

Caleb'ın yüzündeki kederi görünce Elena'nın kalbindeki son öfke ve korku kırıntısı da silinip gitti. "Ah, Caleb," dedi koluna dokunmak için elini uzatarak.

Birden gözucuyla bir hareket gördü. Stefan aniden ortaya çıkmış, inanılmaz bir hızla onlara doğru koşuyordu.

"Caleb!" diye kükredi onu tişörtünden tutup yere fırlatarak. Caleb şaşkınlık ve acıyla inledi.

"Stefan, hayır!" diye bağırdı Elena.

Stefan ona bakmak için döndü. Gözleri ateş saçıyordu. Dişleri uzamıştı. "O göründüğü gibi biri değil, Elena," dedi tüyler ürpertecek kadar sakin bir sesle. "Caleb tehlikeli biri."

Caleb bir mezar taşından destek alarak yavaşça ayağa kalktı. Gözleri Stefan'ın dişlerindeydi. "Neler oluyor?" diye sordu. "Nesin sen?"

Stefan hiç istifini bozmadan ona dönüp Caleb'ı bir kez daha yere fırlattı.

"Stefan, kes şunu!" diye haykırdı Elena sesindeki isterik tona hakim olamayarak. Kolunu tutmak için uzandı ama ıskaladı. "Bir yerini kıracaksın!"

"O seni *istiyor*, Elena," diye gürledi Stefan. "Bunu anlamıyor musun? Ona güvenemezsin."

"Stefan," diye yalvardı Elena. "Beni dinle. Yanlış bir şey yapmıyordu. Bunu biliyorsun. O bir insan." Gözlerinde sıcak gözyaşlarının biriktiğini hissetti. Ama şimdi ağlayıp sızlanacak zaman değildi. Serinkanlı ve mantıklı davranıp Stefan'ı kontrol altında tutmalıydı.

Caleb acıyla yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve bu kez beceriksizce Stefan'a saldırdı. Kolunu Stefan'ın boynuna dolayıp onu yana çekti ama Stefan hiç çaba harcamadan Caleb'ı üçüncü kez yere çaldı.

Sonra çimlerin üzerinden korku dolu gözlerle ona bakan Caleb'ın tepesine dikildi. "Benimle savaşamazsın," diye gürledi. "Senden daha güçlüyüm. Seni bu kasabadan sürebilir ya da kolayca öldürebilirim. Ve eğer bunların gerekli olduğunu düşünürsem gözümü bile kırpmam."

Elena, Stefan'ın kolunu yakaladı. "Kes şunu!" diye bağırdı onu kendine çekerken. Gözlerine bakmak ve ne düşündüğünü anlamak istiyordu.

Nefes al, diye düşündü çaresizlikle. Ortamı yumuşatmalıydı. Sesine mantıklı bir ton vermeye çalışarak konuştu. "Stefan, Caleb'la ne sorunun var bilmiyorum ama biraz durup kendine gelir misin, lütfen?"

"Elena, dinle beni," dedi Stefan. Gözleri duygularının yoğunluğuyla koyulaşmıştı. "Caleb şeytanın teki. Bundan eminim. O bizim için tehlikeli. Bizi yok edemeden ondan kurtulmalıyız. Ona aramıza girmesi için fırsat tanıyıp elimiz kolumuz bağlı bekleyemeyiz."

"Stefan..." dedi Elena. Sesi titriyordu ama tuhaf bir şekilde, aklı başında konuşuyordu. Herhalde bir insan hayatta en çok sevdiği kişi keçileri kaçırdığında kendini böyle hissediyordu.

Aslında ne söyleyeceğini bilmiyordu ve kelimeleri toparlayana dek Caleb bir kez daha ayağa kalktı. Yüzünün yanı çizilmişti. Sarı saçları darmadağın ve pislik içindeydi.

"Benden uzak dur," dedi Stefan'a vahşi bir yüzle. Hafifçe topallıyordu ve sağ elinde yumruk büyüklüğünde bir taş vardı. "Bana böyle..." Sesi tehditkar bir ton almıştı.

"Kesin şunu. İkiniz de!" diye bağırdı Elena. Dikkatlerini çekebilmek için otoriter general sesini kullanmıştı.

Ama Caleb taşı Stefan'ın yüzüne fırlattı.

Stefan çevik bir hamleyle taştan kurtulup Elena'nın takip edemeyeceği bir hızla Caleb'ı belinden kavradı ve onu havaya fırlattı. Caleb bir an bir kamyonetin arkasından tarlaya atılan bir korkuluk gibi havada asılı kaldı. Sonra mide bulandırıcı bir kemik kırılması sesiyle mermer İç Savaş anıtının yanına çarptı. Yere düştüğünde bir gümbürtü koptu ve hareketsiz kaldı.

"Caleb!" diye haykırdı Elena dehşetle. Anıt mezarın etrafını saran çalılıkları yararak ona doğru koştu.

Caleb'ın gözleri kapalı, yüzü kireç gibi beyazdı. Elena, onun gözkapaklarındaki açık mavi damarları görebiliyordu. Kafasının arkasında bir kan gölü oluşmuştu. Yüzüne pislikler yapışmıştı ve birden o pislikler ve yanağındaki uzun, kırmızı çizik Elena'ya hayatında gördüğü en kederli manzara gibi geldi. Caleb kıpırdamıyordu. Elena nefes alıp almadığından bile emin değildi.

Dizlerinin üzerine çöküp parmaklarını Caleb'ın boynuna dayadı. Teninde düzenli bir kalp atışı hissedince rahat bir nefes aldı.

"Elena." Stefan onu takip etmişti. Elini omzuna koydu. "Lütfen, Elena."

Elena ona bakmayı reddederek kafasını salladı ve elinden kurtulmak için omzunu silkti. Cebindeki telefonu yokladı. "Tanrım, Stefan," dedi gergin bir sesle. "onu öldürebilirdin. Buradan gitmen gerek. Polise onu böyle bulduğumu söyleyeceğim ama seni görürlerse ikinizin dövüştüğünü anlarlar." Caleb'ın tişörtündeki

lekenin Stefan'ın el izi olduğunu fark edince güçlükle yutkundu.

"Elena," diye yalvardı Stefan. Sesinde öyle bir ıstırap vardı ki Elena nihayet ona döndü. "Elena, anlamıyorsun. Onu durdurmalıydım. O senin için büyük bir tehdit." Stefan'ın yaprak yeşili gözleri ona adeta yalvarıyordu ve Elena ağlamamak için kendini sıkmak zorunda kaldı.

"Gitmelisin," dedi. "Eve git. Sonra konuşuruz." *Başka kimseye zarar verme*, diye düşündü ve dudağını ısırdı.

Stefan ona uzun bir an boyunca baktı ve sonunda geriledi. "Seni seviyorum, Elena." Sonra arkasını döndü ve mezarlığın daha eski ve ürkütücü bölümündeki ağaçların arasında kayboldu.

Elena derin bir nefes alıp gözlerini sildi ve 911'i aradı. "Bir kaza bildirecektim," dedi panik dolu bir sesle. "Yirmi üç numaralı otobanın kenarındaki Fell's Church mezarlığındayım. Yeni bölümdeki İç Savaş anıt mezarının yanında. Birini buldum... Yaralı ve baygın."

19

"Açıkçası," dedi Judith Hala dikiz aynasını ayarlarken, "bu tip şeyler neden hep senin başına geliyor merak diyorum. Kendini daima en tuhaf durumlarla karşı karşıya buluyorsun."

"Bunu bana mı söylüyorsun?" dedi Elena kendini halasının arabasının yolcu koltuğuna atıp kafasını elleri arasına alırken. "Beni aldığın için teşekkürler, Judith Hala. Caleb'ın o hali ve hastane faslı beni çok sarstı." Yutkundu. "Margaret'ın dans resitalini kaçırdığıma mı yanayım, bunları yaşadığıma mı, bilemiyorum."

Judith Hala gözlerini yoldan ayırmadan elini Elena'nın dizine koydu. "Margaret'a Caleb'ın yaralandığını ve senin ona yardım ettiğini söyledim. Merak etme, anladı. Şu anda tek endişem sensin. Onu öyle bulunca şok olmuşsundur. Nasıl oldu anlatsana."

Elena omzunu silkip polise attığı yalanı tekrarladı. "Annemle babamın mezarını ziyarete gittiğimde onu öylece yatarken buldum." Devam etmeden önce boğazını temizledi. "Birkaç gün hastanede kalacak. Beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünüyorlar ve beyninin şişmediğinden emin olmak için kontrol altında tutmak istiyorlar. Ambulansta kendine gelir gibi oldu ama sersem gibiydi ve neler olduğunu hatırlamıyordu." *Şanssızmış,* diye düşündü. Ya Elena Gilbert'ın erkek arkadaşının ona saldırdığını ve dişlerinde bir tuhaflık olduğunu söyleseydi? Ya erkek arkadaşı bir canavar deseydi? Geçen sonbahar yeni baştan yaşarlardı.

Judith Hala kaşlarını çatıp kafasını salladı. "Caleb şanslıymış. Sen olmasaydın günlerce orada kalabilirdi."

"Hı, evet," dedi Elena. Tişörtünün eteğiyle oynarken altında hala bikinisinin olduğunu fark edince şaşırdı. Hot Springs'teki pikniğin üzerinden milyonlarca yıl geçmiş gibi geliyordu.

Sonra Judith Hala'nın söylediği bir şey ilgisini çekti. "Neden günlerce orada kalabilirdi dedin? Amcasıyla yengesi onu merak etmez miydi?"

"Sen beni aradıktan sonra onlara ulaşmaya çalıştım ama görünüşe bakılırsa, Caleb bir süredir kendi başının çaresine bakıyormuş. Smallwood'lar tatil için şehir dışına çıkmış ve doğrusunu istersen, bana yeğenleriyle pek ilgili görünmediler. Caleb'a olanları anlattığımda bile beklediğim tepkiyi göstermediler." İç geçirdi. "Yarın onu ziyarete giderken bahçedeki çiçeklerden bir demet götüreceğim. Onlarla az uğraşmadı. Eminim, hoşuna gider."

"İlginç," dedi Elena usulca. "Sen Tyler gittiği için amcasıyla yengesini teselliye geldiğini söylememiş miydin?"

"Belki başta öyleydi," dedi Judith Hala kuru bir sesle. "Ama Smallwood'lar şimdi gayet iyiler. Tyler'ın kendini hazır hissettiğinde eve döneceğini düşünüyorlar. O çocuk her zaman biraz tutarsızdı. Bana kalırsa Caleb, Tyler için onlardan daha çok endişeleniyor."

Nihayet eve varmışlardı. Judith Hala arabayı park etti ve Elena'yla birlikte içeri girdiler. Robert mutfak masasında gazete okuyordu.

"Yorgun görünüyorsun, Elena," dedi gazeteyi katlayıp onu endişeyle süzerek. "İyi misin?"

"İyiyim," diye yanıt verdi Elena donuk bir sesle. "Uzun bir gün oldu, hepsi o." Herhalde yaşananları bundan daha hafife alan bir yorum olamazdı.

"Margaret yattı ama sana yemek ayırdık," dedi Judith Hala buzdolabına yönelerek. "Tavuklu güveç ve biraz salata var. Açlıktan ölüyor olmalısın."

Elena'nın birden midesi bulandı. Polis, hastane personeli ve ailesiyle başa çıkabilmek için saatlerdir Stefan'ın Caleb'a saldırmasıyla ilgili hislerini bastırmaya çalışıyordu. Ama yorgundu ve elleri titriyordu. Kendini daha fazla kontrol altında tutamayacağının farkındaydı.

"İstemiyorum," dedi gerileyerek. "Ben... aç değilim. Ama teşekkürler. Tek istediğim banyo yapıp yatmak." Arkasını dönüp alelacele mutfaktan çıktı.

Merdivenleri çıkarken Judith Hala'nın, "Elena! Bir şeyler yemelisin," diye seslendiğini duydu.

Ama Robert'ın mırıltısı araya girdi. "Judith, bırak gitsin."

Elena kendini banyoya atıp kapıyı arkasından kapadı.

Margaret'la ikisi koridordaki banyoyu paylaşıyordu. Küvetten Margaret'ın banyo oyuncaklarını toplarken hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Pembe plastik ördeği, korsan gemisini ve evcilik takımının rengarenk fincanlarını dışarı çıkardı. Aptal aptal sırıtan mor bir denizanın maviye boyalı gözleriyle ona baktı.

Küvet boşaldığında Elena suyu dayanabileceği kadar sıcağa getirip içine kayısı kokulu banyo köpüğünden damlattı. Şişesinde cildi tazelerken ruhu gevşeteceği yazılıydı. Doğrusu kulağa hoş geliyordu ama Elena bunları bir şişe banyo köpüğünden beklemeyecek kadar mantıklıydı.

Küvet dolup içindeki suyun üstü kalın bir köpük tabakasıyla kaplandığında Elena çabucak soyunup dumanlar çıkan suya adım attı. Başta cildi biraz yandı ama zamanla sıcağa alışarak küvete boylu boyunca uzandı.

Saçları bir denizkızınınki gibi dalgalanıyordu. Kulakları suyun altında olduğu için evin sesleri boğuk bir uğultuya dönüşmüştü. Nihayet engellemeye çalıştığı düşüncelerini serbest bıraktı.

Gözlerinden yaşlar fışkırdı ve yanaklarından süzülerek banyo suyuna karıştılar. Eve döndükleri için artık hayatlarının normal olacağını sanmıştı. Her şey yoluna girecekti. Bekçiler onları geri göndermiş, ölenler dirilmiş, hasarlar tamir dilmiş, Fell's Church şeytandan önceki günlerine dönmüştü. Elena ailesine kavuşacak, arkadaşları ve Stefan'la mutlu mesut bir yaşam sürdürecekti.

Ama işe yaramamıştı. Elena asla huzur bulamayacaktı.

Kasabaya dönüp güneşli bir Fell's Church gününe adım attığı an karanlık ve şeytani bir güç onları izlemeye başlamıştı.

Ve Stefan... Tanrım... Stefan'a neler oluyordu böyle?

Gözlerini yumduğunda Caleb'ı havada uçarken gördü ve kafası mermer anıta çarptığında çıkan korkunç sesi duydu. Ya asla iyileşemeseydi? Ya vücudunda kalıcı bir hasar olsaydı? Ya o tatlı, masum ve aile bakımından onunla aynı kaderi paylaşan çocuk Stefan yüzünden sakat kalsaydı?

Stefan. Nasıl böyle birine dönüşmüştü? Kendini kanını içtiği hayvanlara, ormandaki kumrulara, tavşanlara ve geyiklere karşı bile suçlu hisseden Stefan. Ruhunun derinliklerine o kadar iyi tanıdığı Stefan, ondan hiçbir şey saklamadığını düşündüğü Stefan, bir insanı asla bu şekilde incitmezdi.

Elena su soğuyup gözyaşları bitine dek küvette kaldı. Sonra ayağa kalkıp suyu boşalttı, saçlarını kuruttu, dişle-

rini fırçaladı, bir gecelik giydi. Judith Hala'yla Rebert'a iyi geceler diye seslendi ve yatağına oturdu. Günlüğüne yazmak isteminyordu. Bu gece değil.

Işığı kapayıp sırtüstü uzandı ve gözlerini karanlığa dikti. *Tıpkı Damon'ın gözleri gibi siyah*, diye düşündü.

Damon bir canavardı, bunu biliyordu –insanları öldürüyordu. Gerçi bu konuda göründüğü kadar tasasız değildi. Herkesi kendine oyuncak ediyor ve bundan hoşlanıyordu. Yüzyıllarca Stefan'dan nefret etmişti. Ama Elena içinde sakladığı kayıp çocuğu da görmüştü. Damon onu, o Damon'ı sevmişti ve şimdi Damon ölmüştü.

Ve Stefan'ı da sevmişti. Umutsuzca, çılgınca, tüm kalbiyle. Gözlerindeki içtenliği, gururunu, kibarlığını, zekasını. İçinde gizlenen canavarı, pek çok vampiri korkunç davranışlara iten o kötülüğü reddedişini. Geçmişinden pişman oluşunu. Damon'ı kıskandığı ve ondan nefret ettiği için vicdan azabı çekişini. Elena ondaki umuda seviyordu. Stefan'ı karanlıkla mücadelesinde ayakta tutan sarsılmaz iradeyi.

Ve hepsinin ötesinde, onu o olduğu için seviyordu. Ama şimdi korkuyordu.

Onu herkesten iyi tanıdığını sanıyordu. Ruhunun derinliklerini görebildiğini. Ne var ki, bu artık doğru değildi. Bekçiler Elena'nın güçlerini aldığından, aralarındaki psişik bağı kopardığından ve onu yeniden sıradan bir insana dönüştürdüğünden beri aralarına mesafe girmişti.

Elena dönüp yüzünü yastığa gömdü. Şimdi gerçeği biliyordu. Bekçiler ona her ne yapmış olursa olsun, asla normal bir kız olamayacaktı. Trajediler ve dehşet sonsuza dek yakasını bırakmayacaktı.

Bu kaderi değiştirmek elinde değildi.

20

"Kurabiye," dedi Alaric donuk bir sesle. "Bonnie gücünü toplamak için birkaç kurabiyeye itirazı olmayacağını söylüyor."

"Kurabiye? Anladım." Meredith bir çırpma kabı bulmak için Bayan Flowers'ın mutfak dolaplarını karıştırdı. Muhtemelen ondan daha yaşlı porselen bir kaseyi tezgaha koyup buzdolabına baktı.

"Vay canına," dedi Alaric, Meredith margarinin ambalajını açarken. "Tarife bile gerek duymuyorsun. Senin elinden gelmeyen bir şey var mı?"

"Oboo," diye karşılık verdi Meredith, Alaric'in sıcacık bakışlarına gülümseyerek.

"Nasıl yardım edebilirim?" diye sordu Alaric neşeyle.

"Başka bir çırpma kabı alıp iki bardak unla bir çay kaşığı kabartma tozu koy. Ben bu kasede yağı eritip diğer malzemeleri ekleyeceğim. Sonra da ikisini karıştırırız."

"Tamamdır." Alaric bir kase bulup malzemeleri ölçmeye koyuldu. Meredith güneşten yanmış, güçlü ellerinin kendinden emin bir tavırla unu bardağa dolduruşunu izledi. *Muhteşem elleri var*, diye düşündü. Omuzları da hoştu. Yüzü de öyle. Tamamı süperdi işte.

Meredith malzemeleri karıştırmak yerine erkek arkadaşını dikizlediğini fark etti ve etrafta kimse olmamasına rağmen yanaklarının kızardığını hissetti. "İşin bitince ölçü kaplarını versene."

Alaric denileni yaptı. "Ortada ürkütücü bir tehlikenin dolaştığının farkındayım ve Bonnie'yi korumak istiyorum," dedi hafifçe gülümseyerek. "Ama bence bu durumdan biraz faydalanıyor. Bilirsin, herkesin üzerine düşmesine bayılır."

"Bonnie ondan beklenmeyecek kadar cesur davranıyor," dedi Meredith ciddi bir yüzle. Sonra birden sırıttı. "Ve evet, bu durumu kullanıyor olabilir."

Matt merdivenlerden inip mutfağa geldi. "Bonnie köpük banyosundan çıktığında biraz çay içse fena olmaz," dedi. "Bayan Flowers, Bonnie'nin seçtiği yatak odasına koruyucu büyü yapıyor ama papatya ve biberiyeli karışımının da iyi geleceğini söyledi. İçine biraz bal koyulacakmış."

Meredith kurabiye malzemelerini karıştırmaya odaklanırken Matt su kaynattı ve Bayan Flowers'ın tarifini

verdiği çayı hazırlamaya koyuldu. Bitirdiğinde narin porselen fincanla tabağı dikkatle eline aldı.

"Bir dakika, belki de bütün demliği götürmeliyim," dedi ve bunları taşıyacak bir tepsi ararken sordu. "Meredith, Bonnie'nin evinden ihtiyacı olacak her şeyi aldığınızdan emin misin?"

"Neredeyse yarım saat oyalandı ve istediklerinin hepsini aldı," dedi Meredith. "Hem bir şey unutmuşsak bile Bayan Flowers'ta yedeği vardır."

"Güzel," dedi Matt. Tepsiyi içindekileri dökmemeye çalışarak kaldırırken yakışıklı yüzünde ciddi bir ifade belirmişti. "Ben sadece Bonnie'nin iyi olduğundan emin olmak istiyorum." Matt böyle dedikten sonra mutfaktan çıktı ve Meredith merdivenlerdeki ayak seslerini dinledi.

Matt'in uzaklaştığından emin olduklarında Alaric'le kahkahayı bastılar. "Evet, kesinlikle durumdan faydalanıyor," dedi Meredith kikırdamayı bıraktığında.

Alaric onu kendine çekti. Şimdi yüzü ciddi ve kararlıydı. Meredith nefesini tuttu. Bu kadar yakınlarken Alaric'in ela gözlerindeki gizli altın benekleri görebiliyordu. Sanki sadece onun bilebileceği bir sırmış gibi hissettiriyorlardı.

"Arkadaşınla ilgilenmeni seviyorum," dedi Alaric usulca. "Ama en çok sevdiğim ne biliyor musun? Bonnie'nin durumu kullandığını bilmene ve buna gülmene rağmen yine de her istediğini yerine getirmen." Hafifçe kaşlarını

çattı. "Bilmem anlatabildim mi? Her şeyin komik yanını görebilmene bayılıyorum ama senin en sevdiğim özelliğin, herkese elinden geldiğince iyi bakman." Meredith'i biraz daha kendine çekti. "Sanırım en çok da *seni* seviyorum, Meredith."

Meredith onu öptü. Celia'nın aralarına gireceğini nasıl düşünebilmişti? Sanki gözlerinin önünde bir sis perdesi vardı ve basit bir gerçeği görmekten acizdi: Alaric ona deli oluyordu.

Bir dakika sonra kendini çekip kurabiye hamuruna geri döndü. "Yağlı kağıt çıkarsana."

Alaric bir an hiç kıpırdamadan durdu. "Tamam..." dedi.

Meredith gözlerini kapayarak bütün gücünü topladı. Ona söylemeliydi. Kendine bunu yapacağına dair söz vermişti.

Alaric yağlı kağıdı uzattığında bir süre üzerine kaşıkla hamur yerleştirmekle oyalandı. "Sana söylemem gereken bir şey var, Alaric," dedi sonra.

Alaric'in kaskatı kesildiğini hissetti. "Nedir?" diye sordu endişe dolu bir sesle.

"İnanılmaz bir şey."

Alaric hafifçe güldü. "Seninle tanıştığımdan beri yaşadıklarımdan bile inanılmaz mı?"

"Sayılır. Ya da en azından bu seferki tamamen benimle ilgili. Ben..." Söylemek zordu. "Ben vampir avcısı bir aileden geliyorum. Hayatım boyunca dövüş sanatlarıyla

yetiştirildim. Sanırım insanlara göz kulak olmak bana ailemden kalan bir özellik." Gülümsedi.

Alaric ona bakakalmıştı.

"Bir şey söyle," dedi Meredith.

Alaric gözlerinin önüne düşen saçları arkaya atıp çılgınca etrafına bakındı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bana bunu daha önce söylemediğine şaşırdım. Oysa ben," duraksadı, "birbirimizi çok iyi tanıdığımızı düşünüyordum."

"Ailem..." dedi Meredith çaresizce. "Bana sırrını saklamam için yemin ettirdi. Birkaç gün öncesine kadar kimseye söylememiştim."

Alaric bir an gözlerini kapadı ve avuçlarını birbirine bastırdı. Ellerini açtığında daha sakin görünüyordu. "Anlıyorum."

"Bekle," dedi Meredith, "daha bitmedi." Yağlı kâğıt dolmuştu. Konuşurken elini oyalayacak bir şeyler bulmak için etrafına bakındı. Bir elbezi alıp bükmeye başladı. "Klaus'un büyükbabama saldırdığını hatırlıyor musun?"

Alaric evet dercesine kafa salladı.

"Birkaç gün önce bana da saldırdığını ve erkek kardeşimi çaldığını öğrendim. Hiç tanımadığım kardeşimi. Onu bizden alıp bir vampire dönüştürmüş. Ve beni daha üç yaşındayken bir tür yarı vampir yapmış. Sıradan bir insan gibi yaşıyorum ama bazen kan sosisi yemem gerekiyor ve dişlerim bir kedininki gibi sivrileşiyor."

"Ah, Meredith..." Alaric'in yüzü şefkat doluydu. Elkerini uzatarak ona doğru bir hamle yaptı. *Benden kaçmadı,* diye düşündü Meredith. *Aksine...*

"Bekle," dedi yine. "Dahası var. Elena Bekçiler'den her şeyin Klaus gelmeden önceki gibi olmasını istedi." El bezini bıraktı. "Dolayısıyla bunların hiçbiri olmadı."

"Ne?"

Meredith kafasını salladı ve yüzüne çaresiz bir gülümseme yayıldı. "Büyükbabam iki yıl önce Florida'daki bir yaşlı bakımevinde öldü. Doğru dürüst hatırlamadığım bir erkek kardeşim var. İkimiz on iki yaşındayken yatılı okula gönderildi ve on sekizine bastığında orduya katıldı. Görünüşe bakılırsa, ailenin problem çocuğuydu." Derin bir nefes aldı. "Ben vampir değilim. Yarı vampir bile değilim. Artık değil."

Alaric hala hayretle suratına bakıyordu. "Hop, dur, dur bir dakika! Bu Klaus'un hala hayatta olduğu anlamına mı geliyor? Buraya gelip ailenin peşine düşebilir mi?"

"Bunu ben de düşündüm," dedi Meredith. Alaric'in kendisiyle aynı kafada olması hoşuna gitmişti. "Ve sanmıyorum. Elena, Bekçiler'den Fell's Church'ü Klaus buraya hiç gelmemiş gibi değiştirmelerini istedi. Onlardan Klaus'u ya da deneyimlerini değiştirmelerini istemedi. Mantıken Klaus buraya uzun bir zaman önce geldi ve şimdi öldü." Belli belirsiz gülümsedi. "En azından ben öyle olduğunu umuyorum."

"Yani güvendesin," dedi Alaric. "Bir vampir avcısı ne kadar güvende olabilirse. Bana söylemek istediğin bu muydu?" Meredith kafa salladığında Alaric onu yine kollarına aldı ve sıkıca tutarak "Seni sivri dişlerle de severdim," dedi. "Ama olayların böyle gelişmesi senin için iyi olmuş."

Meredith gözlerini kapadı. Ona söylemek istemişti. Bekçiler her şeyi değiştirmemiş olsa nasıl tepki vereceğini öğrenmeyi. Şimdi biliyordu. Vücuduna hoş bir sıcaklık yayıldı.

Alaric dudaklarını saçlarına bastırdı.

"Bekle," dedi Meredith üçüncü kez ve Alaric onu bırakarak merakla gözlerine baktı.

"Kurabiyeler." Meredith gülüp yağlı kağıdı yaydığı tepsiyi fırına koydu ve saatini on dakikaya ayarladı.

Sonra saat çalana dek öpüştüler.

"Yalnız kalabileceğinden emin misin?" diye sordu Matt endişeyle. Bonnie'nin yatağının tepesinde dikiliyordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben aşağıdayım. Ya da belki burada kalsam daha iyi. Yerde uyurum. Biliyorum, horluyorum ama söz, sessiz olmaya çalışırım."

Bonnie ona cesurca gülümsedi. "Tek başıma idare edebilirim, Matt. Çok teşekkürler."

Matt son kez endişeyle yüzüne bakıp beceriksiz bir tavırla elini okşadı ve odadan çıktı. Bonnie, Matt'in yatağında bir o tarafa, bir bu tarafa dönüp onu nasıl kovabileceğini düşüneceğini biliyordu. *Belki en sonunda kapının önünde yatmaya karar verir*, diye düşündü keyifle gerinerek.

"İyi uykular, hayatım," dedi Bayan Flowers, Matt'in yerini alarak. "Bildiğim tüm koruyucu büyüleri yaptım. Çay boşuna gitmiştir umarım? Bu tarif tamamen bana ait."

"Teşekkürler, Bayan Flowers," dedi Bonnie. "İyi geceler."

"Bakıyorum, keyfin yerinde," dedi az sonra içeri giren Meredith. Elinde kurabiye tabağı vardı. Topallıyordu ama bileği bandajlı olduğu sürece bir bastona ihtiyacı olmayacağını söylemişti.

Hım... Bonnie, Meredith'e yakından baktı. Yanakları kızarmış, her zaman özenle fırçaladığı saçları biraz karışmıştı. *Anlaşılan birileri Celia'nın Virginia Üniversitesi'ne gitmesinden pek memnun*, diye düşündü Bonnie büyük altından gülerek.

"Sadece moralimi yüksek tutmaya çalışıyorum," dedi muzip bir gülümsemeyle. "Ve ne derler bilirsin. Hayat sana limon verdiğinde, limonata yap. Benim limonatam Matt'in bütün isteklerimi yerine getirmeye çalışması. Eminim ondan başka erkek olmaması çok yazık."

"Alaric'i unutma. Kurabiyelere yardım etti. Ve şimdi aşağıda yaşadıklarımıza bir açıklama getirmek için araştırma yapıyor."

"Ah, herkes bana çalışıyor. Buna bayılıyorum doğrusu," diye dalga geçti Bonnie. "Senin hazırladığın akşam

yemeği nasıl hoşuma gitti anlatamam. Bütün sevdiğim şeyleri yapmışsın... Doğumgünümmüş gibi hissettim. Ya da son yemeğimi yiyormuşum gibi," diye ekledi hüzünle.

Meredith kaşlarını çattı. "Benim burada kalmanı istemediğinden emin misin? Evi elimizden geldiğince koruyoruz ama neyle savaştığımızı bilmiyoruz. Ve son birkaç saldırının günışığında olması hep böyle devam edeceği anlamına gelmez. Ya bu şey tüm koruma kalkanlarımızı geçebilirse?"

"Ben iyi olacağım," dedi Bonnie. Tehlikede olduğunun farkındaydı ama tuhaf bir şekilde korkmuyordu. Güvendiği insanlarla dolu bir evdeydi ve hepsi üzerine titriyordu. Ayrıca gece için bir planı vardı ve Meredith'le aynı odada kalırsa bunu gerçekleştiremezdi.

"Emin misin?" diye üsteledi Meredith.

"Evet," dedi kararlılıkla. "Eğer bu gece başıma kötü bir şey gelecek olsa, bunu önceden bilmez miydim? Unutma, ben bir medyumum. Mutlaka bir uyarı alırdım."

"Hmmmm," dedi Meredith tek kaşını kaldırarak. Bir an itiraz edecekmiş gibi görününce Bonnie meydan okurcasına yüzüne baktı. Sonunda Meredith tabağı bıyucuna, Bayan Flowers'ın çayıyla dolu demliğin ve fincanın yanına bıraktı. Perdeleri çekti ve endişeyle odayı son bir kez kontrol etti.

"Pekala," dedi. "Bana ihtiyacın olursa hemen yan odadayım."

"Sağol, Mer. İyi geceler." Kapı kapandığı an Bonnie tabaktan bir kurabiye alıp ısırdı. Nefis.

Dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı. Bir anda ilgi odağı haline gelmişti. Sanki amansız bir hastalıkla cesurca mücadele eden bir Viktorya dönemi kahramanıydı. Pansiyonun pek çok odasından dilediğini seçmesini istemişler ve Bonnie bunu tercih etmişti. Krem üzerine gül desenli duvar kağıdı ve akçaağaç tahtasından yatağıyla gerçekten hoş bir dekorasyonu vardı.

Matt bütün gece yanından ayrılmamıştı. Bayan Flowers yastıklarını kabartıp şifalı çaylarından ikram etmiş, Alaric büyü kitaplarını araştırarak en etkili koruma büyülerini bulmuştu. Transtayken gördüklerine kuşkuyla yaklaşan Celia bile bir şey öğrenir öğrenmez haber vereceğine söz vermişti.

Bonnie yan dönüp Bayan Flowers'ın bitki çayının tatlı kokusunu içine çekti. Bu sıcak ve samimi odada tehlikede olabileceğine ve korunmaya ihtiyaç duyabileceğine inanmak o kadar güçtü ki.

İyi ama sahiden öyle miydi? İsmi beliren kişi ne zaman saldırıya uğruyordu? Celia bir saat sonra ölümle burun buruna gelmişti. Meredith'e ertesi güne kadar bir şey olmamıştı. Belki zaman aralığı giderek uzuyordu. Bonnie yarına ya da ertesi güne dek güvende olabilirdi. Ya da gelecek haftaya dek. Ve Damon'ın ismi Bonnie'ninkinden önce belirmişti.

Gölün yosunlarının Damon'ın adını oluşturduğunu düşününce içine bir ürperti yayıldı. Damon ölmüştü.

Onun ölümüne şahit olmuştu. Ve herkes bunu unutup ilgisini Elena'ya yöneltse bile Damon kendini onun için feda etmişti. Ama adının orada belirmesinin bir anlamı olmalıydı ve Bonnie bunu öğrenmeye kararlıydı.

Evi dinledi. Yan odadaki Meredith'ten *güm güm* sesler geliyordu. Dövüş sopasıyla egzersiz yapıyor olmalıydı. Matt, Alaric ve Bayan Flowers aşağıdaki çalışma odasındaydı.

Bonnie bekleyebilirdi. Kendine bir fincan çay koyup bir kurabiye daha aldı ve yumuşacık, pembe yorganın altında ayak parmaklarını oynattı. Neredeyse doğaüstü güçlerin tehdidi yüzünden yatağa düşmekten hoşlanmaya başlayacaktı.

Bir saat sonra çayını ve bütün kurabiyeleri bitirmişti. Şimdi evde çıt çıkmıyordu. Zamanı gelmişti.

Yataktan inip ona fazlasıyla uzun gelen puantiyeli pijama altını sürüye sürüye yürüdü ve çantasını açtı. Meredith evinin alt katında toplanmasını beklerken Bonnie gevşek döşeme tahtasını kaldırıp Bayan Flowers'tan aşırdığı kitabı, ayin için gerekli bir kutu kibriti, gümüş bıçağı ve -ikisi siyah, ikisi beyaz- dört mumu yanına almıştı. Bunları çantasından çıkarıp yatağın yanındaki kilimi bir kenara çekti.

Bu gece onu hiçbir şey durduramazdı. Damon'a ulaşacaktı. Belki ona neler olduğunu söylerdi. Ya da belki kendisi ölü vampirler nereye gidiyorsa, orada tehlikedeydi ve uyarılması gerekiyordu.

Her halükarda onu *özlemişti*. Bonnie bir an sırtını kamburlaştırıp kollarını gövdesine doladı. Damon'ın ölümü onu incitmişti. Bunu kimse fark etmese de. Tabii herkesin ilgisi ve şefkati yine her zamanki gibi Elena'nın üzerinde olmuştu.

Bonnie yaptığı işe geri döndü. Çabucak ilk mumu yakıp yere balmumu damlattı ve mumu kendisinin kuzeyine oturttu. "Kuzeydeki Ateş, koru beni," diye fısıldadı. Sonra diğer mumları batıdan doğuya doğru sırayla yaktı: kuzeydeki mum siyah, batıdaki beyaz, güneydeki siyah, doğudaki beyazdı. Etrafındaki koruma halkası tamamlandığında gözlerini kapadı ve bir süre sessizce oturdu. Kendine odaklanarak özündeki güce ulaşmaya çalıştı.

Gözlerini açtığında derin bir nefes aldı ve tereddüt etmesine fırsat vermeden gümüş bıçakla sol avcunu çizdi.

"Ah!" diye mırıldandı ve elini çevirerek önündeki zemine kan damlattı. Sonra sağ elinin parmaklarını sol avcuna batırarak her bir muma biraz kan sürdü.

Büyü etrafını sardığında Bonnie'nin teni acı verici bir biçimde karıncalandı. Algıları açılmıştı ve havadaki en ufak hareketi bile görebiliyordu. Sanki gözlerinin önünde ışıklar belirip kayboluyordu.

"Karanlığın içinden seni çağırıyorum," dedi monoton bir sesle. Kitaba bakmasına gerek yoktu; bu kısmı ezberlemişti. "Tüm kanımla seni çağırıyorum; ateş ve gümüşle seni çağırıyorum. Duy beni, mezarın soğukluğunun öte-

sinden. Duy beni, gecenin ötesindeki gölgelerden. Seni çağırıyorum. Sana ihtiyacım var. Duy beni ve gel!"

Birden oda derin bir sessizliğe gömüldü. Havaya beklenti dolu bir hareketsizlik çökmüştü. Sanki dev bir yaratık nefesini tutuyormuş gibi. Bonnie etrafı izleyicilerle çevriliymiş gibi hissetti. Dünyalar arasındaki perde kalkmak üzereydi. Bundan hiç şüphesi yoktu.

"Damon Salvatore," dedi net bir sesle. "Bana gel."

Hiçbir şey olmadı.

"Damon Salvatore," dedi Bonnie yine. Bu kez sesi kendinden o kadar emin değildi. "Bana gel."

Odadaki gerginlik dağılmaya başlamıştı. Sanki izleyicileri yavaşça uzaklaşıyordu.

Yine de Bonnie büyünün işe yaradığını biliyordu. İçinde komik, tuhaf bir yarıda kesilmişlik hissi vardı. Tıpkı telefonda konuşuyormuş ve birdenbire hat kesilmiş gibi. Aramayı yapabilmişti ama hattın diğer ucunda kimse yoktu. Bu ne anlama geliyordu? Damon'ın ruhu tamamen mi yok olmuştu?

Birden bir ses duydu. Kendininkinden farklı, belli belirsiz bir nefes.

Tam arkasında biri vardı.

Ensesindeki tüylerin dikildiğini hissetti. Koruma halkasını kırmamıştı. O halkayı hiçbir şeyin, hiçbir ruhun geçememesi lazımdı ama şu anda arkasındaki her kimse, halkanın *içindeydi*. Bonnie'ye öylesine yakındı ki neredeyse birbirlerine değiyorlardı.

Bonnie donup kaldı. Sonra yavaşça ve dikkatle elini indirip bıçağı yokladı. "Damon?" diye fısıldadı kararsız bir sesle.

Arkasından alçak bir ses geldi. "Damon seninle konuşmak istemiyor." Ses bal gibi tatlı ama aynı zamanda zehirli, sinsi ve tuhaf bir şekilde tanıdıktı.

"Neden?" diye sordu Bonnie titrek bir sesle.

"Çünkü seni sevmiyor," dedi ses yumuşak ve ikna edici bir tonda. "Senden istediği bir şey olmadıkça farkında bile değildi. Ya da belki Elena'yı kıskandırmak istemedikçe. Bunu biliyorsun."

Bonnie yutkundu. Arkasını dönmeye, sesin kime ait olduğunu görmeye korkuyordu.

"Damon'ın gözleri yalnızca Elena'yı görüyordu. Damon yalnızca Elena'yı seviyordu. Şimdi bile ölmesine ve Elena için tamamen yok olmasına rağmen, senin ona seslendiğini duymuyor. Seni hiç kimse sevmiyor, Bonnie. Herkes Elena'yı seviyor ve Elena da bundan hoşlanıyor. Herkesi kendine istiyor."

Bonnie'nin gözleri yanmaya başladı ve yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü.

"Seni kimse sevmeyecek," diye fısıldadı ses. "Elena'nın yanında olduğun sürece bu asla değişmeyecek. Herkes seni neden yalnızca Elena'nın arkadaşı olarak görüyor sanıyorsun? Okuldayken de aynıydı. O güneşte duruyor, sen gölgelere gizleniyordun. Bunu Elena yaptı, çünkü spot ışıklarını paylaşmayı göze alamazdı."

Bu can yakıcı cümleler Bonnie'nin zihninde yankılanıyordu. Sonra birden içinde bir şey yer değiştirdi. Birkaç dakika önce hissettiği buz gibi dehşet yerini müthiş bir öfkeye bıraktı.

Ses haklıydı. Bunu neden daha önce görememişti? Elena, Bonnie'yle arkadaştı, çünkü onun sayesinde insanlara güzelliğini ve ışıltısını kıyaslayabilecekleri bir örnek sunuyordu. Bonnie'nin nasıl hissettiğini umursamadan onu yıllardır kullanıyordu.

"Yalnızca kendini önemsiyor," dedi Bonnie yarı hıçkırarak. "Bunu neden hiç kimse göremiyor?" Kitabı itince kuzeydeki siyah muma çarpıp devirdi ve halka kırıldı. Dört mum da sönerken odayı pis kokulu bir duman sardı.

"Ahhh," dedi ses memnuniyetle ve karanlık dumanlar odanın köşelerine doğru yayılmaya başladı. Korkusu onu nasıl hızla terk ettiyse aynı hızla geri döndü. Bonnie elinde bıçakla arkasını döndü ama orada siyah, şekilsiz dumanlardan başka hiçbir şey yoktu.

Birden isterikleşerek ayağa fırladı ve kendini kapıya doğru attı. Ama duman da aynı hızda hareket etti ve çok geçmeden Bonnie'nin etrafını sardı. Bir şey gürültüyle yere düştü. Bonnie ancak birkaç santim ilerisini görebiliyordu. Ağzını açıp çığlık atmaya çalıştı ama dumanlar dudaklarını kapladı ve çığlığı boğuk bir inlemeye dönüştü. Parmaklarının gevşediğini hissetti ve sıkıca kavradığı bıçak yere çarparken donuk, madeni bir ses çıkardı. Gö-

rüntüler bulanıklaştı. Bonnie ayağını kaldırmaya çalıştı ama kıpırdayamıyordu.

Sonra dumanlar yüzünde kör oldu, dengesini kaybetti ve karanlığa doğru yuvarlandı.

21

tarama:irem/colin
düzenleme :vero

Elena gözlerini açtığında kendini bir evin tavanarasında buldu. Geniş döşeme tahtalarıyla, alçak kirişler sıvıla kaplıydı. Dar ve uzun zeminde bir sürü eşya duruyordu. Bir hamak, kızaklar, kayaklar, üzerlerine siyah keçeli kalemle *Noel, oyuncaklar* ya da *Yaz kışlık kıyafetleri* diye not düşülmüş kutular. Şekillerine bakarak mobilya, masa ya da sandalye olduklarını tahmin ettiği daha büyük eşyaların üzerlerine muşamba örtülmüştü.

Odanın en uzak ucunda, yerde eski bir döşek vardı. Bir tarafına yine bir muşamba atılmıştı. Sanki burada biri uyuyormuş, onu battaniye olarak kullanıyormuş ve kalktığında kenara itmiş gibi.

Tavanarasının yakın ucundaki küçük pencerenin kepenkleri arasından soğuk bir ışık sızıyordu. Belli belirsiz

bir lapırtı vardı. Fareler mobilyaların arasında koşuşturuyormuş gibi.

Hepsi tuhaf bir şekilde tanıdıktı.

Tekrar tavanarasının arkasına baktı ve Damon'ı eski döşeğin üzerinde otururken görünce hiç şaşırmadı. Siyahi koe kumaşıyla kaplı bacaklarını karnına çekip dirseklerini dizlerine koymuştu. İçinde bulunduğu bu tuhaf durumu rağmen hala asaletinden ödün vermek istemediği belliydi.

"Karşılaştığımız yerler giderek daha da izbeleşiyor," dedi Elena kuru bir sesle.

Damon güldü ve itiraz edercesine ellerini kaldırdı. "Buluşma noktalarımızı sen seçiyorsun, prenses," dedi. "Bu senin gösterin. Ben sadece sana eşlik ediyorum." Düşünceli bir tavırla duraksadı. "Pekala, bu tamamen doğru değil," diye itiraf etti. "Ama yerleri cidden sen seçiyorsun. Bu arada, neredeyiz biz?"

"Bilmiyor musun?" dedi Elena yalandan öfkelenerek. "Burası bizim için çok özel bir yer, Damon! Anılarla dolu! Bir vampire dönüşmemden hemen sonra beni buraya getirmiştin, unuttun mu?"

Damon etrafına bakındı. "Ah, evet. Öğretmenin kaldığı evin tavanarası. O zaman için uygundu ama haklısın -biz daha şık mekanlar yakışır. Bir dahaki sefere güzel bir saray önerebilir miyim?" Döşeğe vurarak onu yanına oğrdı.

Elena, Damon'a doğru yürürken hayrete kapılmadan edemedi. Rüyası ne kadar gerçekçiydi. Her bir adımın-

da yerden toz bulutları kalkıyordu. Belli belirsiz bir küf kokusu vardı. Daha önce bir rüyada herhangi bir koku aldığını bile hatırlamıyordu Elena.

Oturduğunda küf kokusu yoğunlaştı. Yine de Damon'a sokulup başını omzuna dayadı ve Damon kolunu ona dolarken deri ceketinden bir çıtırtı yükseldi. Elena gözlerini kapayıp iç çekti. Damon'ın dokunuşu güven veriyordu. Oysa bu kelimeyi Damon'la asla bağdaştıramazdı. "Seni özlüyorum," dedi. "Lütfen, bana geri dön."

Damon yanağını kafasına dayadı ve Elena kokusunu içine çekti. Deri, sabun ve Damon'ın o tuhaf ama hoş, ormanımsı kokusunu. "Buradayım ya," dedi.

"Aslında değilsin." Elena'nın gözleri yine yaşlarla doldu. Elinin tersiyle onları çabucak sildi. "Son zamanlarda ağlamaktan başka bir şey yapmıyormuşum gibi geliyor. Ama burada seninleyken, kendimi daha güvende hissediyorum. Yine de bu sadece bir rüya. Sonsuza dek süremez."

Damon kaskatı kesildi. "Daha güvende mi?" dedi gergin bir sesle. "Benimle değilken güvende değil misin? Küçük kardeşim sana göz kulak olmuyor mu?"

"Ah, Damon, hayal bile edemezsin," dedi Elena. "Stefan..." Derin bir nefes alıp ellerini kafasına dayadı ve ağlamaya başladı.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sordu Damon sertçe. Elena cevap vermeyip hıçkırmaya devam edince ellerini tuttu

ve nazik ama kararlı bir tavırla yüzünden çekti. "Elena," dedi. "Bana bak. Stefan'a bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi Elena ağlayarak. "Yani, evet, öyle sayılır... Ona ne olduğunu bilmiyorum ama Stefan çok değişti." Damon gece karası gözlerini ona dikmişti. Elena kendini toparlamaya çalıştı. Bir zavallı gibi davranmaktan nefret ediyordu. Sorununu çözecek mantıklı bir yol düşünmek yerine birinin omzunda ağlamaktan... Damon'ın -bilinçaltının yarattığı hayali Damon'ın bile- onu böyle görmesini istemiyordu. Burnunu çekip elinin teniyle gözlerini sildi.

Damon deri ceketinin iç cebinden özenle katlanmış, beyaz bir mendil çıkarıp ona uzattı. Elena bir buna, bir ona baktı ve Damon omzunu silkti. "Bazen eski moda bir beyefendi oluveriyorum," dedi donuk bir ifadeyle. "Yüzyıllarca kumaş mendil kullandım. Bazı alışkanlıkları değiştirmek kolay değil."

Elena burnunu sümkürüp yanaklarını kuruladı. Sonra pis mendili ne yapacağını bilemediği için -Damon'a geri vermek kabalık gibi geliyordu- elinde evirip çevirmeye başladı.

"Şimdi bana neler olduğunu anlat. Stefan'ın nesi var? Ona ne oldu?" dedi Damon.

"Şey... Aslında tam bilemiyorum. Belki yalnızca senin şeyine tepki veriyordur. Şeyine... biliyorsun işte." Yanında oturan Damon'ın ölümünden bahsetmek tuhaf ve saygısızca gelmişti ama Damon başını sallayarak

devam etmesini işaret etti. "Stefan zor günler geçiriyor. Hele son birkaç gün iyice gergindi. Sonra bu akşamüzeri mezarlığa gitmiştim. Annemle babamın mezarlarını ziyaret etmek için..." Stefan'ın Caleb'a saldırdığını anlattı. "İşin en kötü kısmı, Stefan'ın böyle bir yanı olabileceğinden asla şüphelenmedim," diye bitirdi sözlerini. "Caleb'a saldırması için hiçbir mantıklı sebep bulamıyorum. Caleb'ın beni istediğini ve tehlikeli olduğunu söyledi ama o hiçbir şey yapmadı. Ve Stefan öylesine mantıksız, öylesine zalim görünüyordu ki. Sanki başka birine dönüşmüştü."

Elena'nın gözleri yine yaşlarla doldu. Damon onu kendine çekip saçlarını okşadı ve yüzüne küçük öpücükler kondurdu. Elena gözlerini kapayıp kendisini saran kollarda yavaş yavaş gevşedi. Damon onu sıkıca tuttu ve öpücükleri daha tutku dolu bir hale gelmeye başladı. Sonra kafasını güçlü ve zarif ellerinin arasına alarak onu dudaklarından öptü.

"Ah, Damon," diye mırıldandı. Bu şimdiye dek gördüğü her rüyadan daha canlıydı. Dudakları yumuşak ve ılıktı. Belki sadece biraz hoyratlardı o kadar. Elena kendini ona doğru yuvarlanıyormuş gibi hissediyordu. "Dur."

Damon onu daha da ısrarla öpmeye başladı ama Elena geri çekildiğinde gitmesine izin verdi.

"Dur," diye tekrarladı Elena sırtını dikleştirerek. Damon'la eski döşeğe uzandığını bile fark etmemişti. Bacakları birbirine dolanmıştı. Elena biraz uzaklaşıp dö-

şeğin ucuna oturdu. "Damon, evet, Stefan'daki değişiklikler beni korkutuyor ama bu... Ben hala ona aşığım."

"Ama beni de seviyorsun," dedi Damon. Siyah gözleri kısıldı. "Ve benden o kadar kolay kurtulamazsın, prenses."

"Haklısın, seni seviyorum," dedi Elena. Şimdi gözleri kurumuştu. Galiba bir anlığına da olsa içindeki tüm gözyaşlarını akıtmıştı. Tekrar konuştuğunda sesi titremiyordu. "Galiba, seni hep seveceğim. Ama sen ölüsün." *Ve ikiniz arasında bir seçim yapmak zorunda kalsam bile, Stefan benim tek gerçek aşkım,* diye düşündü ama bunu yüksek sesle söylemedi. Hem söylemesi neye yarayacaktı ki? "Üzgünüm, Damon," diye devam etti, "ama sen gittin. Ve ben daima Stefan'ı seveceğim ama birden ondan ve yapabileceklerinden korktum. Aramızda neler olacak bilmiyorum. Eve dönünce her şey yoluna girecek sandım ama sorunlar hala peşimizi bırakmıyor."

Damon iç çekip tekrar döşeğe uzandı. Bir süre sessince tavana baktı. "Dinle," dedi sonunda. Parmaklarını göğsünde kenetlemişti. "Sen Stefan'daki zalimlik potansiyelini her zaman hafife aldın."

"Yanılıyorsun, o zalim biri değil," dedi Elena. Birden öfkelenmişti. "İnsan kanı bile içmiyor."

"İnsan kanı içmiyor, çünkü zalim olmak *istemiyor*. Kimseyi incitmek istemiyor. Ama Elena," uzanıp kızın elini tuttu, "benim küçük kardeşimin damarı tuttu mu kimse karşısında duramaz. Bunu en iyi ben bilirim."

Elena ürperdi. İkisi de insanken Stefan'la Damon, Katherine'in öldüğünü sanıp amansız bir kavgaya tutuşmuş ve birbirlerini öldürmüşlerdi. Damarlarında Katherine'in kanı dolaştığı için de o gece birer vampir olarak dirilmişlerdi. Kaybettikleri aşkları için duydukları öfke ve kıskançlık hayatlarını mahvetmişti.

"Öte yandan," diye devam etti Damon, "bunu itiraf etmek ne kadar acı verse de, Stefan seni asla incitmez ve haklı bir sebebi olmadıkça kimseye zarar vermez. Senin onaylamayacağın bir şey yapmaz. Hele bugünlerde. Evet, gözü karardı mı kimseyi görmez ama o aynı zamanda vicdanlı biri." Alaycı bir gülümsemeyle ekledi. "Tabii bu son derece sinir bozucu ve kendini beğenmiş bir vicdan ama yine de varlığını inkar edemeyiz, öyle di mi? O seni seviyor, Elena. Senin onun bütün dünyasısın."

"Belki de haklısın," dedi Elena. "Ama korkuyorum. Keşke yanımda olsaydın." Ona saf ve uykulu bir çocuk gibi baktı. "Damon, keşke ölmeseydin. Seni özlüyorum. Lütfen, bana geri dön."

Damon gülümseyip onu usulca öptü. Sonra geri çekildi ve Elena rüyasının değiştiğini hissetti. O ana asılı kalmaya çalıştı ama her şey silinip gitti ve Damon bir kez daha kayboldu.

"Lütfen, dikkatli ol, Damon," dedi Sage. Bronz alnında endişe çizgileri belirmişti.

Bekçievi'nin kaslı koruyucusu nadiren endişelenir ya da aynı anda tek bir dil konuşurdu. Ama Damon ölümden ve küllerden döndüğünden beri Sage onunla yalnızca Damon'ın lisanında konuşuyor, kelimeleri anlaşılabilir telaffuz etmeye özen gösteriyordu. Sanki karşısındaki vampir her an tuzla buz olacakmış gibi temkinli ve özenliydi.

"Genelde dikkatliyimdir," dedi Damon daha iyi bir isim bulamadıkları için Gizemli Asansör dedikleri şeyin duvarına dayanarak. "Ve tabii yürekleri ağza getirecek kadar cesur." Kelimeler doğruydu ama sesi kendi kulaklarına bile boğuk ve tereddütlü geliyordu.

Sage de bir terslik olduğunu sezinlemiş, yakışıklı yüzünde kuşkulu bir ifade belirmişti. "İstersen, biraz daha kalabilirsin."

Damon ağırlığını beyaz duvara verdi. "Gitmeliyim," dedi bıkkın bir sesle. Bunu belki milyonuncu kez tekrarlıyordu. "O tehlikede. Ama her şey için teşekkürler, Sage."

Sage olmasaydı şimdi burada olamazdı. Güçlü vampir, Damon'ın temizlenmesine yardım etmiş, ona yeni kıyafetler vermiş -bedenine uygun, siyah ve tarz kıyafetler- onu kan ve Kara Büyü şarabıyla beslemişti. Sonunda Damon kendini toparlayıp kim olduğunu hatırlayabilmişti.

Ama... kendi gibi *hissetmiyordu*. İçinde tuhaf ve boş bir sancı vardı. Sanki bir şeyi geride, küllerin derinliklerinde bırakmıştı.

Sage, hala kaşlarını çatmış, endişeyle onu süzüyordu. Damon kendini toplayıp Sage'e o ışıltılı gülücüklerinden birini attı. "Bana şans dile."

Gülümseme işe yaradı ve diğer vampirin yüz hatları az da olsa yumuşadı. "*Bonne chance, mon ami,*" dedi. "Sana iyi şanslar dilerim."

Yine iki dil konuşmaya başladı, diye düşündü Damon. *Daha iyi görünüyor olmalıyım.*

"Fell's Church," dedi boşluğa. "Amerika. Ölümlülerin krallığı. Saklanabileceğim bir yer."

Elini kaldırarak Sage'e veda etti ve asansörün tek düğmesine bastı.

Elena karanlıkta uyandı. Hızlıca etrafına bir göz attı. Yumuşatıcı kokulu nevresim takımları, sağda, yatağının ayakucundaki pencereden sızan soluk ışık, Robert'ın, koridorun diğer ucundaki odadan gelen horultuları. Kendi eski ve tanıdık odası. Tamam, yine evdeydi.

Rahatlayarak iç geçirdi. Yatağına yattığındaki kadar kötümser değildi. Evet, her şey kötü gidiyordu ama bir gün yeniden iyi olabilirdi. Yine de ağlamaktan gözleri ve boğazı yanıyordu. Damon'ı çok özlüyordu. Bir döşeme tahtası gıcırdayınca vücudu yay gibi gerildi. Bu gıcırtıyı tanıyordu. Penceresine yakın bir tahtanın tam ortasına basıldığında böyle bir ses çıkarıyordu. Odada biri vardı.

Elena hiç kıpırdamadan yatmaya devam ederek seçenekleri gözden geçirdi. Stefan iç geçirdiğini duyar duyar

anlık tepki verirdi. Yoksa Margaret miydi? Belki de bir fırsatını bulup yanına gelmek için sessizce yatağının etrafında dolaşıyordu.

"Margaret?" diye sordu usulca.

Cevap gelmedi. Korkudan kulakları uğuldayan Elena uyuyormuş gibi yavaşça ve ağır ağır nefes almaya karar verdi.

Birden çalışma masasının lambası yandı ve parlak ışık gözlerini kamaştırdı. Şimdi yalnızca karanlık bir silüet seçebiliyordu.

Sonra gözleri ışığa alıştı. Ve yatağının ayakucunda, keskiyle yontulmuşçasına yakışıklı yüzünde, sanki hoş karşılanacağından emin olamıyormuş gibi çarpık bir gülümsemeyle siyahlı biri duruyordu.

Damon.

tarama:irem/colin
düzenleme :vero

22

Elena nefes alamıyordu. Ağzının belli belirsiz açılıp kapandığını hissediyor ama konuşamıyordu. Elleriyle ayakları uyuşmuştu.

Damon'ın yüzünde neredeyse mahcup denebilecek bir ifade belirdi ki bu komikti, çünkü Damon kesinlikle mahcup biri değildi. Omuzlarını silkti. "Merhaba, prenses. Yanında olmamı istememiş miydin?"

Elena sanki onu tutan lastik bant gerilip serbest kalmışçasına yataktan fırlayıp kendini Damon'ın kollarına attı.

"Sen gerçek misin?" dedi hıçkırarak. "Bu gerçek mi?" Onu çılgınca bir coşkuyla öptü ve Damon ona aynı şekilde karşılık verdi. Gerçek gibiydi. Öyle hissettiriyordu. Serin teni, deri ceketi, dudaklarının o tanıdık yumuşaklığı.

"İşte, buradayım," diye mırıldandı saçlarına. "Yemin ederim, gerçeğim."

Elena gerileyip yüzüne bir tokat patlattı. Damon ateş püsküren gözlerle ona bakıp yanağını ovuşturdu. "Ah," dedi ve sonra dudaklarında sinir bozucu bir gülümseme belirdi. "Bunun tamamen beklenmedik bir şey olduğunu söyleyemem -kadınlardan tahmin bile edemeyeceğin kadar çok tokat yedim- ama insan uzun zamandır görmediği aşkını böyle mi karşılar, hayatım?"

"Bunu nasıl yapabildin?" dedi Elena öfkeyle. "Bunu nasıl yapabildin söyle! Hepimiz yasını tutuyoruz. Stefan perişan halde. Bonnie kendini suçluyor. Ben... Ben... Kalbimin bir parçası öldü. Bizi ne zamandır gözetliyorsun? Hiç umursamadın mı? Bunlar sana bir çeşit şaka gibi mi geldi? Biz ağlarken sen gülüyor muydun?"

Damon hayretle irkildi. "Sevgilim," dedi. "Prensesim. Beni göedüğüne hiç mi sevinmedin?"

"Tabii ki sevindim," diye karşılık verdi Elena öfkeyle. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. "Ama bunu niye yaptığını anlayamıyorum. Hepimiz öldüğünü sandık! Temelli öldüğünü! Sonra sürpriz! Daha birkaç gün bile olmadan odama geliyor ve son derece sağlıklı görünüyorsun. Neler oluyor? Bu iş Bekçiler'in başının altından mı çıktı? Onlara seni geri döndürmeleri için yalvardığımda imkansız olduğunu söylediler. Vampirlerin bir kere öldüklerinde tamamen kaybolduklarını söylediler."

Damon nadiren rastlanan içten gülümsemelerinden biriyle ona bakıp. "Ölümün her zaman kalıcı olmadığını en iyi senin bilmen gerekmez mi?"

Elena omuz silkip kollarını gövdesine doladı. "Benim geri gelişimin farklı olduğunu söylediler," dedi cılız bir sesle. Duygusal bir gelgit yaşıyor, ne hissedeceğini bilemiyordu. *Çünkü şoktasın*, dedi zihninin derinliklerinden yükselen mantıklı ses. "Biliyorsun, mistik birtakım şeyler yüzünden. Henüz zamanım dolmamıştı. Hey!" Elena onu parmağıyla dürtüp geri çekildi. "Yoksa şimdi insan mısın? Ben geri döndüğümde insandım."

Damon teatral bir tavırla titredi. "Tanrı korusun. O işgüzar Kitsune beni bir ölümlüye dönüştürdüğünde yeterince sıkıntı çektim. Tanrıya şükür -ya da her kimeyse- bu kez beni geri döndürecek, itaatkar bir vampir prensesi arayışına girmek zorunda değilim." Elena'ya muzipçe gülümsedi. "Merak etme, her zamanki gibi uslanmaz bir kan emiciyim, sevgilim." Gözleri boynuna kaydı. "Kan demişken, birden ne kadar aç olduğumu..."

Elena yanağına bir şamar daha patlattı ama bu seferki o kadar sert değildi. "Kes şunu, Damon."

"Oturabilir miyim?" diye sordu Damon ve Elena kafasını salladığında yatağın ayakucuna çöküp Elena'yı da yanına çekti. Elena bir an merakla Damon'ın gözlerine baktıktan sonra elini usulca keskin elmacıkkemiklerinde, biçimli ağzında ve yumuşak, kuzguni saçlarında gezdirdi.

"Sen ölmüştün, Damon," diye mırıldandı. "Bunu biliyorum. Öldüğünü kendi gözlerimle gördüm."

"Evet," dedi ve iç çekti. "Ben de öldüğümü hissettim. Korkunç derecede acı vericiydi. Hem sonsuza dek sürmüş gibi hissettim, hem de yalnızca birkaç dakikaymış gibi geldi." Ürpererek titredi. "Ama bir parçam hala hayattaydı," -Elena kafasını salladı- "ve Stefan bana, *ruhuna*, gitmesini, uzaklara uçmasını söyledi. Ama sen onu tuttun ve gözlerini kapa dedin. Sonra o küçücük parçam da gitti. Acım dindi. Ve ardından... geri geldim." Damon'ın siyah gözleri bu mucizenin hatırasıyla ıslandı.

"Ama nasıl?" diye sordu Elena.

"Yıldız topunu hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim? Kitsune'yle tüm sorunlarımızın temelinde o vardı. Ben şey yaptığımda buharlaşıp gitti. Şey... Ah, Damon, ben Aşağı Dünya'nın ayındaki o ağaç üzerinde Yıkım Kanatlarımı kullandım. Ama Kitsune'nin yıldız topunu da yok ettiler ve Fell's Church'ü kurtarmak için Bekçiler'e gitmek zorunda kaldım. Yıkım Kanatları... daha önce gördüğüm ya da hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu." Titredi.

"O aya ne yaptığını gördüm," dedi Damon hafifçe gülümseyerek. "Şimdi söyle, benim tatlı meleğim, ben Güç'lerini o şekilde kullanman ve yıldız topunu yok etmen sayesinde kurtuldum desem kendini daha iyi hisseder miydin?"

"Bana tatlı meleğim diye hitap etme," dedi Elena sert-çe. Bekçiler şimdiye dek gördüğü, gerçek meleklere en yakın varlıklardı ve onlarla ilgili hiç de güzel anıları yoktu. "Ne demek istiyorsun? Bunların senin kurtulmanla ne ilgisi var?"

"Modern okullarda yoğunlaşmanın nasıl olduğunu öğretiyorlar mı?" diye sordu Damon. Yüzünde yine kendi zamanını bu zamanla karşılaştırırken beliren o kibirli ifade vardı. "Çocuklara hala fen dersi veriyorlar mı, yoksa şimdi yalnızca seks eğitimi, empati ve ikinci sınıf romanların tartışıldığı edebiyat dersleri mi var? Tiyatro ve bilinç yükseltme uğruna Latince ve Yunancadan vazgeçtiklerini biliyorum." Sesinden aşağılama akıyordu.

Elena onu kışkırtmamaya karar vererek ellerini kucağında kavuşturdu. "Bence otuz kırk yıl geriden geliyor olabilirsin. Ama lütfen, ey bilge," dedi, "eğitimimin yoğunlaşmayla ölümden dönme arasındaki bağı anlamanta yetmeyeceğini farz et ve beni aydınlat."

"Güzel." Damon pis pis sırıttı. "Genç bir hanımın kendinden yaşlı ve tecrübelilere saygı duyduğunu görmek daima hoşuma gider."

Elena tehditkar bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

"Her neyse," diye devam etti Damon, "yıldız toprağındaki sıvı, yani saf büyü kaybolmadı. Gerçekten güçlü bir büyüden kurtulmak kolay değildir. Atmosfer soğuduğunda büyü buhardan, yine sıvıya dönüştü ve benim üzerime yağdı. Bir kül yağmuru şeklinde. Saatlerce saf

Güç'e maruz kaldım ve böylece aşamalı olarak yeniden doğdum."

Elena'nın ağzı hayretle açılmıştı. "Ah, o *sinsiler*," dedi öfkeyle." "Bekçiler bana sonsuza dek yok olduğunu söyledi ve onlara rüşvet olarak sunduğumuz tüm hazineleri aldılar." Birden aklına elinde kalan son hazine geldi. Ebedi Gençlik ve Yaşam Çeşmesi'nin suyuyla dolu şişe hala dolabının en üst rafında duruyordu. Ama bu düşünceyi hemen zihninden uzaklaştırdı. Sırf Bekçiler sırrını keşfeder diye o gizli hazineyi bir dakikadan fazla düşünmeye bile korkuyordu. Ayrıca onu kullanamazdı... henüz değil. Ya da belki asla kullanmazdı.

Damon tek omzunu silkti. "Bazen hile yaptıklarını duymuştum. Ama bence bu sefer doğruyu söylediklerini düşünüyorlardı. Onlar her şeyi bilmiyor, Elena. Hoş, öyleymiş gibi davranmak hoşlarına gidiyor ya neyse. Ve Kitsune'yle vampirler uzmanlık alanlarının biraz dışında kalıyor."

Ona kül ve çamura bulanmış halde uyandığını anlattı. Elleriyle kazıyarak nasıl yüzeye çıktığını, ıssız ayda nereye gideceğini ve kim olduğunu bilmeden yaptığı yolculuğu. Sage onu kurtarmasa neredeyse yeniden öleceğini.

"Sonra?" diye sordu Elena hevesle. "Her şeyi nasıl hazırladın? Dünya'ya nasıl döndün?"

"Bak bu komik bir hikaye," dedi Damon ona ışıltılı gülümsemelerinden birini fırlatarak. Sonra deri ceketinin iç cebinden özenle katlanmış, beyaz bir mendil çıkardı.

Elena gözlerini kırpıştırdı. Tıpkı ona rüyasında verdiği mendile benziyordu. Damon, Elena'nın yüzündeki ifadeyi görünce sanki bunu nereden tanıdığını biliyormuş gibi güldü. Mendili açtı ve bakması için Elena'ya uzattı.

Mendilin içinde iki tutam saç vardı. Son derece tanıdık gelen saçlar. Bonnie'yle ikisi saçlarını kesip Damon'ın cesedinin üzerine koymuşlardı. Sırf ona kendilerinden bir parça bırakmak için. Zira cesedi yanlarına alamıyorlardı. Şimdi bu, biri kızıl, diğeri altın rengi iki tutam saç sanki yeni yakanmış kafalardan kesilmişçesine tertemiz ve ışıl ışıldı. İnsan küllerle kaplı bir dünyadan geldiklerine inanamıyordu.

Damon huşuyla karışık bir şefkatle saç tutamlarına baktı. Elena daha önce Damon'ın yüzünde bu kadar dürüst ve neredeyse umutlu bir ifade görmediğini düşündü.

"Yıldız topundan gelen Güç bunları da kurtardı," dedi. "Önce neredeyse küle dönüşmüşlerdi ama sonra yeniden eski hallerini aldılar. Onlara tutundum, onları sevgiyle bağrıma bastım ve sen bana geri dönmeye başladın. Sage bana adımı söylemiş ve kulağıma tanıdık gelmişti ama kendim hakkında hiçbir şey hatırlayamıyordum. Ama bu saçları sıkıca tutarken senin kim olduğunu, birlikte neler atlattığımızı ve her şeyi hatırladım." Bir an durakladı. "Senin hakkında bildiklerimi ve hissettiklerimi hatırladım. Sonra da küçük kırmızı kuşu ve gerisi çorap söküğü gibi geldi. Çok geçmeden yine kendim oldum."

Sanki utanmış gibi gözlerini kaçırarak uzaklara baktı ve yüzündeki o duygusal ifade kayboldu. Sonra saç tutamlarının durduğu mendili katlayıp özenle iç cebine koydu. "Evet," dedi enerjik bir sesle. "Sonra iş bir tek Sage'den kıyafet ödünç almaya, neleri kaçırdığımı öğrenmeye ve Fell's Church'e dönmeye kaldı. Ve işte, şimdi buradayım."

"Bahse girerim, acayip şaşırmıştır," dedi Elena. "Ve mest olmuştur." Dünyalar Arası Kapılar'ın vampir Koruyucusu Damon'ın yakın arkadaşıydı, hatta Damon'ın, Elena'nın tanıdığı tek arkadaşı. Tabii kendisinden başka. Damon'ın tanıdıkları genelde düşmanlarından ve hayranlarından oluşurdu.

"Gerçekten de sevindi," dedi Damon.

"Yani artık Dünya'dasın öyle mi?"

Damon evet dercesine kafasını salladı.

"Burada çok şey kaçırdın," dedi Elena ve Celia'nın adının Bonnie'nin kanında belirmesiyle başlayıp Caleb'ın hastaneyi boylamasıyla biten olayları özetledi.

"Vay canına." Damon hayretle ıslık çaldı. "Ama asıl sorunun küçük kardeşimin Caleb'a saldırmasından ibaret olmadığını varsayıyorum. Çünkü bilirsin, bu sadece basit bir kıskançlık gösterisi de olabilir. Kıskançlık daima Stefan'ın en büyük günahı olmuştur." Son cümleyi dudaklarını alayla kıvırarak söylemişti.

Elena, Damon'ın kabırgalarına yalandan bir dirsek attı. "Stefan'ı her fırsatta kötülemesen olmaz," dedi ve

kendi kendine gülümsedi. Damon'ı azarlayabilmek ne harikaydı. Yine o çıldırtıcı, değişken ve muhteşem haline bürünmüştü. Damon geri dönmüştü.

Bir dakika. Ah, hayır. "Sen de tehlikedesin Damon!" Elena onun bir kez daha kendinden koparılabileceğini fark edince dehşetle yutkundu. "Meredith'in ayağına dolanan yosunlarda senin adın belirdi. Ne anlama geldiğini çözemedik, çünkü öldüğünü sanıyorduk. Ama hayatta olduğuna göre, bir sonraki hedef sensin." Durakladı. "Tabii ayın yüzeyinden düşmekle sıranı savmadıysan."

"Benim için endişelenme, Elena. Aydaki olayın benim *kazanım* olduğu konusunda haklı olabilirsin. Ama saldırı girişimlerinden hiçbirinin başarılı olamaması biraz tuhaf değil mi?" Damon'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. "Sanki biri bizi öldürmek için yeterince uğraşmıyormuş gibi. Sanırım buna neyin sebep olabileceği hakkında bir fikrim var."

"Öyle mi? Neymiş o?"

Damon kafasını iki yana salladı. "Dedim ya, şimdilik sadece bir fikir. İzin ver, önce emin olayım."

"Ama Damon," diye yalvardı Elena, "biz tek bir fikir bile üretemedik. Yarın sabah benimle gel ve aklından geçenleri bizimkilere anlat. Belki hep birlikte bir sonuca varırız."

"Ah, evet," dedi Damon alayla omuz silkerek. "Bizimkiler. Sen, ben, Mutt ve vampir avcısı. Ne şahane bir

grup. Tabii bir de tutucu kardeşimle, o küçük, kızıl cadı. Babaanne cadıyla meraklı öğretmeni de unutmayalım. Hayır, ben kendi araştırmamı kendim yaparım. Bir şey daha var, Elena," dedi karanlık bakışlarını yüzüne dikerek. "Benim hayatta olduğumu kimseye söylemeyeceksin. Özellikle de Stefan'a."

"Damon!" diye karşı çıktı Elena. "Stefan'ın ne kadar acı çektiği hakkında hiçbir fikrin yok. Senin iyi olduğunu bilmek zorunda."

Damon küçümser bir gülümsemeyle, "Bence Stefan'ın bir yanı benim resimden çıkmama sevinmiştir," dedi. "Beni burada istemesi için hiçbir sebep yok ki."

Elena öfkeyle başını iki yana salladı ama Damon devam etti. "Doğruyu söylüyorum. Ama belki aramızdaki ilişkinin değişmesinin vakti gelmiştir. Bu bakımdan, ona benim değişebileceğimi kanıtlamam gerek. Hem geri döndüğüm duyulursa bu olayı doğru düzgün araştıramam. Şimdilik çeneni kapalı tut, Elena." Elena itiraz etmek için ağzını açtı ama Damon onu çabucak ve sertçe öperek susturdu. Ayrıldıklarında, "Şimdilik bana söz ver," dedi. "Bu işi çözdüğümde küllerimden doğduğumu cümle aleme ilan edebilirsin."

Elena tamam dercesine kafa sallaydıysa da hala yeterince ikna olmuşa benzemiyordu. "Eğer gerçekten istediğin buysa, illa gerekli olduğunu düşünüyorsan yapacak bir şey yok. Ama söylemediğimiz için hiç mutlu olmadığımı bilmeni isterim."

Damon ayağa kalkıp elini Elena'nın omzuna koydu. "Artık her şey farklı olacak," dedi ciddi bir yüzle. "Ben eskisi gibi değilim, Elena."

Elena yine kafasını salladı. Bu kez daha kararlıydı. "Seninı saklayacağım," diye söz verdi.

Damon hafifçe gülümsedi ve açık pencereye doğru yürüdü. Bir dakika içinde gitmişti ve büyük, siyah bir karga geceye doğru uçtu.

23

Ertesi sabah, Elena kuş gibi hafif ve neşeli uyandı. Sakladığı muhteşem sırdan sonra başka nasıl hissedebilirdi ki? Damon yaşıyordu. Dün gece odasındaydı.

Öyle değil mi?

O kadar çok şey atlatmıştı ki, artık gözleriyle gördüklerine bile güvenemiyordu. Yataktan kalktığında gökyüzündeki bulutların hala pembe ve altın rengi olduğunu fark etti. Güneşin ilk ışıkları yeryüzünü solgun bir ışıkla aydınlatıyordu. Saat çok erken olmalıydı. Dikkatle pencereye doğru yürüdü. Ne aradığından emin değildi ama elleriyle dizlerinin üzerine çökerek döşeme tahtalarını inceledi.

İşte. Çizik içindeki parkede birinin ayakkabısından düşen ufacık bir toprak parçası vardı. Ve pervazda bir kuşun pençelerinin bıraktığı uzun çizikler. Bu kadar kanıt Elena'ya yetmişti.

Ayağa fırlayıp neşeyle hopladı ve el çırptı. Yüzündeki gülümsemeye bir türlü engel olamıyordu. Damon hayattaydı!

Sonra derin bir nefes alıp yüzüne sakin bir ifade vermeye çalıştı. Eğer bu sırrı saklayacaksa, ki buna mecburdu, çünkü söz vermişti, hiçbir şey olmamış gibi davranmalıydı. Hem zaten başlarında yeterince bela vardı ve erken kutlama yapmamak gerekirdi.

Damon'ın dönüşü Elena'yla arkadaşlarının peşinde korkunç bir düşmanın olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Stefan'ın mantıksız ve zalim davranışlarını unutturmazdı. Stefan'ı düşününce kalbi bir an acıyla burkuldu ama içindeki coşku hala oradaydı. Damon yaşıyordu!

Ve dahası, neler döndüğüyle ilgili bir fikri vardı. Evet, sırrını kendine saklaması tam da Damon'dan beklenecek kadar uyuz bir davranıştı ama en azından o, diğerlerinin aksine bir tahmin yürütebiliyordu. Tünelin ucunda bir ışık görünmüştü.

Elena'nın camına bir çakıl taşı çarptı.

Dışarı baktığında Stefan'ı gördü. Kamburunu çıkarmış, ellerini ceplerine sokmuş, bahçeden onu izliyordu. Elena elini kaldırıp olduğu yerde kalmasını işaret etti. Bir kot, beyaz, dantelli bir bluz ve ayakkabılarını giydi ve aşağı indi. Çimlerin üzerine çiy yağmıştı. Elena'nın ayakları yerde iz bırakıyordu. Serin şafağın yerini göz kamaştırıcı bir aydınlık almıştı. Başka bir yapışkan Virginia yaz günü daha onları bekliyordu.

Stefan'a yaklaşırken yavaşladı. Ona ne söyleyeceğinden emin değildi. Dün geceden beri, ne zaman Stefan'ı düşünse gözlerinin önünde Caleb'ın havada uçuşu canlanıyor, mermer anıta çarptığında çıkan o korkunç sesi duyuyordu. Stefan'ın vahşice öfkesini aklından bir türlü çıkaramıyordu. Gerçi Damon mutlaka bir sebebi olması gerektiğini söylemişti. *Damon.* Stefan'dan ağabeyiyle ilgili gerçeği nasıl saklayacaktı?

Stefan'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, onunla ilgili kayıpları sezmişti. Elini uzattı. "Dün neden öyle yaptığımı anlamadığını biliyorum," dedi. "Ama görmen gereken bir şey var."

Elena durdu ama ona uzatılan eli tutmadı. Stefan'ın yüzü biraz daha asıldı. "Önce neredeye gittiğimizi söyle," dedi Elena.

"Sana dün bulduğum bir şeyi göstermeliyim," dedi Stefan sabırla. "Gittiğimizde anlayacaksın. Lütfen, Elena. Sana asla zarar vermem."

Elena ona dik dik baktı. Stefan'ın ona asla zarar vermeyeceğinden hiçbir şüphesi yoktu ki.

"Pekala," dedi kararını vererek. "Bir dakika bekle. Hemen dönerim."

Stefan'ı sabah güneşinin ısıttığı bahçede bırakarak loş ve sessiz eve girdi. Herkes uykudaydı. Mutfaktaki saate baktı. Daha altı bile olmamıştı. Judith Hala'ya Stefan'la kahvaltı edeceklerini söyleyen bir not bıraktı. Çantasını aldı ve iç cebindeki kuru mine çiçeği dalını yokladı.

Stefan'ın ona bir şey yapacağını düşündüğünden değildi... ama tedbirli davranmaktan zarar gelmezdi.

Tekrar evden çıktığında Stefan onu kaldırım kenarına park ettiği arabasına götürüp yolcu kapısını açtı ve Elena emniyet kemerini bağlayana dek tepesinde dikildi.

"Uzak bir yere gitmiyoruz, değil mi?" diye sordu Elena.

"Hayır," diye kestirip attı Stefan. Elena onu direksiyon başında izlerken gözlerinin kenarlarındaki endişe çizgilerini, alt dudağını mutsuzca sarkıttığını ve omuzlarındaki gerginliği fark etti. Keşke onu kollarına alıp avutabilse ve gözlerindeki kederi silebilseydi. Ama dünle ilgili şiddet dolu anıları aklından bir türlü çıkaramıyordu. Ona dokunmak içinden gelmiyordu.

Kısa bir yolculuktan sonra Stefan pahalı evlerin olduğu bir çıkmaz sokağa girdi.

Elena öne eğildi. Önünde durdukları evin beyaz sütunlu, dev bir verandası vardı. O verandayı iyi tanıyordu. Lise ikinci sınıftaki balodan sonra Matt'le ikisi basamaklarında oturup güneşin doğuşunu izlemişti. Üzerlerinde hala balo kıyafetleri vardı. Elena saten sandaletlerini çıkarıp başını Matt'in smokinli omzuna dayamış, arkalarındaki evden yükselen, balo sonrası partinin seslerini ve müziklerini dinlemişti. Başka bir hayattan, güzel bir hatıraydı.

Suçlarcasına Stefan'a baktı. "Bu, Tyler Smallwood'un evi, Stefan. Ne planladığını bilmiyorum ama Caleb burada değil. Hastanede."

Stefan iç geçirdi. "Burada olmadığını biliyorum, Elena. Amcasıyla yengesi de değil. En azından birkaç gün için."

"Şehir dışındalar," dedi Elena otomatikman. "Judith Hala dün konuşmuş."

"Güzel," dedi Stefan haşin bir ifadeyle. "O halde güvendeler." Endişeli gözlerle sokağın iki ucuna baktı. "Caleb'ın bugün hastaneden çıkmayacağından emin misin?"

"Evet," diye karşılık verdi Elena gergin bir sesle. "Yarasa ağır. Onu kontrol altında tutuyorlar."

Elena arabadan inip kapıyı çarptı ve Smallwood'ların evine doğru yürümeye başladı. Stefan geliyor mu diye bakma gereği bile duymamıştı.

Stefan ona anında yetişti. Elena içinden vampir hızına küfretti ve adımlarını sıklaştırdı.

"Elena," dedi Stefan önüne geçip onu durdurarak. "Seni korumak istediğim için bana kızgın mısın?"

"Hayır," dedi. Sesinin kırıcı çıkmasını engelleyememişti. "Caleb Smallwood'u öldürmek üzere olduğun için kızgınım."

Stefan'ın yüzünden bıkkınlık ve umutsuzluk akıyordu. Elena anında pişman oldu. Stefan'a neler olduğunu anlayamıyordu ama aşkının ona ihtiyacı vardı. Tek çekincesi yeni baş gösteren şiddet eğilimiydi. O, Stefan'ı şair ruhu ve kibarlığı için sevmişti. Damon tehlikeli olandı. *Tehlikeli olmak Damon'a Stefan'dan daha çok yakışıyor,*

dedi bilinçaltının kuru sesi ve Elena bundaki gerçeklik payını inkar edemezdi.

"Ne görmemi istiyorsan, göster haydi," dedi.

Stefan iç çekti ve onu Smallwood'ların bahçesindeki araba yolundan eve doğru götürdü. Elena sokak kapısını yönceleceklerini sanmıştı ama evin yanından dolaşıp arka bahçedeki küçük barakaya doğru yürüdüler.

"Alet edevat kulübesine mi gidiyoruz?" diye sordu Elena şaşkınlıkla. "Hayrola, kahvaltıdan önce çimleri mi biçeceğiz?"

Stefan onu duymazdan gelerek doğruca barakanın kapısına gitti. Elena ikili kapıyı tutan asma kilidin kırıldığını gördü. Zincirin iki ucu aşağı sarkmıştı. Belli ki Stefan burayı ilk kez ziyaret etmiyordu.

Elena onun peşinden içeri girdi. Başta gözleri loşluğa alışamadı ama yavaş yavaş duvarların gazete kupürleriyle kaplı olduğunu gördü. Stefan kapıları ardına dek açınca içeriye parlak güneş ışığı doldu.

Elena duvarlardaki kupürlere göz attığında dehşetle geriledi. Gördüğü ilk şey, kendi yüzünün fotoğrafıydı. Resmi duvardan alıp yakından baktı. Yerel gazeteden kesilmişti. Gümüş elbisesi içinde Stefan'la dans ediyordu. Resmin altında, *Robert E. Lee Lisesi mezuniyet balosu kraliçesi, Elena Gilbert ve kralı, Stefan Salvatore*, yazıyordu.

Balo kraliçesi mi? Durumun ciddiyetine rağmen gülümsemesine hakim olamadı. Liseye müthiş bir sonla veda etmişti, ha?

Duvardan başka bir gazete kupürü aldığında yüzü asıldı. Bunda insanlar yağmurlu bir havada bir tabutu taşıyordu. İki yanlarındakiler kederle onları izliyordu. Elena kalabalığın içinde Judith Hala, Robert, Margaret, Meredith ve Bonnie'yi gördü. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Fotoğrafın altında, *tüm kasaba lise öğrencisi, Elena Gilbert'a ağlıyor*, yazıyordu.

Elena'nın parmakları istemsizce büküldü ve gazeteyi buruşturdu. Stefan'a bakmak için döndü. "Bu burada olmamalıydı," dedi isterik bir sesle. "Bekçiler geçmişi değiştirdi. Hiçbir gazete haberi ya da fotoğraf kalmamalıydı."

"Biliyorum," dedi Stefan. "Ben de aynısını düşündüm ve aklıma bir tek Bekçiler'in sadece insanların anılarını değiştirdiği geliyor. Bekçiler'den silmesini isteklerimizin hiçbir kanıtını görmeyecekler. Sadece yeni anılarını destekleyenleri görecekler. Küçük, sıradan bir kasabaya ve bir grup gence dair anıları. Bir okul yılına ait olanları."

Elena gazete tomarını salladı. "O halde bunun burada ne işi var?"

Stefan sesini alçalttı. "Belki herkes üzerinde etkili olmamıştır. Caleb'ın bazı notlar aldığı bir not defteri buldum ve yazdıklarına bakılırsa, iki farklı olay örgüsü hatırlıyor. Dinle." Stefan yerdeki gazeteleri karıştırarak not defterini buldu. "Şöyle yazmış. *Kasabada öldüklerini bildiğim kızlar var. Burası canavarlarla doluydu. Kasaba yerle bir oldu ve bize zarar veremesinler diye kaçtık. Ama*

şimdi geri döndüm ve bir zamanlar burayı terk ettiğimizi bir tek ben hatırlıyorum. Her şey normal. Ne canavarlar var, ne ölüm.'"

"Hımmm." Elena defteri ondan alıp sayfalarına göz attı. Caleb liste yapmıştı. Vickie Bennett, Caroline, o. Hepsi. Bu dünyada farklı olan herkesi sıralamıştı. Onları nasıl hatırladığına dair notlar almıştı. Elena'nın öldüğünü sanırken şimdi neler olduğuna anlam veremediğini yazmıştı. Birkaç sayfa daha çevirdi ve gözleri irileşti. "Stefan, dinle. Bak, Tyler bizim hakkımızda neler demiş. *Tyler, Stefan Salvatore'den korkuyordu. Onun Bay Tanner'ı öldürdüğünü düşünüyordu. Ve onda bir tuhaflık, doğaüstü bir şey olduğunu. Elena Gilbert'la arkadaşları da bu işin içinde diyordu.* Bay Tanner'ın ölü ve hayatta olduğu hatıraların da bir listesini tutmuş." Elena birkaç sayfaya daha baktı. "Anlaşılan değişimin sebebi olarak bize odaklanmış. Her şeyin merkezinde bizim olduğumuzu anlamış. Çünkü biz en çok değişenleriz -vampir ve Kitsune kurbanları dışında- ve Tyler bizden şüphelendiği için birdenbire ortadan kaybolmasında bizi suçluyor."

"İki ayrı hatıra dizisi," dedi Stefan kaşlarını çatarak. "Ya iki gerçekliği de hatırlayan tek kişi Caleb değilse? Ya doğaüstü varlıklar ya da onlardan haberdar insanlar büyüden etkilenmediyse?"

Elena donup kaldı. "Margaret, ben onun bir şey hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim ya? Beni ilk gördüğünde çok üzgün görünüyordu. Biliyorsun, yine gideceğimden korkuyordu. Sence Bekçiler'in zihnine yerleştirdiği hatıralar dışında ölümümü de hatırlıyor olabilir mi?"

Stefan kafasını iki yana salladı. "Bilmiyorum, Elena. Margaret'ın normal bir küçük kız olmadığını düşünmen için bir sebep var mı? Çocuklar bazen anlamsız yere dramatikleşebilir. Margaret'ın kuvvetli bir hayalgücü var."

"Bilmiyorum," dedi Elena bıkkın bir sesle. "Ama Bekçiler eski anıların üzerini yenileriyle kapatmakla yetindiyse, bu eski günlüğümün neden hala yatak odamda, bıraktığım yerde durduğunu açıklar. Orada evden ayrılmadan önce tüm yaşadıklarım yazılı. Caleb'ın bir kurtadam olduğu için bir şeylerden şüphelendiğini mi söylüyorsun?"

"Bak," dedi Stefan etrafını işaret ederek.

Elena ilk kez içinde bulundukları mekanı bütünüyle gördü. Onun fotoğrafları. Bonnie'yle Meredith'in. Hatta kibirli bir sosyete dilberinden vahşi bir yarı canavara dönüşen yeşil gözlü Caroline'ın Tyler'ın bebeğine hamile fotoğrafları bile vardı. Ya da eniğine. Elena, Caroline'ı günlerdir hiç düşünmediğini fark edince şok oldu. Acaba hala hamile miydi? Hala Tyler'ın bebeğini taşıdığı için bir kurtadama dönüşüyor muydu? Elena birden Fell's Church'te bir sürü kurtadam olduğunu hatırladı. Eğer bu durum değişmediyse, hepsi güçlü ve önemli kişilerdi. Ve eğer sürü her şeyi hatırlıyorsa, o zaman muhtemelen yalnızca zamanlarını bekliyorlardı.

Odada sadece gazeteden kesilmiş fotoğraflar değil, gerçek fotoğraflar da vardı. Kendisinin pansiyonun penceresinden çekilmiş bir resmi gözüne çarptı. Ölümcül sopasını okşayan Meredith'le konuşmak için heyecanlı öne eğilmişti. Kıyafetine bakarak Alaric'le Celia'yı istasyondan aldıkları gün çekildiğini söyleyebilirdi. Belli ki Caleb son birkaç aydır sadece iki ayrı hatıra dizisiyle ilgilenmekle kalmayıp Elena'yla arkadaşlarını gizlice gözetlemişti.

Sonra başka bir şey fark etti. Odanın en uzak ucunda, yerde, kocaman bir gül demeti vardı. "Bu da ne..." dedi yanlarına yaklaşarak. Ve sonra gördü. Güllerin etrafına beş köşeli bir yıldız çizilmişti. Ve yıldızın çevresinde birkaç fotoğraf vardı. Bonnie, Meredith, Matt, Stefan, Damon ve kendisinin fotoğrafları.

"Caleb'ın sana verdiği gül bunlara benzemiyor muydu?" diye sordu Stefan yumuşak bir sesle.

Elena evet dercesine kafasını salladı. Koyu kızıl çiçekler o kadar nefis görünüyordu ki, Elena onlara dokunmak istiyordu.

"Her şeyi o gül başlattı," diye fısıldadı. "Bonnie'nin parmağına dikeni battı ve kanında Celia'nın ismi belirdi. Bu demetten gelmiş olmalı."

"Caleb sadece bir kurtadam değil," dedi Stefan. "Burada ne yaptığını kesin olarak bilmiyorum ama bana kara büyü gibi göründü." Ona yalvarırcasına baktı. "Hepsini dün keşfettim," diye devam etti. "Onunla savaşmalıydım, Elena. Seni korkuttuğumu biliyorum ama seni ve diğer herkesi ondan korumalıydım."

Elena konuşamayacak kadar şaşkındı. Başını sallamakla yetindi. Şimdi Stefan'ın neden öyle davrandığını anlıyordu. Onun tehlikede olduğunu düşünmüştü. Ama yine de... Caleb'ın havaya fırlayışını düşündükçe midesi bulanıyordu. Caleb onlara kara büyüyle saldırmış olabilirdi ama notlarından kafasının ne kadar karışık olduğu ve korktuğu belliydi. Elena'yla arkadaşları dünyasını değiştirmişti ve şimdi hangisinin gerçek olduğunu bilmiyordu.

"Bunların hepsini toparlayıp pansiyona götürsek iyi olur," dedi birden canlanarak. "Başka defterler var mı?" Stefan evet dercesine kafa salladı. "Hepsini dikkatle incelemeliyiz. Eğer bize büyü yaptıysa, lanet hala üzerimizde olabilir. Kendisinin hastanede olması hiçbir şeyi değiştirmeyebilir. Belki de kullandığı büyü bu defterlerden birindedir. En azından ne olduğuna dair bir ipucu yakalayabiliriz. Ve umarım, onu etkisiz hale getirmeyi başarırız."

Stefan'ın aklı biraz karışmış gibiydi. Yeşil gözlerinde soru sorar gibi bir ifade vardı. Kollarını sanki Elena'nın ona sarılmasını istemiş ve bunu yapmayınca geri çekmeyi unutmuş gibi öne uzatmıştı. Ama Elena her nedense ona sarılmak istemedi. Gözlerini kaçırdı ve sordu.

"Arabada bunları koyabileceğimiz bir poşet var mı?"

24

tarama:irem/colin
düzenleme :vero

Stefan'ın arabasıyla pansiyona yanaştıklarında Elena cep telefonunu kapadı. "Hemşire, Caleb'in bilincinin hala kapalı olduğunu söyledi."

"Güzel," dedi Stefan. Elena ona onaylamaz bir bakış fırlatınca Stefan bıkkın bir sesle açıkladı. "Bilincinin kapalı olması bize zaman kazandırır. Yaptığı büyüyü bozacak daha çok vaktimiz olur."

Smallwood'ların barakasında buldukları, üç büyük boy çöp poşetine ancak sığmıştı.

Elena büyüye etki eder, istemedikleri bir şey gerçekleşir diye yıldızın iki yanındaki gül demetiyle fotoğrafları yerlerinden oynatmaya korkmuş ama cep telefonuyla fotoğraflarını çekmişti.

Matt dışarı çıkıp torbalardan birini aldı. "Çöpçülüğe mi başladınız?"

"Öyle sayılır," dedi Elena ve Smallwood'ların evinde gördüklerini anlattı.

Matt suratını buruşturdu. "Vay canına. Belki şimdi neler olduğunu anlayabiliriz."

"Sen sabahın bu saatinde burada ne arıyorsun?" diye sordu Elena pansiyona doğru yürürlerken. "Ona kadar nöbeti devralmayacağını sanıyordum." Stefan arkalarından geliyordu.

"Geceyi burada geçirdim," dedi Matt. "Bonnie'nin adı belirdikten sonra onu gözümün önünden ayırmak istemedim."

"Bonnie'nin adı mı?" Elena arkasını dönüp Stefan'a suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Neden bana söylemedin?"

Stefan huzursuzca omuz silkti. "Ben de bilmiyordum," dedi tereddütlü bir sesle.

"Sana Meredith'le Bonnie'yi korumanı söylemedim mi?" diye yapıştırdı Elena. "Burada olman gerekiyordu. Bonnie'nin ismi ortaya çıkmadan önce bile Meredith'le Celia tehlikedeydi. Onlar konusunda sana güvenmiştim."

Stefan ona ateş püsküren gözlerle baktı. "Ben senin kucak köpeğin değilim, Elena," dedi usulca. "Araştırmamızı etkileyeceğini düşündüğüm esrarengiz bir tehdit gördüm ve seni korumak için harekete geçtim. Bunda da tamamen haklıydım. Tehlike senin daha yakınındaydı. Ve şimdi büyüyü yok etmek için bir fırsatımız var."

Elena, Stefan'ın ses tonu karşısında gözlerini kırpıştırmasına rağmen haklı olduğunu biliyordu. "Özür di-

lerim," dedi pişmanlıkla. "Haklısın. Caleb'ın barakasını bulman iyi oldu."

Matt pansiyonun kapısını açtı ve torbaları girişe bırakıp mutfağa gittiler. Bayan Flowers, Alaric ve Meredith jambon, meyve, sosis, reçel ve kruvasandan oluşan kahvaltılarının tadını çıkarıyordu.

"Celia gitti," dedi Meredith, Elena'yı görür görmez. Sesi sıradan bir bilgi veriyormuş gibi sakindi ama gri gözlerinde pırıltılar yanıp sönüyordu. Elena'yla ikisi diğerlerinden gizli, imalı bir şekilde gülüştü.

"Nereye?" diye sordu Elena kruvasanlara uzanarak. Uzun bir sabah olmuştu ve açlıktan ölüyordu.

"Virginia Üniversitesi'ne," diye yanıt verdi Alaric. "Lanet ve büyüler üzerine araştırma yaparak bir sonuca ulaşabileceğini umuyor."

"Artık elimizde biraz bilgi var," dedi Elena yağlı ve lezzetli kruvasandan bir lokma alarak. Sonra barakada bulduklarını anlattı. "Bütün gazeteleri ve Caleb'ın defterlerini yanımızda getirdik. Ve bakın, yerde ne vardı?" Telefonunu çıkarıp resmi yükledi ve telefonu Bayan Flowers'a uzattı.

"Aman Tanrım," dedi yaşlı kadın. "Bu kesinlikle kara büyüye benziyor. O çocuk ne yaptığını biliyor mu acaba?"

Stefan öfkeyle homurdandı. "O bir çocuk değil, Bayan Flowers. Kendisinin bir kurtadam ve büyücü olduğundan şüpheleniyorum."

Bayan Flowers ona sert bir bakış fırlattı. "Kuzenini ararken yanlış bir yola saptığı muhakkak ama bu büyü bana biraz amatörce geldi. İşe yaradıysa bile, bunun tamamen kazara olduğunu düşünüyorum."

"İşe yaradıysa mı?" dedi Meredith. "Yaşadıklarımız büyünün etkili olduğunun kanıtı değil mi?"

"Caleb'ın bize kara büyü yapması ve açıklanamayan bir lanetin bizi aynı anda etkilemesi biraz fazla tesadüf olurdu," diye fikir yürüttü Alaric.

"Caleb şu anda nerede?" diye sordu Matt kaşlarını çatarak. "Bunları bulduğunuzu biliyor mu? Onu izleyip kontrol altında tutmamıza gerek var mı?"

Stefan kollarını kavuşturdu. "Hastanede."

Diğerleri birbirlerine bakarken kısa bir sessizlik oldu ve Stefan'ın buz gibi ifadesini gördüklerinde bu konuyu daha fazla kurcalamamaya karar verdiler. Meredith soru sorarcasına Elena'ya baktı ve Elena *sonra anlatırım* dercesine kafa salladı.

Sonra Bayan Flowers'a döndü. "Caleb'ın hangi büyüyü kullandığını söyleyebilir misiniz? Sizce amacı neydi?"

Bayan Flowers düşünceli bir tavırla fotoğrafa baktı. "Bu ilginç bir soru," dedi. "Güller genelde aşk büyüleri için kullanılır ama beş köşeli yıldız ve etrafındaki fotoğraflar karanlık bir niyetin varlığına işaret ediyor. Güllerin sıradışı kızıl rengi muhtemelen onları daha etkili kılıyor. Dolayısıyla belki başka tutkuları uyandırıyorlardır. Tah-

minimce, Caleb bir şekilde duygularınızı kontrolde tutmaya çalışıyordu."

Elena çabucak Stefan'a göz attı ve ihtiyatlı ifadesiyle gergin omuzlarını fark etti.

"Şimdilik söyleyebileceklerim bu kadar," diye devam etti Bayan Flowers. "Siz başka bir ipucu için Caleb'ın defterlerine bakarken biz Bonnie'yle güllerin hangi büyülerde kullanılabileceğini inceleyelim."

"Bonnie nerede?" diye sordu Elena. Bir eksiklik olduğunu hissetmesine rağmen ufak tefek kızılın aralarında olmadığını daha yeni fark etmişti.

"Hala uyuyor," dedi Meredith. "Bilirsiniz tembelliğe bayılır." Sırıttı. "Dün geceden beri tehlikedeki küçük hanım olmanın keyfini çıkarmakla meşgul."

"Bence gayet cesur davranıyor," dedi Matt beklenmedik bir çıkış yaparak. Elena ona dikkatle baktı. Yoksa Matt, Bonnie'ye karşı bir şeyler mi hissetmeye başlamıştı? *Harika bir çift olurlar,* diye düşündü ve birden kendi yakıştırmasından ufacık da olsa bir öfke duydu. *Sonuçta Matt hep senindi,* diye fısıldadı bir ses.

"Durun, gidip onu kaldırayım," dedi Meredith neşeyle. "Cadılara rahat yok." Ayağa kalkıp hafifçe topallayarak merdivenlere doğru yürüdü.

"Bileğin nasıl?" diye sordu Elena. "İyi görünüyorsun."

"Hızlı iyileşiyorum. Sanırım vampir avcılığıyla ilgili bir şey. Dün gece yatana dek bastona ihtiyacım olmadı ve bu sabah normale dönmüş gibiyim."

"Şanslısın," dedi Elena.

"Şanslıyım," diye onayladı Meredith, Alaric'e sırıtarak ve Alaric ona hayranlıkla gülümsedi. Meredith biraz da gösteriş yapmak için merdivenlerden yukarı koştu ve tırabzana neredeyse hiç tutunmadı.

Elena bir kruvasan daha alıp üzerine reçel sürdü. "Haydi, Caleb'ın barakasından aldığımız gazetelere ve defterlere bakmaya başlayalım. Alaric, sen Bayan Flowers ve Bonnie'den sonra büyüler konusunda en deneyimlimizsin. İyisi mi, sen defterleri al ve..."

Yukarıdan gelen çığlık konuşmasını böldü.

"Meredith," diye bağırdı Alaric.

Sonrasında Elena yukarı nasıl çıktığını bile hatırlamıyordu. Herkes dar merdivende ilerleyebilmek için birbirini itip kakmıştı. Meredith koridorun sonundaki küçük krem-pembe yatak odasının kapısında duruyordu. Yüzü bembeyazdı. Panikten irileşen gri gözlerini onlara çevirerek fısıldadı. "Bonnie."

Bonnie'nin küçük bedeni yerde yüzükoyun yatıyordu. Pijamalı kolunu kapıya doğru uzatmıştı. Arkasında halka şeklinde dizilmiş siyah beyaz mumlar vardı. Hiçbiri yanmıyordu ve siyah mumlardan biri yere devrilmişti. Mumların ortasında kurumuş kana benzeyen bir leke göze çarpıyor, yanında eski bir kitap açık duruyordu.

Elena, Meredith'i itip küçük bedenin yanında diz çöktü ve nabzına bakmak için elini boynuna bastırdı. Parmaklarının altında Bonnie'nin sabit ve güçlü kalp

atışlarını duyduğunda bir süredir tuttuğu nefesini bıraktı.

"Bonnie," dedi onu omzundan sarsıp sonra yavaşça çevirerek. Bonnie kolayca sırtüstü dönüverdi. Düzenli olarak nefes alıp veriyordu ama gözleri hala kapalıydı ve uzun kirpikleri çilli yanaklarında olduklarından daha koyu görünüyordu.

"Biri ambulans çağırsın," dedi Elena telaşla.

"Ben ararım," dedi Meredith sanki durduğu yerde aniden buzları çözülmüş gibi.

"Ambulansa gerek yok," diye araya girdi Bayan Flowers usulca. Bonnie'ye hüzün dolu gözlerle bakıyordu.

"Ne diyorsunuz?" diye yapıştırdı Meredith. "Bonnie baygın. Hemen yardım çağırmalıyız."

Bayan Flowers'ın gözleri buz gibiydi. "Hastanedeki doktorlar Bonnie'ye yardım edemez," dedi. "Hatta tıbbi olmayan bir sorun için gereksiz ilaç tedavileriyle dengesini bozabilirler. Bonnie hasta değil, bir büyünün etkisi altında. Havadaki yoğun sihri hissedebiliyorum. Yapılacak en iyi şey bir tedavi yolu bulmaya çalışırken onu rahat ettirmek."

Matt odaya girdi. Yüzü dehşetle çarpılmıştı ama gözleri yerde kıpırdamadan yatan Bonnie'de değildi. Elini kaldırıp işaret etti.

"Bakın."

Yatağın yanında bir tepsi vardı. Üzerindeki küçük demlik, fincan ve tabak yere saçılmıştı. Fincan kırılmıştı

ve demlikten dökülen çay yaprakları uzun, koyu renkli bir yola dönüşmüştü.

Bu yolda tek bir isim oluşmuştu:

elena

25

Matt dehşet dolu bakışlarını bir Bonnie'nin ufak tefek bedeniyle yerdeki yazıya, bir Elena'nın solgun yüzüne kaydırdı. Birkaç dakikalık şoktan sonra Elena dönüp odayı terk etti. Diğerleri Bonnie'nin başını üşüşürken Stefan'la Matt onu izledi. Koridora çıktıkları an Elena, Stefan'a yüklendi. "Onlara göz kulak olman gerekiyordu. Burada olsaydın, Bonnie'yi koruyabilirdin."

Stefan'ın arkasından Bonnie'nin odasından çıkan Matt bir an duraksadı. Elena pençelerini çıkarmaya hazırlanıyordu. Mavi gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. Stefan da öfkeliydi.

"Stefan'ın hatası değildi, Elena," diye karşı çıktı Matt usulca. "Alaric'le Bayan Flowers koruma büyüleri yapmış. Hiçbir şeyin içeri girememesi lazımdı. Stefan burada olsa bile bütün geceyi Bonnie'nin odasında geçirmeyecekti ki."

"Hayır efendim, geçirecekti. Durum neyi gerektiriyorsa onu yapacaktı," dedi Elena acı bir sesle. Stefan'a bakarken öfkeden yüz hatları gerilmişti.

Matt, Stefan'ın yanında yer alsa da Elena'yla Stefan'ın sonunda birbirlerine girdiklerini görmekten tuhaf bir tatmin duyuyordu. *Elena'nın Stefan'ın mükemmel olmadığını anlama vakti gelmişti*, dedi benliğinin en kötü yanı sesiyle.

O sırada Bayan Flowers'la Alaric telaşla odadan çıkarak Elena'yla Stefan arasındaki gergin sessizliği bozdu. Bayan Flowers kafasını salladı. "Görünüşe bakılırsa, Bonnie ölülerle temasa geçmeye çalışmış. Ne aptallık. Ama bunu kendine nasıl yaptığını bir türlü anlayamadım. Galiba sizi tehdit eden şeyle ilgili bir olay. Biz araştırma yaparken Meredith, Bonnie'nin başucundan ayrılmayacak."

Matt, Elena'yla Stefan'a baktı. "Caleb şimdilik etkisiz durumda dememiş miydiniz?"

"Öyle olduğunu sanıyordum!" dedi Stefan hep birlikte aşağı inerlerken. "Belki biz dövüşmeden önce başlattığı bir şeydir."

Alaric kaşlarını çattı. "Eğer bu doğruysa ve hala devam ediyorsa, Caleb'ın kendisi bile durduramayabilir. Hatta ölümü bile bu tip bir büyüyü etkilemeyebilir."

Elena hole gidip çöp torbalarından birini yırttı. Yüzünde kararlı ve azimli bir ifade vardı. "Ne yaptığını bulmalıyız." Torbadan bir kucak dolusu not defteri çıkarıp

diğerlerinin ellerine tutuşturdu. "Bakalım böyle bir büyüden söz etmiş mi? Eğer nasıl yaptığını öğrenirsek, belki Alaric ya da Bayan Flowers onu durdurmayı başarabilir."

"Bonnie'nin kullandığı büyü kitabı benimkilerden biri," dedi Bayan Flowers. "İçindeki büyülerden hiçbirinin böyle bir etkisi olamaz ama yine de bir göz atacağım."

Her biri bir not defteri ve bir tomar gazete kupürü aldı. Bunları mutfak masasına yaydılar.

"Benimkinde grafikler var," dedi Stefan bir dakika sonra. "Beş köşeli bir yıldız da var ama barakada gördüğümüze benzemiyor."

Alaric defteri alıp baktı ve kafasını iki yana salladı. "Uzman değilim ama bu standart bir koruma büyüsüne benziyor."

Matt'in önündeki defterde daha çok Caleb'in notları vardı. *Tanner'ın ölümü?* yazıyordu. *Cadılar Bayramı. Elena, Bonnie, Meredith, Matt, Tyler ve Stefan, hepsi oradaydı.* Meredith'in yukarıdaki odada çaresizce dolaştığını duyabiliyor, kelimeler gözlerinin önünde bulanıklaşıyordu. Gözyaşlarını engelleyebilmek için yumruğunu gözlerine bastırdı. Bunun ne faydası olacaktı ki? Ve eğer burada işe yarar bir şey bile görse, tanıyabileceğinden anlayabileceğinden emin değildi.

"Celia'nın bu olaylardan ilk etkilenen olması size de garip gelmiyor mu?" diye sordu Elena. "Barakada onunla ilgili hiçbir şey yoktu. Ve bırakın, Caleb'ı Tyler'la bile tanışmıyordu. Caleb, Tyler'ın ortadan kaybolmasıyla ilgili

biiden intikam almaya çalışıyorsa neden önce Celia'ya saldırdı? Hatta ona neden saldırdı?"

İyi bir noktaya parmak basmış, diye düşündü Matt ve can bunu yüksek sesle dile getirecekti ki, Bayan Flowers'a gözü ilişti. Bastonu yutmuş gibi dimdik duruyordu. Gözlerini Matt'in sol kulağının üzerinde bir noktaya dikmiş, kafasını sallıyordu. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" dedi usulca. "Ah, bak bu her şeyi değiştirir. Evet, anlıyorum. Teşekkürler."

Konuşmasını bitirdiğinde gözleri yine onlara odaklandı. Diğerleri de bu tek taraflı sohbeti fark etmiş, sessizce onu izliyordu.

"Annenize Bonnie'ye neler olduğunu biliyor mu?" diye sordu Matt heyecanla. Arkadaşları Karanlık Boyut'a girdiğinde o Fell's Church'te kalıp Kitsune'yle savaşmıştı. Onuza onuzu çarpıştıkları günlerden Bayan Flowers'ın ruhlar alemiyle yaptığı bilgi alışverişlerine alışkındı. Eğer Bayan Flowers'ın annesi konuşmalarını böldüyse, söyleyecek önemli bir şeyi var demekti.

"Evet," dedi Bayan Flowers ona gülümseyerek. "Evet, annem çok yardımcı oldu." Etrafına bakınırken yüzü ciddileşti. "Bonnie'nin ruhunu alan şeyi eve ilk girdiği anda sezmiş ama kendi başına savaşacak gücü yokmuş. Bonnie'yi koruyamadığına hayıflanıyor. Bilirsiniz, onu pek sever."

Diğerleri "Neymiş?" ya da "O halde bir şeytanla savaşıyoruz, lanetle değil," diye atılırken, Matt, "Bonnie iyi olacak mı?" diye sordu.

Bayan Flowers önce Matt'e baktı. "Evet, Bonnie'yi kurtarabileceğiz. Bunu kesinlikle deneyeceğiz. Ama onu alan şeyi yenmemiz gerek. Ve geri kalanınız da hala büyük bir tehlike içindesiniz."

Tek tek yüzlerine baktı. "Bu bir fantom."

Kısa bir duraksama oldu.

"Fantom nedir?" diye sordu Elena. "Hayalet mi yani?"

"Tabii ya," dedi Stefan usulca. Bunun daha önce aklına gelmemesine inanamıyormuş gibi kafasını sallıyordu. "Yıllar önce İtalya'da bir kasabadan bahsedildiğini duymuştum. Oradakiler Umbria'nın sokaklarında bir fantomun dolaştığına inanırmış. Bir hayalet değil, güçlü duygularla yaratılan bir varlıkmış. Hikayeye göre, bir adam sadakatsiz sevgilisine öfkelenip onu, aşığını ve sonra kendini öldürmüş. Ve bu hareketi bir şeyi serbest bırakmış. Üçünün duygularının yarattığı bir şeyi. Civarda oturan insanlar bir bir delirmiş. Korkunç şeyler yapmışlar." Stefan oldukça sarsılmışa benziyordu.

"Biz de böyle bir şeyle mi karşı karşıyayız? İnsanları delirten bir öfkenin yarattığı bir varlıkla mı?" Elena soru sorarcasına Bayan Flowers'a baktı. "Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu kasaba bu tip şeylerden çok çekti."

"Hepsini yeni baştan yaşayamayız," dedi Matt. O da Bayan Flowers'a bakıyordu. Fell's Church'ün neredeyse yok olmasına ikisi yakından tanıklık etmişti. Diğerleri de başta oradaydı ama durum kötüleştiğinde, kalabalık vampirler Karanlık Boyut'ta kendi savaşlarını veriyordu.

Bayan Flowers Matt'in gözlerine bakıp kararlılıkla kafasını salladı. "Öyle bir şey olmayacak," dedi. "Stefan, senin sözünü ettiğin muhtemelen bir hiddet fantomuydu ama anlattığın hikayenin yaşadıklarımızı yeterince net açıkladığını düşünmüyorum. Anneme bakılırsa, fantomlar duygulardan besleniyor. Tıpkı vampirlerin kanla beslenmesi gibi. Duygu ne kadar güçlüyse, o kadar iyi beslenip o kadar aktif oluyorlar. Güçlü hisleri olan insanlara ya da topluluklara doğru çekiliyorlar ve kendilerine bir geribildirim döngüsü oluşturup zaten var olan duyguları kuvvetlendiriyorlar. Böylece onlardan beslenmeye devam edebiliyorlar. Fiziksel olarak son derece güçlüler ama yalnızca kurbanları onları beslemeye devam ettikleri sürece hayatta kalabiliyorlar."

Elena dikkatle dinliyordu. "İyi ama ya Bonnie?" Stefan'a baktı. "Umbria'daki bu kasabada fantom yüzünden komaya giren insanlar olmuş mu?"

Stefan kafasını salladı. "Duyduğuma göre, hayır. Belki Caleb burada devreye giriyordur."

"Celia'yı arayayım," dedi Alaric. "Bunlar araştırmalarına faydalı olabilir. Doktor Beltram'ın mutlaka konuyla ilgili birtakım materyalleri vardır."

"Anneniz bunun ne tip bir fantom olduğunu söyledi mi?" diye sordu Stefan, Bayan Flowers'a. "Eğer hangi duygudan beslendiğini bilirsek besin kaynağını kesebiliriz."

"Hayır," dedi yaşlı kadın. "Ve bir fantomla nasıl savaşılabileceğini de bilmiyor. Bir şeyi gönden kaçırma-

malıyız: Bonnie'nin doğuştan gelen bir psişik gücü var. Fantom onu ele geçirdiyse bu güçten faydalanıyordur."

Matt kafasını salladı. "Ve eğer öyleyse," dedi ciddi bir yüzle, "bu şey giderek daha güçlü ve tehlikeli bir hale geliyor demektir."

26

Günü araştırmayla ama pek az sonuca ulaşarak geçirdiler. Elena'nın komadaki arkadaşı için endişesi her geçen saat biraz daha artıyordu. Gece olduğunda ve Judith Hala arayıp ailesine biraz vakit ayırmayı düşünüyor mu diye sorduğunda, ilk çöp poşetini bitirmişler. Alaric, Caleb'ın büyü denemelerini anlattığı defterin üçte birini okumuştu. Caleb'ın berbat elyazısı yüzünden istediği hızda ilerleyemiyordu.

Elena başka bir tomar kağıda bakarken kaşlarını çattı. Fotoğraflarla gazete kupürlerinden anlaşıldığı üzere, Celia, Caleb'ın seçtiği kurbanlardan biri değildi. Dolayısıyla belki fantomun önce onu hedef almasının sebebi, Celia'da beslendiği duygudan fazlasıyla olmasıydı.

"Kabalık," diye fikir yürüttü Meredith ama bunu Alaric uzaktayken söylemeyi tercih etmişti.

Gazete kupürleriyle fotoğrafların kanıtladığı bir başka şeyse, Caleb'ın Tyler'ın ortadan kaybolmasını takıntı haline getirdiğiydi. Aynı zaman dilimi için iki ayrı anı dizisinin notlarını tutmuştu. Birinde Fell's Church perişan halde ve Elena ölüydü, diğerinde her şey yolundaydı ve Fell's Church'ün altın kızı, Elena tüm ihtişamıyla saltanatını sürdürüyordu. Caleb'ın sadece yazı kapsayan kendi ikili anılarının haricinde Tyler'dan edindiği bilgiler de vardı. Belli ki, geçen sonbaharda ve kışın, kuzeniyle sürekli telefonda konuşmuştu. Bay Tanner'ın ölümünden ve sonrasında yaşanan esrarengiz olaylardan haberdardı. Ne var ki Tyler kendi geçirdiği değişimden ve Klaus'la yaptığı işbirliğinden söz etmemeyi yeğlemiş, kuzeniyle sadece Stefan'la ilgili şüphelerini paylaşmıştı.

"*Tyler*," diye homurdandı Elena. "Gideli bu kadar zaman olmasına rağmen hala sorun çıkarabiliyor."

Alaric'in defterde yaptığı incelemeler Caleb'ın bir büyücü olduğuyla ilgili savlarını destekliyordu. Büyülerini hem onlardan intikam almak, hem de Tyler'ı geri getirmek için kullanmayı planlıyordu. Ama fantomu nasıl çağırdığı belli değildi.

Ve Alaric bir ipucu yakalayabilecekleri her notu, büyü tarifini ya da çizimi Bayan Flowers'a göstermesine rağmen hala Caleb'ın nasıl bir büyü yaptığını ya da güllerin ne işe yaradığını öğrenememişlerdi.

Stefan akşam yemeği için eve giden Elena'ya eşlik etikten sonra diğerlerinin yanına döndü. Aslında onunla

kalmayı tercih ederdi ama Elena, Judith Hala'nın son dakikada yemeğe misafir getirmesinden hoşlanmayacağını söylemişti.

Elena kapıdan içeri adımını attığı anda Damon'ın evin havasında adeta asılı kalan varlığını hissetti ve yalnızca saatler önce birbirlerine nasıl dokunduklarını hatırladı. Yemek boyunca, Margaret'a masal anlatırken ve grubun kaydettiği ilerlemeyi öğrenmek için Meredith'le yaptığı telefon konuşması boyunca hep onu düşündü. İçi özlemle sızlıyordu. Acaba Damon bu gece de gelir miydi? Birden kendini Stefan'la Bonnie'ye karşı suçlu hissetti. Stefan'dan ağabeyinin dönüşünü gizlemekle ve Bonnie tehlikedeyken kendini düşünmekle bencillik ediyordu. Her şey öylesine yorucu ve bunaltıcıydı ki. Ama Damon'ın hayatta olmasıyla ilgili coşkusuna engel olamıyordu.

Nihayet odasında yalnız kaldığında altın rengi, ipeksi saçlarını fırçalayıp önceki gece giydiği düz renk geceliği başından geçirdi. Dışarısı sıcak ve nemliydi. Penceresinden ağustosböceklerinin ötüşünü duyabiliyordu. Yıldızlar parlıyor, yarımay ağaçların üzerinden geceyi gözetliyordu. Judith Hala'yla Robert'a iyi geceler diye seslenip yatağına girdi ve yastıkları kabarttı.

Uzun bir bekleyiş olacağını tahmin ediyordu. Damon sürprizlerden ve görkemli girişlerden hoşlanırdı. Dolayısıyla muhtemelen Elena'nın uyumasını bekleyip sonra odasına süzülecekti. Ama karanlık bir silüet kendini

gecenin siyahından ayırıp penceresinden içeri girdiğinde daha ışığı yeni kapamıştı. Belli belirsiz bir ayak sesi duydu ve Damon ayakucuna oturduğunda yatağından hafif bir gıcırtı yükseldi.

"Merhaba aşkım," dedi yumuşak bir sesle.

"Merhaba," dedi Elena gülümseyerek. Siyah gözleri gölgelerin içinden ona bakarken pırıl pırıldı ve Elena kendini her şeye rağmen inanılmaz ölçüde mutlu hissetti.

"Neler oluyor?" diye sordu Damon. "Pansiyonda müthiş bir hareketlilik vardı. Dostlarını bu kadar telaşlandıran ne?" Ses tonu her zamanki gibi iğneleyiciydi ama bakışlarını dikkatle yüzüne dikmişti. Elena onun aslında endişeli olduğunu görebiliyordu.

"Hayatta olduğunu söylememe izin verseydin, bizimle olabilirdin ve her şeye ilk elden tanıklık edebilirdin," dedi alayla. Ama sonra içine bir kasvet çöktü. "Damon, yardıma ihtiyacımız var. Korkunç bir şey oldu."

Ona Bonnie'yi ve Smallwood'ların bahçesindeki barakada bulduklarını anlattı.

Damon'ın gözlerinde ateşler yanıp sönmeye başlamıştı. "Bir fantom küçük kırmızı kuşu ele mi geçirdi?"

"Bayan Flowers'ın annesinin dediğine bakılırsa, evet. Stefan bize İtalya'daki bir öfke fantomundan bahsetti."

Damon boşversene dercesine elini salladı. "O olayı hatırlıyorum. Eğlenceli bir şeydi ama tarif ettiklerine hiç uymuyor. Hem Stefan'ın bu teorisi Bonnie'nin ele geçirilmesini nasıl açıklıyor? Ya da tehdit altındaki kişinin isminin abuk sabuk yerlerde belirmesini?"

"Yalnızca Stefan'ın değil, Bayan Flowers'ın da teorisi," dedi Elena. "Ya da annesinin. Ve bize mantıklı gelen tek açıklama bu." Damon'ın kuştüyü kadar hafif bir dokunuşla kolunu okşadığını hissediyor ve bu hoşuna gidiyordu. Kollarının üzerindeki tüyler diken diken olmuştu. Kendini tutmasına rağmen zevkle ürperdi. *Kes şunu,* diye düşündü öfkeyle. *Bu ciddi bir iş.* Kolunu çekti.

Damon tekrar konuştuğunda sesi tembel ve alaycıydı. "Yaşlı cadıyla hayalet annesini suçlayamam," dedi. "İnsanlar genelde kendi boyutlarında kalır; en yetenekliler bile olanların sadece minicik bir kısmını öğrenebilir. Ama Stefan insan olmaya çalışmayı bırakıp kendine saygısı olan bir vampir gibi davranabilseydi, daha akılcı fikirler ortaya atabilirdi. Birileri onu zorla bir hücreye kapatmasaydı ya da Bonnie'yi kurtarmak zorunda kalmasaydı Karanlık Boyut'a bile gitmeyecekti. Belki bunu yapsaydı, neler olduğunu anlar ve evcil insanlarını daha iyi koruyabilirdi."

Elena birden öfkelenmişti. "Evcil insanlar mı? Ben de o *evcil insanlardan* biriyim."

Damon kıkırdadı ve Elena bunu sırf onu sinirlendirmek için söylediğini anladı. "Sen mi? Asla, prenses. Ama belki bir kaplan olabilirsin. Vahşi ve tehlikeli bir şey."

Elena gözlerini devirdi. Sonra Damon'ın sözlerinin ne anlama geldiğini idrak etti. "Bir dakika, şimdi sen

bu bir fantom değil mi diyorsun? Ve ne olduğunu biliyorsun, öyle mi? Yoksa Karanlık Boyut'tan gelen bir şey mi?"

Damon yine ona yaklaştı. "Benim bildiklerimi öğrenmek ister misin?" dedi. Sesi bir okşayış gibiydi. "Sana anlatabileceğim çok şey var."

"*Damon,*" dedi Elena sertçe. "Flört etmekten vazgeç ve dikkatini asıl konumuza ver. Bu önemli. Eğer bir şey biliyorsan, lütfen söyle. Bilmiyorsan da, benimle oyun oynama. Bonnie'nin hayatı tehlikede. Hepimizinki öyle. Sen de tehlikedesin, Damon. Unutma, senin de adın belirtdi ve Karanlık Ay'da başına gelenlerle sıranı savdığından emin değiliz."

"Ben o kadar endişeli değilim," diye geçiştirdi Damon elini kayıtsızca sallayarak. "Bana zarar vermek için bir fantomdan fazlası lazım, prenses. Ama evet, Stefan'dan daha çok şey bildiğim kesin." Elena'nın elini ters çevirip parmağını avcunda gezdirdi. "Bu bir fantom ama uzun zaman önce İtalya'da gördüğümüze benzemiyor. Klaus'un bir köken vampir olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? O Katherine, ben ya da Stefan gibi sonradan dönüşmedi. Asla insan olmadı. Klaus gibi vampirler bizi zayıf ve karışık bir tür olarak görür. Klaus bizden çok daha güçlü ve öldürülmesi zor bir vampirdi. Fantomların da türleri var. Dünyada, insanların duygularından doğan fantomlar bu duyguları yoğunlaştırabilme yetisine sahiptir. Kendilere ait fazla bir bilinçleri yoktur ve asla o kadar güçlü olmaz-

lar. Onlar yalnızca parazittir. Eğer beslendikleri duygular kesilirse hemen kaybolurlar."

Elena kaşlarını çattı. "Ama sen bunun daha güçlü bir fantom olduğunu düşünüyorsun. Neden? Sage sana ne anlattı?"

Damon sebeplerini sıralarken parmağıyla avcuna vurmaya başladı. "Bir: Adlar. Bunlar sıradan bir fantomun güçlerinin ötesinde. İki: Bonnie'yi ele geçirdi. Sıradan bir fantom bunu yapamaz ve eğer yapabilse bile, hiçbir şey elde edemez. Ama orijinal bir fantom ruhunu çalıp Karanlık Boyut'a götürebilir. Yaşam enerjisini ve hislerini emerek kendini güçlendirebilir."

"Dur bir dakika," dedi Elena telaşla. "Bonnie Karanlık Boyut'a geri mi döndü? Şu anda başına her türlü kötülük geliyor olabilir! Yeniden bir köle olabilir!" İnsanlara Karanlık Boyut'ta nasıl muamele edildiği aklına gelince gözleri yaşlarla doldu.

Damon, Elena'nın elini sıktı. "Hayır, üzülme. Bonnie'nin sadece ruhu orada. Fantom onu bir çeşit hücrede, güvende tutacaktır. En kötü, sıkıntıdan patlar o kadar." Kaşlarını çattı. "Tabii bir de fantom onun yaşam enerjisini emeceği için yavaş yavaş güçten düşecektir."

"Başına gelecek en kötü şeyin sıkılmak olacağını söylüyorsun. Yani en azından, fantom tüm yaşam gücünü tüketene dek, öyle mi? Doğrusu, çok rahatladım!" dedi Elena öfkeyle. "Ona yardım etmeliyiz, Damon!" Bir an durup düşündü. "O halde fantomlar Karanlık Boyut'ta yaşıyor?"

Damon duraksadı. "Başta öyle değildi. Orijinal fantomlar Bekçiler tarafından Karanlık Ay'a sürüldü."

"Öldüğün yere."

"Evet," dedi Damon acı bir sesle. Sonra ses tonundan özür dilercesine Elena'nın elinin üzerini okşadı. "Orijinal fantomlar Karanlık Ay'daki bir hapishanede tutuluyor ve dışarı çıkmak için yanıp tutuşuyorlar. Tıpkı lamba cinleri gibi. Eğer bir şey hapishanelerinin duvarını yıktıysa ilk yapacakları, Dünya'ya gelip insanların duygularından beslenmek olacaktır. Sage, Ağaç yok olduktan sonra bir şeylerin değiştiğini söyledi. Belki orijinal bir fantom aydaki yıkımdan faydalanarak kaçmayı başarmıştır."

"İyi ama neden Dünya? Karanlık Boyut'ta onca vampir ve iblis varken?"

Gölgelerin arasında Damon'ın gülümsediğini görebiliyordu. "Sanırım insan duyguları daha lezzetli. Tıpkı insan kanı gibi. Ve Karanlık Boyut'ta şöyle güzel bir ziyafet çekmesine yetecek kadar insan yok. Dünya öyle mi? Burası insan kanıyor. Fantom hiç durmadan takıntı güç toplayabilir."

"Yani bizi Karanlık Ay'dan buraya kadar takip etti, öyle mi?" dedi Elena.

"Evet. Dünya'ya dönerken size otostop çekmiş olmalı. Hapishanesinden mümkün olduğunca uzaklaşmak işine gelirdi tabii ve boyutlar arasındaki bir açıklığa karşı koyamadı."

"Yani Yıkım Kanatlarımı kullandığım ve ayı yerle bir ettiğim zaman onu da hapisten kaçırmış oldum?"

Damon omuz silkti. "En mantıklı açıklama bu gibi geliyor."

Elena'nın kalbi sıkıştı. "O halde Bonnie'nin gördükleri doğruydu. Onu buraya ben getirdim. Hepsi benim hatamdı."

Damon, Elena'nın altın sarısı saçlarını yavaşça arkaya atarak boynunu öptü. "Böyle düşünme," dedi. "Onu nasıl durduracaktın ki? Varlığından bile haberin yoktu. Hem Yıkım Kanatlarını kullandığın için minnettarım. Ben o sayede kurtuldum. Şimdi önceliğimiz bu fantomla savaşmak. Çok güçlenmeden onu geri yollamalıyız. Eğer burada sağlam bir tutunma noktası bulursa daha çok insanı etkilemeye başlayacaktır. Tüm dünya tehlikede olabilir."

Elena, Damon'ın daha iyi bir açı yakalaması için yarı bilinçsizce başını yana yatırdı. Ama Damon dudaklarını şahdamarının üzerine gezdirmeye başladığında birden ne yapmaya çalıştıklarını fark edip onu itti. "Yine de anlayamıyorum," dedi. "Bize neden isim veriyor?"

"Ah, bunun onunla ilgisi yok," dedi Damon omzunu öperek. "En güçlü fantom bile kurallara uymak zorundadır. Bu Bekçiler'in onları sürgüne yollarken yaptığı büyünün bir parçası. Orijinaller kaçarsa diye aldıkları bir önlem. Bu sayede avları geldiklerini biliyor ve karşı koymak için bir fırsatları oluyor."

"Madem orijinalleri Bekçiler hapsetti," dedi Elena, "onu geri göndermemize yardım ederler mi?"

"Bilmiyorum," diye kestirip attı Damon. "Ama ben olsam onlardan hiçbir şey istemezdim. Bekçiler'e güvenmiyorum. Sen?"

Elena Bekçiler'in soğuk tavırlarını hatırladı. Damon'ın ölümüne hiç aldırmadıklarını. Ailesinin ölümüne sebep oldukları için zerrece pişmanlık duymadıklarını. "Hayır," dedi titreyerek. "En iyisi, onları bu işe karıştırmamak."

"Merak etme, kendi başımızın çaresine bakabiliriz, Elena," dedi Damon eliyle yanağını okşayarak.

"Kes şunu. Konsantre olmalıyız."

Damon bir an ona dokunmaktan vazgeçip düşündü. "Bana küçük arkadaşlarından söz et. Son zamanlarda gerginler mi? Kavga ediyorlar mı? Ya da karakterleriyle uyumsuz davranışlar sergiliyorlar mı?"

"Evet," dedi Elena hemen. "Kimse kendi gibi değil. Net bir örnek veremem ama döndüğümüzden beri bir tuhaflık var."

Damon kafasını salladı. "Fantom buraya seninle birlikte geldiğine göre ilk seni ve etrafındakileri hedef almasına şaşırtıcı değil."

"Onu nasıl durduracağız? Orijinal fantomlarla ilgili şu hikayelerde nasıl yakalanabileceklerine dair bir bilgi var mı?"

Damon iç çekti ve omuzları hafifçe düştü. "Hayır," dedi. "Tek bildiğim bunlar. Karanlık Boyut'a geri dönüp

ne yapabileceğimizi araştırmalıyım. Ya da belki fantomla oradan savaşmanın bir yolunu bulurum."

Elena kaskatı kesildi. "Ama bu çok tehlikeli, Damon."

Damon'ın çekici kahkahası karanlıkta yankılandı. Elena parmaklarının saçlarında gezindiğini hissetti. İpeksi tutamları okşadığını, burduğunu ve hafifçe çektiğini. "Benim için değil," dedi. "Karanlık Boyut bir vampir için mükemmel bir yer."

"Ama sen orada öldün," diye hatırlattı Elena. "Damon, lütfen. Seni tekrar kaybetmeyi göze alamam."

Damon'ın eli saçlarını okşamayı bıraktı ve sonra onu usulca öperken diğer eliyle yanağını okşadı. "Elena," dedi gönülsüzce geri çekilerek "beni kaybetmeyeceksin."

"Başka bir yolu olmalı," diye diretti Elena.

"O halde onu bir an önce bulsak iyi olur. Yoksa tüm dünya risk altında demektir.

Damon'ın içi Elena'yla doluydu. Burnunda tatlı kokusu, kulaklarında kalp atışları, parmaklarında ipeksi saçları ve pürüzsüz teni vardı. Onu öpmek, kucaklamak, dişlerini boynuna saplamak ve kanının o kimseninkine benzemeyen, baş döndürücü nektarını tatmak istiyordu.

Ama Elena onu kendinden uzaklaştırdı. Damon bunu istemeden yaptığını biliyordu.

Tek sebebin küçük kardeşi olduğunu biliyordu. Elena bunu dile getirmese de aralarındaki tek engel daima Stefan'dı.

Damon onun yanından ayrıldığında zarafetle siyah bir kargaya dönüştü ve yatak odasının penceresinden yakındaki bir ayva ağacına uçtu. Orada kanatlarını toplayıp ağırlığını bir ayağından diğerine geçirerek Elena'yı gözlemeye başladı. Pencerenin ötesinden onu hissedebiliyordu. Elena'nın duyguları önce karmaşıktı, sonra nabzı yavaşladı, nefes alıp verişi derinleşti ve Damon nihayet uykuya daldığını anladı. Sabaha dek burada kalıp ona bekçilik edecekti.

Kararından emindi, onu korumalıydı. Elena mert bir şövalye istiyorsa -onu asaletle koruyacak birini- Damon bunu yapabilirdi. Tüm övgüleri neden o güçsüz küçük kardeşine bırakacaktı ki?

Ama sırada neyin olduğundan emin değildi. Elena gitmemesi için yalvarmasına rağmen Karanlık Boyut'a yapılacak bir yolculuk bu fantomla savaşmak için en uygun adım gibi geliyordu. Ama oraya nasıl ulaşacaktı? Yine kapılardan birine gidecek zamanı yoktu. Hem Elena'yı uzun süre yalnız bırakmaya içi elvermiyordu. Ve bu sefer şans eseri yıldız topu kadar işe yaracak bir şey bulamama ihtimali yüksekti.

Artı, oraya gitse bile Karanlık Boyut'ta olmanın onun için bazı özel tehlikeleri vardı. Bekçiler'in ölümden geri döndüğünü bildiğini sanmıyor ve buna nasıl tepki vereceklerini kestiremiyordu. En iyisi, kendini açık etmemekti. Bekçiler vampirlere önem vermezdi ve her şeyin olduğu gibi kalmasını isterdi. Bu Elena'nın güçlerini almalarından da belliydi.

Damon sırtını kamburlaştırıp yanardöner tüylerini kabarttı. Başka bir yolu olmalıydı.

Birden bir kıpırtı sezinledi. Ancak bir vampirin hassas kulaklarının duyabileceği kadar belli belirsizdi. Dikkatini aşağıya verip etrafa bakındı. Kimse prensesine yaklaşamayacaktı.

Ah. Damon rahatladı ve gagasını öfkeyle açıp kapadı. *Stefan.* Küçük kardeşinin karanlık silüeti ağacın altında dikilmiş, sadakatle Elena'nın penceresini gözlüyordu. Tabii ki orada olacaktı. Elena'yı gecenin dehşetinden korumak için.

Damon birden ne yapması gerektiğini anladı: Eğer fantom hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorsa kendini ona teslim edecekti.

Gözlerini kapadı ve Stefan hakkında hissettiği tüm olumsuz duyguları serbest bıraktı. Kardeşinin hep onun istediklerini aldığını, hatta çaldığını düşündü.

Lanet olsun, Stefan, diye düşündü. Kardeşi kasabaya ondan önce gelmeseydi, Elena'yı kendine aşık etmek için bir fırsatı olacaktı. Elena'nın gözlerindeki o adanmışlığı yalnızca kendisi görecekti.

Ama şimdi sadece bir yedekti. Katherine'e de yetememiş, o da kardeşini istemişti. Oysa Katherine gibi bir kedi yavrusunun yanında kaplan gibi kalan Elena, Damon için mükemmel bir eş olurdu. Güzel, güçlü ve aşkını en uçlarda yaşayan bir eş. Birlikte geceye hakim olabilirlerdi.

Ama Elena ne yapmıştı? Gitmiş, güçsüz ve bunun-suz kardeşine aşık olmuştu. Damon'ın perçemleri tanıdığı dala saplandı.

"Ne kadar denersen dene, sevdiğin kadına asla yetememen ne acı, değil mi?" dedi arkasından bir ses.

Serin bir duman, kanadına dokundu. Damon yanıtı dikleştirip etrafına bakındı. Ayva ağacının etrafını siyah bir sis bulutu sarmıştı. Tam Damon'ın seviyesindeydi. Stefan aşağıda her şeyden habersiz pencereye bakmaya devam ediyordu. Sis yalnızca Damon'a görünüyordu.

Damon büyük alından gülümseyerek sisin ona sarmalandığını hissetti ve sonra her şey karardı.

tarama:irem/colin
düzenleme :vero

27

Ertesi sabah hava yine cehennem sıcağıydı. Sokakta yürürken nem yüzünden sıcak ve ıslak bir bez suratınıza çarpıyormuş gibi hissediyordunuz. Elena arabanın kliması açık olmasına rağmen ipeksi saçlarının nemlendiğini fark etti.

Stefan kahvaltıdan hemen sonra gelmişti. Bu kez elinde bir liste vardı. Bayan Flowers kasabadan bazı bitkiler ve koruma büyüleri için gerekli malzemeler siparişi etmişti.

Elena camdan dışarıyı seyrediyordu. Çok geçmeden minik ve bakımlı bahçelerin çevrelediği beyaz evlerin yerini kasabanın merkezindeki tuğla binalar ve dükkanlar aldı.

Stefan arabayı ana caddeye, geçen yıl Elena onun ne olduğunu öğrendikten kısa bir süre sonra kapışmış iş-

tikleri küçük, şirin kafenin önüne park etti. O gün minik masalardan birine oturmuşlar ve Stefan ona geleneksel İtalyan kapuçinosunun nasıl hazırlandığı anlatmıştı. Sonra laf lafı açmış, gençlik günlerini geçirdiği Rönesans döneminin büyük ziyafetlerinden bahsetmişti. Üzerine nar tanelerinin serpildiği nefis kokulu çorbalardan, gül suyuyla haşlanan etlerden, mürver çiçeği ve kestaneyle pişirilen çöreklerden söz etmişti. Modern bir İtalyan'ın asla ülkesinin geleneksel mutfağının bir parçası olarak görmeyeceği tatlı, yoğun lezzetli ve bol baharatlı yemeklerden.

Elena, Stefan'ın insanlara ait yemekleri yediği zamanlarda dünyanın bu kadar farklı olduğuna hayret etmişti. Çatal daha yeni yeni moda olmaya başlamıştı ve babası bunu züppece bir heves olarak görmüştü. Katherine evlerine daha modaya uygun ve asil bir hava getirene dek yemeklerini yalnızca kaşık ve keskin bıçaklarla yemişlerdi. "Ama her şey pek gösterişliydi," demişti Stefan Elena'nın yüzündeki şaşkın ifadeye bakıp gülerek. "Sofra adabına çok önem verilirdi. Görsen, inanamazdın."

O sıralar Stefan'ın tanıdığı bütün erkeklerden farklı olması ve tanık olduğu tarih ona pek romantik gelmişti.

Ama şimdi... şimdi ne düşüneceğini bilmiyordu.

"Galiba şurası," dedi Stefan elini tutup onu bugüne döndürerek. "Bayan Flowers ihtiyacımız olan her şeyi bulabileceğimiz bir dükkan açıldığını söylemişti."

Dükkanın adı, Can ve Ruh'tu. Ufak bir yerdi ama içerideki kristal küreler, boynuzlu at heykelcikleri, tarot

kartları ve düşkapanlarıyla son derece enerjik bir havası vardı. Her şey mor ve gümüşün tonlarına boyanmıştı ve duvarları süsleyen ipeksi goblenler pencere pervazındaki küçük havalandırmanın esintisiyle salınıyordu. Ama havalandırma bugünkü nemli havayı bertaraf edecek güçte değildi ve dükkanın arkasından çıkan uzun, kavrık saçlı, ufak tefek kadın yorgun ve terli görünüyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi alçak ve müzikal bir sesle. Elena kadının sesine bu tonu sırf dükkanın atmosferine uyum sağlamak için verdiğinden şüphelendi.

Stefan, Bayan Flowers'ın karmaşık elyazısıyla dolu kağıdı çıkarıp okumaya çalıştı ama yaşlı kadının yazdıklarını çözmek bir vampir için bile kolay değildi.

Ah, Stefan. Ne tatlı ve asildi. O muhteşem yeşil gözler şair ruhunun aynası gibiydi. Elena, Stefan'ı sevmekten asla pişman olamazdı. Ama bazen gizliden gizliye, Stefan'ın daha az karmaşık biri olmasını arzuluyordu. Ruhunun ve zekasının, aşkının ve tutkusunun, sofistikeliğinin ve kibarlığının, eğer bu mümkünse, on sekiz yaşında bir çocuğun bedeninde olmasını. İlk tanıştıklarında olduğunu sandığı kişi olmasını. Esrarengiz, uzak ama insan.

"Hematitten yapılmış bir şeyiniz var mı?" diye soruyordu Stefan. "Bir takı ya da süs eşyası? Ve hatmi çiçeği özlü tütsü." Kaşlarını çatarak kağıda bakın. "Umarım doğru okumuşumdur."

"Ah, evet!" dedi satıcı kadın enerjik bir tavırla. "Hırsı tüm kötülüklerden korur ve kokusu müthiştir. Tüsüler şurada."

Stefan kadını izledi ama Elena kapının orada oyalanmayı sürdürdü. Gün yeni başlamasına rağmen şimdiden bunalmıştı.

Vitrinin orada asılı kıyafetlere baktı. Üzeri minicik aynalarla bezeli pembe bir tunik vardı. Biraz hippi tarzı ama şirindi. *Bonnie bunu sevebilir*, diye düşündü otomatikman ve birden irkildi.

Vitrin camından tanıdığı bir yüz görmüştü. Tuniğin askısını elinden bırakmadan gözlerini sokağa dikti.

Adını hatırlamaya çalıştı. Tom Parker. İkinci sınıfta onunla birkaç kez çıkmıştı. Matt'le beraber olmadan önce. Sanki üzerinden bir buçuk yıldan çok daha uzun bir zaman geçmiş gibi hissediyordu. Tom yeterince yakışıklı ve iyiydi ama Elena aralarında bir kıvılcım hissedememiş ve Meredith'in tabiriyle onu yakalayıp bırakmıştı. Tıpkı oltaya gelen ama suya geri atılan bir balık gibi.

Ama Tom ona deli oluyordu. Elena onu terk ettikten sonra bile sadık bir köpek gibi, etrafında dolaşmayı sürdürmüştü.

Eğer her şey farklı olsaydı, Tom için bir şeyler hissedebilseydi, şimdi hayatı daha mı kolay olurdu?

Tom'u izledi. Geçen yılın sonuna yakın bir zamandan beri çıkıyor. Marissa Peterson'la el ele yürürken gülümsüyordu. Tom uzun boyluydu. Marissa'nın söylediklerini

duyabilmek için koyu renk, gür saçlarla kaplı kafasını eğmişti. Birbirlerine gülümsediler ve Tom boştaki eliyle şakadan Marissa'nın uzun saçlarını çekti. Çok mutlu görünüyorlardı.

Tabii ya. Başka ne bekliyordu ki? Karmaşık olmayan bir aşk yaşarken mutlu olmak kolaydı. Hayatındaki tek endişe, üniversiteye gitmeden önce yaz tatilini nasıl en iyi şekilde değerlendirebileceğiyse böyle gülümsemen doğaldı. *Elena* onları kurtarmadan önce kasabadaki kaosu hatırlamıyorsan bir mutluluk balonu içinde yaşamayı sürdürebilirdin. Ona minnet bile duymuyorlardı. Ne kadar da şanslıydılar: Güvenli ve aydınlık hayatlarının kıyısına kadar gelen tehlike hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Elena'nın midesi burulduğu. Vampirler, iblisler, fantomlar, bedbaht aşıklar. Neden hepsiyle o başa çıkmak zorundaydı?

Bir an kulak kesildi. Stefan hala satıcı kadına akıl danışıyordu. "Övez ağacı filizleri de aynı etkiyi yapar mı?" Sonra kadının ikna edici mırıltısını duydu. Stefan bir süre daha meşgul olacaktı. Zira daha Bayan Flowers'ın listesinin üçte birini ancak toparlayabilmişti.

Elena tuniği yerine asıp dükkandan çıktı.

Sokağın karşısındaki çifte görünmemeye çalışarak Marissa'yı inceledi. Zayıftı, çilli bir yüzü ve küçük, kalkık bir burnu vardı. Koyu renk, uzun, düz saçları ve dolgun dudaklarıyla güzel sayılırdı ama çok da çarpıcı bir

yanı yoktu. Okulda popüler bir kız bile değildi. Galibi voleybol takımındaydı. Bir de yıllık komitesinde. Derslerden geçer not alırdı ama parlak bir öğrenci sayılmazdı. Arkadaşları vardı ama ezik tiplerdi. Ara sıra birileriyle çıkmasına rağmen genelde erkeklerin dikkatini çekmezdi. Yarım gün bir dükkanda ya da kütüphanede çalışıyordu. Sıradan bir kızdı işte. Hiçbir özelliği yoktu.

O halde sıradan Marissa bu kargaşadan uzak ve aydınlık hayatı yaşarken, Elena neden Marissa'nın Tom'la sahip olduğu şeyi elde etmek için cehenneme bile gitmek zorunda kalmış, üstelik onu hala elde edememişti?

Tenini soğuk bir rüzgar yaladı ve sabah sıcağına rağmen ürpendi. Kafasını kaldırdı.

Etrafında koyu renkli ve soğuk dumanlar dolaşıyordu. Oysa sokağın geri kalanı tıpkı birkaç dakika öncesi gibi güneşliydi. Beyni neler olduğunu sezene dek kalbi çokzan çılgınca atmaya başlamıştı. İçinden bir ses *kaç!* diye uludu ama çok geçti. Birden uzuvları kurşun gibi ağırlaştı.

Arkasından buz gibi, kuru bir ses konuştu. Kafasının içinde yankılanan sese ürkütücü bir şekilde benziyordu. Onu rahatsız edici gerçekleri söyleyen sese. "Neden sadece canavarları sevebiliyorsun?" dedi.

Elena bir türlü cesaretini toplayıp arkasına bakamıyordu.

"Ya da seni neden sadece canavarlar gerçekten sevebiliyor, Elena?" diye devam etti ses zafer dolu bir tonda.

"Lisedeki tüm o erkekler seni bir ganimet olarak istedi. Altın saçlarını, mavi gözlerini ve kusursuz yüzünü görüp kollarına seni taktıklarında ne kadar hoş görüneceklerini düşündüler."

Elena nihayet cesaretini toplayıp arkasını döndü. Kimse yoktu ama bir sis bulutu gibi etrafını saran dumanlar giderek yoğunlaşıyordu. Bir bebek arabasını iten genç kadın yanından geçerken ortada hiçbir tuhaflık yokmuş gibi yüzüne baktı. Elena'yı içine hapseden dumanları göremiyor muydu? Elena çığlık atmak için ağzını açtı ama kelimeler boğazına takılıp kaldı.

Sis şimdi daha soğuktu ve neredeyse somut bir his veriyordu. Sanki Elena'nın hareket etmesini engelliyordu. Büyük bir irade gücüyle kendini öne attı ama yalnızca yakındaki bir dükkanın önünde duran banka kadar ilerleyebildi. Ses tekrar hasetle kulağına fısıldadı. "O erkekler seni asla görmedi. Marissa ve Meredith gibi kızlar aşkı bulup mutlu olabilir. Oysa gerçek Elena'yı keşfetmeye yalnızca canavarlar tenezzül ediyor. Zavallı Elena, asla normal olamayacaksın, öyle değil mi? Asla diğer kızlar gibi olamayacaksın." Ardından yumuşak, sinsi bir kahkaha geldi.

Şimdi sis iyice yoğunlaşmıştı. Elena sokağın geri kalanını ya da karanlığın ötesini göremiyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı, birkaç adım atmaya, sisi dağıtmaya. Ama kıpırdayamıyordu. Sis kalın bir battaniye gibi onu olduğu yerde tutuyor ama Elena ona dokunamıyor, onunla savaşamıyordu.

Panikleyerek bir kez daha ayağa kalkmayı denedi. *Sofare!* diye haykırmak için ağzını açmaya çalıştı. Ama sis bir girdaba dönüşüp her bir gözeneğinden içine nüfuz etti. Elena ne savaşabildi, ne bağırabildi ve sonunda el-duğu yere yığıldı kaldı.

Hala dondurucu bir soğuk vardı.

"En azından bu kez giyiniğim," diye mırıldandı Damon, Karanlık Ay'ın çıplak yüzeyindeki kömürleşmiş bir dalı tekmeleyerek.

Kabul etmeliydi ki, burası benliğine işlemeye başlamıştı. Günlerdir bu ıssız manzarada dolaşıyormuş gibi hissediyordu. Halbuki değişmez karanlık yüzünden zamanı tahmin etmesi imkansızdı.

Uyandığında küçük, kırmızı kuşunu yanında bulacağını sanmıştı. Hevesle dostluğuna ve güvenli kollarına sığınacaktı. Ama Damon uyandığında yalnızdı ve yerde yatıyordu. Ne fantom vardı, ne yardıma muhtaç bir kız.

Kaşlarını çatıp ayağını tereddütle öne uzattı ve yerdeki kül yığınını hafifçe dürttü. Altından her an bir ceset çıkabilirmiş gibi görünüyordu ama küller dağıldığında geriye yalnızca çamur kaldığını görünce şaşırmadı. Ayna gibi parlayan siyah botları kirlenmişti. Buraya ulaşınca ve Bonnie'yi aramaya başladıktan sonra bir süre her an onun baygın vücuduna rastlayacakmış gibi hissetmişti. Hayalinde belirgin bir resim vardı. Karanlıkta solgun ve sessizce yatıyor olacaktı. Uzun, kırmızı buklelerinde tuz

laşmış küllerle. Ama şimdi fantomun Bonnie'yi buraya getirmediğinden neredeyse emindi.

Damon başta kahramanlık peşindeydi. Fantomu yenip kızı alacaktı. *Ahmak,* diye düşündü kendi aptallığına dudak bükerek.

Fantom onu Bonnie'yi sakladığı yere getirmemişti. Şimdi bu küllerle kaplı ayda kendini tuhaf bir şekilde reddedilmiş gibi hissediyordu. Fantom onu istemiyor muydu?

Ani ve güçlü bir rüzgarla geriledi ve dengesini ancak birkaç adım sonra bulabildi. Rüzgar beraberinde bir ses getirmişti: Bir inilti miydi? Yeni bir kararlılıkla sesin geldiğini düşündüğü yere doğru ilerlemeye başladı.

Sonra o sesi yine duydu. O kederli iniltiyi.

Damon arkasını döndü ama adımları eskisi kadar güvenli değildi. Ya yanıldıysa ve küçük cadısı bu Tanrı'nın unuttuğu ayda yalnız ve yaralıysa?

Çok açtı. Dilini ağrıyan köpekdişlerine bastırdı ve dişlerinin uçları bıçak gibi sivrildi. Ağzı öylesine kurumuştu ki, dudaklarının arasından süzülen kanların tatlı ve yoğun tadını alır gibi oldu. İniltiyi bir kez daha duydu. Bu kez solundan gelmişti. Yine ona yöneldi. Rüzgar soğuk ve nlak bir sis bulutunu yüzüne çarpıyordu.

Hepsi Elena'nın suçuydu.

Damon bir canavardı. Bir canavar gibi davranması, gözünü bile kırpmadan can alması gerekiyordu. Ama Elena bunu değiştirmişti. İçinde onu koruma arzusu

uyandırmıştı. Sonra arkadaşlarını da kollamaya başlamış ve hatta işi Elena'nın küçük kasabasını kurtarmaya kadar vardırmıştı. Oysa kendine saygısı olan bir vampir, Kitsune geldiği anda orayı terk eder ya da dudaklarında kanın ılıklığıyla yıkımın keyfini çıkarırdı.

Damon bunca şey yapmıştı -onun için değişmişti- ve Elena yine de onu sevmiyordu.

En azından, yeterince. Geçen gece boynunu öpüp saçlarını okşadığında Elena kimi düşünüyordu? Tabii ki, apeal, küçük kardeşini.

"Hep Stefan, değil mi?" dedi net ve buz gibi bir ses arkasından. Damon ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek donup kaldı.

"Ondan bir şeyler almaya çalışırken, aslında tek yapmaya çalıştığın durumu eşitlemekti. Çünkü her şey Stefan'ın ve senin hiçbir şeyin yok. Sen yalnızca adalet istiyordun."

Damon arkasını dönmedi. Titriyordu. Bunu şimdiye dek kimse anlamamıştı. Evet, yalnızca *adalet* istiyordu.

"Babanız daima ona daha çok önem verdi. Bunu biliyorsun," diye devam etti ses. "Sen büyüktün, onun varisiydin ama Stefan babanın gözdesiydi. Ve aşkta Stefan'ın hep iki adım gerisinde oldun. Katherine'le tanıştığında o Stefan'ı seviyordu ve aynısı Elena'yla da oldu. Seni sevdiklerini söylüyorlar ama hiçbir zaman en çok seni sevmediler. Üstelik sen onlara kalbini vermene rağmen."

Damon yine ürperdi. Yanağından bir damla gözyaşının süzüldüğünü hissedince bunu öfkeyle sildi.

"Ve tek sorumlusu kim biliyorsun, değil mi?" diye devam etti yaratık usulca. "Stefan. Stefan her istediğini aldı. Senin henüz görmeden bile istediklerini. Sana koca bir hiç kaldı. Elena seni sevmiyor. Asla sevmedi ve sevmeyecek."

Damon'ın içinde bir şeyler koptu ama anında kendine geldi. Fantom ona Elena'nın aşkını sorgulatmaya nasıl cüret ederdi? Bu bildiği tek gerçekti.

Soğuk bir esintiyle kıyafetleri dalgalandı. Şimdi inlti-yi duyamıyordu. Ve sonra her şey durulduu.

"Ne yaptığını biliyorum," diye tısladı Damon. "Beni tuzağa düşürebileceğini mi sanıyorsun? Beni Elena'ya karşı doldurabileceğini mi sanıyorsun?"

Arkasındaki çamurlardan yumuşak ve ıslak bir ayak sesi geldi. "Ah, küçük vampir," dedi ses alayla.

"Ah, küçük fantom," diye karşılık verdi Damon sesi taklit ederek. "Ne kadar büyük bir hata yaptığını bilmiyorsun." Böyle der demez hızla arkasını döndü. Dişleri uzamıştı. Ama bir hamle yapamadan soğuk ve güçlü eller boynuna yapıştı ve onu havaya kaldırdı.

"Korumak istediğiniz şeyin etrafına demir parçaları gömmenizi de öneriyorum," dedi satıcı kadın. "Bunun için genelde at nalı kullanılır ama demirden yapılmış herhangi bir şey, özellikle yuvarlak ya da kavisli nesne-

ler de işinize yarar." Stefan dükkanda konumuna adını ve varsa, obje, bitki ya da tılsım, hepsini almaya çalışmış, kadın kısa bir şaşkınlık yaşamıştı ama şimdi sun deniz yanlamıyordu.

"Sanırım ihtiyacım olan her şeyi aldım," dedi Stefan kibarca. "Yardımınız için teşekkürler."

Kadın aldıklarını hesaplayıp dükkanın eski kasasını açarken gamzelerini ortaya çıkararak gülümsedi ve Stefan da aynı şekilde karşılık verdi. Bayan Flowers'ın listesindeki her bir maddeyi doğru anladığından emindi ve kendiyle gurur duyuyordu.

O sırada dükkana başka bir müşteri girdi ve kapı açıldığında içerisi duvardaki gölgeleri havalandıran soğuk bir rüzgarla doldu.

"Vay canına," dedi satıcı kadın. "Galiba fırtına geliyor." Rüzgara kapılan saçları havaya dikilmişti.

Stefan tam bir şey söyleyecekti ki gözleri dehşetle irileşti. Kadının uzun bukleleri bir anlığına birbirlerine karışarak bir isim oluşturmuştu:

nafi

İyi ama fantom kendine yeni bir hedef bulduysa Elena...

Stefan çılgınca etrafına bakındı. Elena ortalıkta görünmüyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu satıcı kadın. Stefan ona aldırmayarak dükkanın ön tarafına doğru yürüyüp mallarla dolu rafların arasına baktı.

Giriş'teki yolluyup Elena'nın ayırt edici varlığını hissetmeye çalıştı ama nafile. Dükkanda değildi. Girdiğini nasıl fark edememişti?

Gözlerinin önünde minik yıldızcıklar yanıp sönene dek yumruklarını gözkapaklarına bastırdı. Bu onun hatasıydı. İnsan kanından beslenmediği için güçleri azalmıştı. Kendini bu hale nasıl getirebilirdi? Eğer yeterince güçlü olsaydı, Elena'nın girdiğini anında hissederdi. Konuması gereken insanlar varken vicdanını yenilme gibi bir lüksü yoktu.

"İyi misiniz?" diye sordu kadın yine. Elinde Stefan'ın ödüllerini koyduğu torbayla peşinde dolaşıyordu.

Stefan torbayı aldı. "Arkadaşım," dedi telaşla. "Nereye girdiğini gördünüz mü?"

"Ah," dedi kadın kaşlarını çatarak. "Bir müşteriye bakmaya gidiyorken dışarı çıktı."

Bayağı olmuştu. Üstelik satıcı kadın bile Elena'nın girdiğini fark etmişti.

Stefan göz alıcı görüntüsüne çıkmadan önce bayıtla serpiştirmeyi ve kapının önünde durup Main Caddesi'nin iki yanına baktı.

Elena'yı birkaç blok ötedeki marketin önünde dururken görünce rahat bir nefes aldı. Ama sonra halinde bir tuhaflık olduğunu sezdi. Elena'nın güzel, sarışın kafası gevşekçe omzuna düşmüştü.

Stefan göz açıp kapayıncaya kadar yanındaydı. Elena'nın nefes alıp verişi belli belirsiz de olsa duyu-

luyordu ve nabzı kuvvetliydi. Ama bilinci yerinde değildi.

"Elena," dedi yanağını okşayarak. "Elena, uyan. Bana geri dön." Kıpırdamadı. Stefan kolunu biraz daha sert salladı. "Elena!" Elena'nın baygın bedeni banka yığılıverdi ama nefesiyle nabzında bir değişiklik olmamıştı.

Tıpkı Bonnie gibiydi. Fantom, Elena'yı ele geçirmişti. Stefan içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti. Onu koruyamamıştı. Hiçbirini koruyamamıştı.

Elini Elena'nın kafasının arkasına koyarak onu kucakladı ve kalan Güç'ünü bacaklarına göndererek koşmaya başladı.

Meredith belki yüzüncü kez saatine bakıp Elena'yla Stefan'ın neden hala dönmediğini düşündü.

"Bu kelimeyi kesinlikle okuyamıyorum," diye yakındı Matt. "Yemin ederim, kendi elyazımın kötü olduğunu düşünürdüm. Görünüşe bakılırsa, Caleb bunu gözleri kapalı yazmış." Ellerini sıkıntıyla kafasında dolaştırmaktan saçları diken diken olmuştu ve gözlerinin altında mor gölgeler vardı.

Meredith kahvesinden bir yudum alıp elini uzattı. Matt defteri ona verdi.

Meredith, Caleb'in karınca duası gibi mini mini ve köşeli elyazısını okumada hepsinden daha başarılıydı. "Galiba şu bir o ve diğeri de..." dedi. "*Drosil* diye bir kelime var mı?"

"Evet," dedi Alaric sırtını dikleştirerek. "Saat yönünde demek. Ruhani enerjinin fiziksel forma taşınmasını temsil eder. Bir şey yakalamış olabiliriz. Şuna bir bakabilir miyim?"

Meredith defteri ona uzattı. Caleb'in defterleriyle gazete kupürlerini incelemek için bütün sabah oturmuştu ve şimdi gözleri yanıyor, eklemleri ağrıyordu. Omuzlarını öne arkaya çevirerek gerindi.

"Yok," dedi Alaric birkaç dakika okuduktan sonra. "İşimize yaramaz. Bu yalnızca sihirli halka oluşturmakla ilgili bir şey."

Meredith tam ağzını açmıştı ki, Stefan kapıda belirdi. Yüzü kireç gibiydi ve gözleri panikle irileşmişti. Elena kollarında baygın yatıyordu.

Meredith kahve fincanını elinden düşürdü. "Stefan!" diye çığlık attı dehşetle. "Ne oldu?"

"Fantom onu tuzağa düşürdü," dedi Stefan titrek bir sesle. "Nasıl yaptı bilmiyorum."

Meredith bir an yere yığılacağını sandı. "Ah, hayır," dediğini duydu cılız bir sesle. "Elena."

Matt öfkeyle ayağa fırladı. "Onu neden durdurmadın?" diye sordu suçlarcasına.

"Bunun için zamanımız yok," dedi Stefan buz gibi bir sesle ve yanlarından geçip merdivenlere doğru yürüdü. Elena'yı korumacı bir tavırla sıkı sıkı tutuyordu. Matt, Meredith ve Alaric tek kelime etmeden onu Bonnie'nin yattığı odaya kadar izledi.

Bayan Flowers, Bonnie'nin başucunda örgü örüyordu. Stefan'ın kollarındaki Elena'yı görünce ağzı hayalkırıklığıyla açıldı. Stefan, Elena'yı Bonnie'nin solgun ve narin bedeninin yanına bıraktı.

"Üzgünüm," dedi Matt usulca. "Seni suçlamamalıydım. Ama... neler oldu?"

Stefan omzunu silkmekle yetindi. Eli ayağı tutmuyormuş gibi bir hali vardı.

Meredith büyük yatakta iki oyuncak bebek gibi yatan arkadaşlarına bakınca kalbinin sıkıştığını hissetti. Hiç kıpırdamıyorlardı. Elena uykudayken bile bundan daha hareketli olurdu. Çocukluklarından beri belki bin kez birlikte kalmışlardı. Elena uykusunda gülümser, yorganına sarınıp sağa sola döner, burnunu yastıklara sokardı. Şimdi arkadaşının pembe, altın ve krem rengi ışıltısı sönmüş ve sanki taş kesmişti.

Ve Bonnie, Bonnie öylesine fıkır fıkır bir kızdı ki, hayatı boyunca bir iki dakikadan daha uzun süre hareketsiz kaldığı görülmemişti. Şimdiyse buzdan bir heykelden farksızdı. Solgun yanaklarındaki koyu renkli çiller ve yastığa yayılan kırmızı bukleleri dışında tamamen renksizdi. Göğüsleri hafifçe inip kalkmasa ikisini de mağaza vitrinlerini süsleyen mankenlerden ayırt etmek imkansız olurdu.

"Bilmiyorum," dedi Stefan yine. Bu kez sesi daha telaşlıydı. Meredith'in gözlerine baktı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Meredith boğazını temizledi. "Siz yokken Caleb'ı kontrol etmek için hastaneyi aradık," dedi sözlerinin yaratacağı etkiyi tahmin ediyormuş gibi dikkatle. "Hastaneden çıkmış."

Stefan'ın gözlerinde canice ışıltılar yanıp söndü. "Bence," dedi bıçak gibi bir sesle, "Caleb'a bir geçmiş olsun ziyareti yapsak iyi olur."

Elena karanlıkta asılı kalmış gibiydi. Ama paniklememişti. Tıpkı ılık suyun altında, akıntıyla birlikte sürüklenmek gibiydi. Bir yanı korkusuzca düşündü: Acaba Hot Springs'teki o gölden hiç çıkmamış mıydı? Bunca zamandır hayal mi görüyordu? Sonra birden hızlandı ve yukarı fırladı. Gözleri göz alıcı günışığıyla kamaştı ve uzun, titrek bir nefes aldı. Soluk bir yüzdeki koyu kahverengi gözleri üzerinde hissetti. Onu endişeyle süzüyorlardı.

"Bonnie?" diye yutkundu.

"Elena! Tanrıya şükür," diye bağırdı Bonnie onu kollarından sıkıca tutarak. "Günlerdir burada tek başımayım. Aslında ne kadar olduğunu bilmiyorum, çünkü ışık hiç değişmiyor. Ve yapacak hiçbir şey yok. Dışarı nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Yiyecek hiçbir şey yok. Gerçi tuhaf bir şekilde hiç acıkmıyorum. Zaman geçirmek için uyumaya çalıştım ama yorgun da değilim. Ve birden sen geldin ve seni gördüğüme nasıl sevindim anlatamam. Ama bir türlü uyanmayınca endişelenmeye başlamıştım. Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi Elena halsizce. "Bir banktaydım. Sanırım büyülü bir dumana yakalandım."

"Ben de!" diye bağırdı Bonnie. "Tabii ben bankta değildim. Pansiyondaki yatak odamdaydım ve o tuhaf sis bulutu beni hapsetti." Teatral bir tavırla titredi. "Kapıdayamadım. Ve çok üşüdüm." Birden gözleri pişmanlıkla irileşti. "Ben... ben bir büyü yapıyordum ve bir şey arkamdan yaklaşıp kötü şeyler söyledi."

Elena ürperdi. "Ben de bir ses duydum."

"Sence bir şeyi serbest mi bıraktım? Yani büyü yaparken? Belki kazara yanlış bir şey yapmışımdır." Bonnie'nin yüzü bembeyazdı.

"Senin hatan değildi," dedi Elena. "Hepsine bir fantomun sebep olduğunu düşünüyoruz. Senin ruhunu çaldı ve gücünü kullanıyor. Ve sanırım, şimdi beni de aldı."

Elena çabucak Bonnie'ye vardıkları sonucu anlattı ve dirseklerinin üzerinde doğrularak ilk kez etrafına bakındı. "Yine burada olduğumuza inanamıyorum."

"Nerede?" diye sordu Bonnie endişeyle. "Neredeyiz biz?"

Gün ortasıydı ve güneşli, mavi gökyüzü tepelerinde uzayıp gidiyordu. Elena burada hep gün ortası olduğundan emindi. Son kez geldiğinde de öyleydi. Sonsuzluğa doğru uzanıyormuş gibi görünen kocaman bir bahçedeydiler. Etrafları uzun gül fidanlarıyla çevriliydi. Uçlarındaki siyah, kadifemsi goncalar hemen göze çarpıyordu.

Geceyarısı gülleri. Yalnızca bir kitsunenin yapabileceği büyülerle kaplı, sihirli güller. Bir keresinde bir kitsune Stefan'a bu güllerden birini yollamıştı. Onu tekrar insana dönüştürecek bir güce sahipti ama Damon bunu yanlışlıkla kullanmış ve ikisi de büyük hayalkırıklığına uğramıştı.

"Kitsune'nin sihirli gül bahçesindeyiz," dedi Bonnie'ye. "Yedi Hazine'nin Bekçievi'ndeki kapılardan birinin açıldığı gül bahçesinde."

"Ah," dedi Bonnie. Bir an düşündü ve çaresizlikle sordu. "İyi ama burada ne işimiz var? Fantom bir kitsune mi?"

"Sanmam," dedi Elena. "Belki burayı bizi tıkmak için uygun bir yer olarak görmüştür."

Derin bir nefes aldı. Kriz anında Bonnie'yle olmak iyiydi. Tabii Bonnie, Meredith gibi değildi. Meredith hemen bir plan yapar ve durumu çözmeye çalışırdı. Onun tarzı farklıydı ve belki daha çok işlerine yarardı. Ama Bonnie'nin kocaman, masum gözlerini yüzüne dikip sorular sorması Elena'nın güvenini tazeliyordu. Kendini içinde bulundukları durum her ne olursa olsun, güçlü ve korumacı hissediyordu. Tıpkı şimdiki gibi. Bonnie ona tüm kalbiyle güvendiği için günlerdir ilk kez aklı bu kadar hızlı çalışıyordu. Her an onları buradan kurtaracak bir fikir üretebilirdi. Bundan adı gibi emindi.

Bonnie'nin soğuk, küçük parmakları Elena'nın elini buldu. "Elena, biz öldük mü?" diye sordu cılız ve titrek bir sesle.

Yoksa gerçekten öldük mü? diye düşündü Elena. Sanmıyordu. Bonnie fantom onu aldıktan sonra yaşamaya devam etmişti. Tek sorun bir türlü uyanmamasıydı. Ruhlarının başka bir boyuta taşınması ve bedenlerinin Fell's Church'te kalmış olması daha kuvvetli bir ihtimaldi.

"Elena?" diye tekrarladı Bonnie endişeyle. "Sence öldük mü?"

Elena cevap vermek için ağzını açmıştı ki, bir çatırtıyla irkildi. Yakındaki gül çalıları çılgınca sallanmaya başladı ve aynı anda her yönden müthiş bir gürültü geldi. Dalların çıtırtısı kulakları sağır ediciydi. Sanki dev cüsseli bir şey çalıları yararak üzerlerine geliyordu. Rüzgar olmamasına rağmen etraflarındaki dikenli gül dalları kırbaç gibi şaklayarak öne arkaya salınıyordu. Biri koluna çarpıp derisini yırtınca Elena çığlık attı.

Bonnie de bir feryat kopardı. Elena'nın kalbi delice çırpınıyordu. Bonnie'yi arkasına alarak döndü. Ellerini yumruk yapmış, Meredith'ten öğrendiği dövüş taktiklerini hatırlamaya çalışıyordu. Ama etrafına bakındığında tek görebildiği kilometrelerce uzanan güller oldu. Siyah, kusursuz güller.

Bonnie hafifçe inleyip Elena'nın sırtına yapıştı.

Birden Elena keskin bir acı duydu. Sanki içinden bir şey çekiliyordu. Yavaş ama sertçe. Ellerini karnına bastırarak iki büklüm oldu. *Bu kadar*, diye düşündü uyuşan zihniyle. Vücudundaki her bir kemik ezilip lapa halini almış gibi hissediyordu. *Ölüyorum.*

28

tarama:irem/colin düzenleme :vero

Smallwood'ların evinin kapısına kimse bakmadı. Araba yolu boştu ve ev kapalı storlarıyla boş görünüyordu.

"Belki Caleb burada değildir," dedi Matt gergin bir sesle. "Hastaneden çıkınca başka bir yere gitmiş olabilir mi?"

"Kokusunu alabiliyorum. Nefesini duyabiliyorum," diye kükredi Stefan. "O burada. Saklanıyor."

Matt, Stefan'ı daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Her zaman sakin bakışlı olan yeşil gözleri, hiddetle parlıyordu ve dişleri istemsizce uzamış gibiydi. Ağzını her açışında sivri uçları görünüyordu. Stefan, Matt'i onlara bakarken yakalayıp kaşlarını çattı ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Matt bu kez Alaric'e baktı. Görünüşe bakılırsa, gruplarında kendisinden başka bir tek o mantıklı düşüne-

biliyordu. Ama Alaric, Stefan'ın dişlerini panikten çok hayranlıkla süzüyordu. *Onu da kaybettik*, diye düşündü Matt.

"Öyleyse girelim," dedi Meredith soğukkanlılığını koruyarak. Alaric'e döndü. "Biri gelirse haber ver." Alaric kafasını salladı ve kapının önünü kapattı. Meredith işbilir bir tavırla dövüş sopasının bir ucunu kapıdaki aralığa sokup kanırtmaya başladı.

Kapı meşe ağacından yapılmıştı ve iki kilidi vardı. Üstelik içeriden zincirlenmişti.

Meredith öfkeyle küfredip sonra "Haydi, haydi," diye mırıldandı ve çabasını iki katına çıkardı. Birden kilitler atıp zincir koptu ve kapı arkasındaki duvara çarparak açıldı.

"Sözde sessiz olacaktık," dedi Stefan. Sonra diğerleri yanından geçip içeri girerken huzursuzca bekledi.

"İçeri buyur," dedi Meredith.

Stefan kafasını hayır anlamında salladı. "Yapamam. Sadece burada yaşıyorsan işe yarar."

Meredith'in dudakları ince bir çizgi halini aldı ve dönüp yukarı koştu. Sonra biri hayretle haykırdı ve onu boğuk gürültüler izledi. Alaric endişeyle Matt'e baktı.

"Yardım etse miydik?"

Matt cevap veremeden -yardıma ihtiyacı olanın Meredith olmadığından emindi- Meredith, Caleb'la merdivenlerin tepesinde belirdi. Genç adamın bir kolunu arkasına çevirmişti. Onu aşağı itiyordu.

"Stefan'ı içeri davet et," diye emretti Caleb merdivenin dibine yuvarlandığında. Caleb kafasını sallayınca kolunu daha da büktü ve Caleb acıyla bağırdı.

"Olmaz," dedi inatla. "Giremezsin." Meredith bu kez onu eşikte bekleyen Stefan'a doğru itti.

"Bana bak," dedi Stefan yumuşak bir sesle ve Caleb dediğini yaptı. Stefan'ın gözbebekleri irileşti ve gözlerinin yeşil kısımları siyaha döndü. Caleb çılgınca kafasını sallıyor ama gözlerini bir türlü çekemiyordu.

"Beni. İçeri. Al," diye emretti Stefan.

"İçeri gir," dedi Caleb suratını asarak. Meredith onu bıraktı ve bakışları netleştiği an yukarı koştu.

Stefan ok gibi fırlayıp peşinden gitti. Çevik ve esnek hareketleri Matt'e yırtıcı bir hayvanı anımsatıyordu. Bir aslanı ya da köpekbalığını. Bazen Stefan'ın ne kadar tehlikeli olduğunu unutuyordu.

"Onunla gitsem iyi olur," dedi Meredith. "Stefan'ın pişmanlık duyacağı bir şey yapmasına izin veremeyiz." Duraksadı. "En azından öğrenmek istediklerimizi öğrenene dek. Alaric, büyülerden en iyi sen anlıyorsun. Benimle gel. Matt sen burada kalıp etrafa göz kulak ol. Smallwood'lar gelirse haberimiz olsun." Alaric'le ikisi merdivenlerden yukarı çıktı.

Matt birkaç feryat duymayı bekledi ama yukarısı tekinsiz bir şekilde sessizdi. Ön bahçeye bakan camlardan araba yolunu gözleyerek salonda dolaşmaya başladı. Bir zamanlar Tyler'la arkadaştı. Ya da en azından birlikte ta-

kahyorlardı, çünkü ikisi de futbol takımındaydı. Birbirlerini ortaokuldan beri tanıyorlardı.

Tyler çok içer, sık sık partilerdi. Cinsiyet ayrımı yapar, kızlara iğrenç davranırdı ama onda Matt'in bazen hoşuna giden bir yan vardı. Kendini her zaman ortaya atışı, karşı takımın oyun kurucusuna gözü karalıkla hücum etmesini ve kasabadaki en çılgın partileri vermesini severdi. Yedinci sınıfta, PlayStation 2'de *Street Fighter* oynadıkları günleri hatırladı. Her gün Matt ve diğer çocuklar Tyler'ın yatak odasında yerlere yayılıp cips yiyerek saatlerce kumandalarının düğmelerine basardı. Sonunda Tyler her nasılsa mutlaka oyunu kazanırdı.

Matt iç çekip yine ön camdan dışarı baktı.

Yukarıdan boğuk bir gürültü gelince dondu kaldı. Sonra sessizlik oldu.

Tekrar salonda dolaşmaya başladığında piyanonun üzerindeki fotoğraf çerçevelerinin arasında bir resim dikkatini çekti. Yaklaşıp bunu eline aldı.

İkinci sınıftaki takım yemeğinde çekilmişti. Matt'in kolu Elena'nın omzundaydı. O zaman çıkıyorlardı. Yanlarında Tyler vardı. Matt'in adını hatırlayamadığı bir kızla el eleydi. Alison ya da belki Alicia'ydı. Onlardan büyüktü ve o yıl mezun olup kasabadan ayrılmıştı. Herkesi süslenmişti. Tyler'la ikisi ceket giyip kravat takmıştı. Kızlar parti kıyafetleri içindeydi. Elena düz ama iddialı, beyaz, kısa bir elbise tercih etmişti. Öyle güzeldi ki Matt'in aklı başından gitmişti.

O zamanlar her şey ne kadar basitti. Oyun kurucu ve okulun en güzel kızı. Kusursuz bir çift.

Sonra Stefan geldi, diye fısıldadı soğuk ve mekanik bir ses, *ve her şeyi mahvetti*.

Matt'e dostça davranan Stefan. Bir insan gibi davranan Stefan.

Matt'in kız arkadaşını, gerçekten aşık olduğu ilk kızı çalan Stefan. Belki de böyle hissedeceği tek kızı. Tabii Elena, Stefan'la tanışmadan önce ayrılmışlardı ama o olmasaydı, Matt, Elena'yı geri alabilirdi.

Ağzı öfkeyle çarpıldı ve resmi yere attı. Çerçevenin camı kırılmadı ve Matt, Elena, Tyler ve adını hatırlayamadığı kız masumca tavana gülümsemeye devam etti. Başlarına geleceklerden, Stefan'ın yaratacağı karmaşadan habersiz.

Stefan. Matt'in yanakları yanmaya başlamıştı. Kafasının içinde bir uğultu vardı. Hain Stefan. Canavar Stefan. Matt'in sevgilisini çalan Stefan.

Topuğuyla resmin üzerine bastı ve tahta çerçeve çatladı. Camın kırılırken çıkardığı sesler tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi.

Matt arkasına bakmadan merdivenlere doğru yürüdü. Hayatını mahveden canavarla yüzleşme vakti gelmişti.

"İtiraf et!" diye kükredi Stefan, Caleb'i konuşturmak için elinden geleni yaparak. Ama kendisi çok güçsüzdü ve Caleb durmadan zihinleri arasına engeller koyuyordu.

Hiç şüphesiz, bu çocuk nasıl oluyorsa Güç'e ulaşabiliyordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Caleb sırtını duvara bastırarak. Gözleri ara sıra Stefan'ın öfkeli yüzünden ayrılıp sopasını ellerinin arasında tutan ve her an saldıracakmış gibi duran Meredith'e kayıyordu. "Beni rahat bırakırsanız, polise gitmem. Sorun çıksın istemiyorum."

Caleb, Stefan'ın anımsadığından daha solgun ve kısa boylu görünüyordu. Yüzünde morluklar vardı ve bir kolu alçıdaydı. Stefan ona baktığında her şeye rağmen hafif bir suçluluk hissetti.

O insan değil, diye hatırlattı kendine.

Ama... Caleb bir kurtadama göre, hiç de kurt tipli değildi. Görünüşünde biraz da olsa hayvani bir yan olması gerekmez miydi? Stefan fazla kurtadam tanımıyordu ama Tyler'ın kocaman, beyaz dişleri ve kontrol edemediği bir öfkesi vardı.

Yanındaki Alaric gözleri kırpıştırarak yaralı çocuğu süzüyordu. Kafasını yana eğmişti. Stefan'ın düşüncelerine tercüman olarak kuşkuyla sordu. "Bunun kurtadam olduğundan emin misin?"

"*Kurtadam* mı?" diye cıyakladı Caleb. "Siz kafayı mı yediniz?"

Ama Stefan, Caleb'a dikkatle bakıyordu ve gözlerinde yanıp sönen kıvılcımı görmüştü. "Yalan söylüyorsun," dedi buz gibi bir sesle ve bir kez daha zihniyle ona ulaşmaya çalıştı. Nihayet Caleb'ın savunma kalkanında bir

çatlağa rastlamıştı. "Neden bahsettiğimizi iyi biliyorsun ama bunu bilmemiz seni şaşırttı."

Caleb iç çekti. Yüzü hala beyaz ve gergindi ama Stefan konuşurken sahte ifadesinden kurtulmuştu. Omuzları çöktü, sırtını duvara bastırmaktan vazgeçti ve kafasını eğdi.

Öne doğru bir adım attığında Meredith'in sopayı tutan eli gerildi. Ama Caleb durup ellerini kaldırdı. "Merak etme, yanlış bir şey yapmayacağım ve bir kurtadam değilim. Ama, evet, Tyler'ın öyle olduğunu biliyorum ve yanılmıyorsam, siz de durumdan haberdarsınız."

"Sende de kurtadam geni var," dedi Stefan. "Kolayca bir kurtadama dönüşebilirsin."

Caleb omuz silkip Stefan'ın gözlerinin içine baktı. "Sanırım öyle ama bana bir şey olmadı. Tyler'a oldu."

"*Oldu* mu?" dedi Meredith öfkeyle. "Tyler'ın bir kurtadama dönüşmek için ne yaptığını biliyor musun?"

Caleb ihtiyatlı bir ifadeyle ona baktı. "Ne yaptığını mı? Tyler hiçbir şey yapmadı. Aile laneti onu esir aldı, hepsi o." Yüzü endişeliydi.

Stefan tüm öfkesine rağmen sakin bir sesle konuştu. "Caleb, kurtadam genini taşısan bile bir kurtadama dönüşmek için bir insanı öldürmek zorundasın. Bir kurtadam tarafından ısırılmadıysan, izlemen gereken belirli bazı ritüeller var. Kan ritüelleri. Tyler masum bir kızı öldürdü."

Caleb'ın dizleri boşaldı ve yere kaydı. Hasta görünüyordu. "Tyler öyle bir şey yapmaz," dedi ama sesi tered-

dütlüydü. "Ailem öldükten sonra Tyler benim için bir kardeş gibi oldu. O kimseyi öldürmez. Size inanmıyorum."

"Üzgünüm ama hepsi doğru," dedi Meredith. "Tyler, Sue Carson'ı öldürdü. Biz yeniden hayata dönmesi için bir pazarlık yaptık ama bu Tyler'ın onu öldürdüğü gerçeğini değiştirmez."

Sesindeki inandırıcılık Caleb'ı etkilemiş olmalıydı. Oturduğu yerde daha da büzüldü ve alnını dizlerine dayadı. "Benden ne istiyorsunuz?"

Öylesine sıska ve bitap görünüyordu ki, Stefan durumun aciliyetine rağmen alakasız bir soru sordu. "Senin boyun daha uzun değil miydi? Daha iriyarı değil miydin? Yani seni en son gördüğümde?"

Caleb dizlerine doğru bir şeyler fısıldadı ama sesi o kadar boğuktu ki Stefan'ın vampir kulakları bile onu doğru düzgün işitemedi. "Ne?" diye sordu.

Caleb kafasını kaldırdığında yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "O bir sihirdi," dedi. "Elena'nın beni istemesi için kendimi daha yakışıklı gösterdim." Stefan, Caleb'ın sağlıkla ışıldayan yüzünü, uzun boynunu ve altın bukleleriri düşündü. Ondan neden bu kadar şüphelendiğini şimdi anlıyordu. Zira Stefan'ın içinden bir ses hiçbir insanın böylesine meleksi görünemeyeceğini fısıldıyordu. *Onu mezarlıkta havaya attığımda bu yüzden hafif geldi,* diye düşündü.

"Demek sen bir kurtadam değilsin ama büyücüsün?" dedi Meredith.

Caleb omuz silkti. "Bunu zaten biliyordunuz. Barakadaki çalışma odamı talan etmişsiniz. Benden daha ne istiyorsunuz?"

Meredith tehditkar bir tavırla öne doğru bir adım attı. Sopasını sıkıca tutarken gözünü bile kırpmamıştı. Caleb çaresizlikle bakışlarını kaçırdı. "Bize o fantomu nasıl çağırdığını söylemeni istiyoruz," dedi Meredith her bir kelimeyi vurgulayarak. "Ondan kurtulup arkadaşlarımızı geri almak istiyoruz."

Caleb ona boş boş baktı. "Yemin ederim, neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Stefan diğer tarafından ona doğru yaklaşınca çocuğun gözleri bir ona bir Meredith'e kaydı. Yüzü korkuyla çarpılmıştı.

Sonra Stefan birden durdu. Caleb'ın kafasının gerçekten karıştığını anlamıştı. Gerçeği söylüyor olabilir miydi? Stefan onunla aynı hizaya gelebilmek için çöktü ve daha yumuşak bir sesle sordu. "Caleb?" dedi Güç'ünü son damlasına kadar kullanarak. "Bize nasıl bir büyü yaptığını söyleyebilir misin? Güllerle ilgili bir şey, değil mi? Amacı neydi?"

Caleb yutkununca ademelması aşağı yukarı hareket etti. "Tyler'a ne olduğunu öğrenmeliydim," dedi. "Onun için yaz tatilinde buraya geldim. Kimse endişeli görünmüyordu ama ben Tyler'ın birdenbire ortadan kaybolacağına inanmıyordum. Tyler bana hepinizden bahsetmişti. Ve Elena Gilbert'tan. Tyler senden nefret ediyordu,

Stefan ve başta Elena'dan hoşlanıyordu ama sonra ondan da nefret eder oldu. Buraya geldiğimde Elena Gilbert ölmüştü. Ailesi hala yastaydı. Ve sen kasabadan ayrılmıştın, Stefan. Neler olabileceğiyle ilgili parçaları bir araya getirmeye çalıştım -bazı tuhaf hikayeler vardı- ve sonra kasabada garip şeyler oldu. Şiddet dolu olaylar yaşanmaya başladı. Kızlar delirdi, çocuklar ailelerine saldırdı. Ve birden hepsi bitti. Bıçak gibi kesildi. Sanki bunların yaşandığını bir tek ben hatırlıyordum. Ama aynı zamanda, normal bir yaz tatili geçirdiğimi de hatırlıyordum. Elena Gilbert hep oradaydı. Kimse bunu tuhaf bulmuyordu, çünkü öldüğünü hatırlamıyorlardı. Bir tek benim iki farklı hatıram vardı. Zarar gördüklerine ya da ölümlerine şahit olduğum insanlar sapasağlamdı." Hafifçe titredi. "Çıldırdığımı sandım."

Caleb yüzüne düşen koyu sarı saçlarını arkaya atıp burnunu ovuşturdu ve derin bir nefes aldı. "Elena'yla senin tüm bu yaşananların merkezinde olduğunuzu biliyordum. Anılar arasındaki farklar öyle olduğunu söylüyordu. Ve bunların Tyler'ın ortadan kayboluşuyla da alakası olabileceğini düşündüm. Ya sen ona bir şey yapmıştın ya da başına gelenlerden haberdardın. Senin ve arkadaşlarının kafasını karıştırabilirsem, belki bir ipucu yakalayabilirdim. Sizi birbirinize düşürdüm mü, neler olduğunu öğrenmem kolaylaşacaktı. Belki Elena ya da diğer kızlardan biri cazibeme kapılırdı. Tek amacım gerçekleri öğrenmekti." Gözlerini her birinin yüzünde

dolaştırdı. "Gül büyüsü sayesinde mantıksız fikirlere kapılıp birbirinize karşı cephe alacaktınız."

Alaric kaşlarını çattı. "Yani sen bir şey çağırmadın?"

Caleb kafasını iki yana salladı. "Bakın," dedi yatağının altından deri ciltli, kalın bir kitap çıkararak. "Kullandığım büyü burada. Yemin ederim, yalnızca bunu yaptım."

Alaric kitabı alıp bahsettiği büyüyü bulana dek sayfalarını çevirdi. Alnını kırıştırarak yazılanları okuduktan sonra, "Doğru söylüyor," dedi. "Bu kitapta fantom çağırmakla ilgili bir şey yok. Ve buradaki büyü Caleb'ın atölyesinde gördüğümüzle defterlerde yazılı olana tıpatıp uyuyor. Gül büyüsü mesele çıkarmaya yarayan son derece basit bir büyü. Zaten hissettiklerimizi, nefret, öfke, kıskançlık, korku, keder gibi, biraz kuvvetlendiriyor hepsi o. Terslikler için birbirimizi suçlamamamıza sebep oluyor."

"Ama fantomu burada tutan güçlerle birleşince tıpkı Bayan Flowers'ın dediği gibi, bir geribildirim döngüsü oluşuyor ve duygularımızı yoğunlaştırıp fantomu besliyor," dedi Stefan yavaşça.

"Kıskançlık," dedi Meredith düşünceli bir tavırla. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Celia buradayken, onu aşırı kıskanıyordum." Uzanıp eline dokunan Alaric'e özür dilercesine baktı.

"O da seni kıskanıyordu," dedi Stefan kendinden emin bir sesle. "Hissedebiliyordum." İç çekti. "Ve son günlerde ben de kıskançlıktan kıvranıyordum."

"Belki bu bir kıskançlık fantomudur?" diye fikir yürüttü Alaric. "Güzel. Bunu bilmemiz bize kovma büyülerini araştırırken faydalı olacak. Gerçi ben hiç kıskançlık hissetmedim."

"Doğal tabii," dedi Meredith imalı bir sesle. "Sen iki kızın paylaşamadığı erkek rolündeydin."

Stefan birden kendini o kadar bitkin hissetti ki, bacakları titremeye başladı. Derhal beslenmesi gerekiyordu. Caleb'a bakarak kafasını salladı. "Ben... olanlar için üzgünüm."

Caleb gözlerini onunkilere dikti. "Lütfen, söyle. Tyler'a ne oldu?" dedi. "Bunu bilmeliyim. Bana gerçeği söylerseniz, söz, sizi rahat bırakacağım."

Meredith'le Stefan birbirlerine baktı ve Stefan hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Tyler geçen kış kasabayı terk ettiğinde hayattaydı," dedi Meredith yavaşça. "Yemin ederim, tek bildiğimiz bu."

Caleb uzun bir dakika boyunca yüzünü inceledikten sonra kafasını salladı. "Teşekkürler," dedi ikna olmuşçasına.

Meredith askerlerine kumanda eden bir general edasıyla aynı şekilde kafasını sallayarak karşılık verdi ve Caleb'in odasından çıktı.

Sonra aşağı kattan boğuk bir çığlık ve bir gümbürtü geldi. Stefan'la Alaric, Meredith'in arkasından merdivenlerden aşağı koştu ve kız birden durunca neredeyse birbirlerine çarpıyorlardı.

"Neler oluyor?" diye sordu Stefan. Meredith kenara kaydı.

Matt merdivenin dibinde yüzükoyun yatıyordu. Kollarını kendini durdurmak istercesine ileri doğru uzatmıştı. Meredith basamakları ikişer ikişer atlayarak yanına gitti ve onu yavaşça döndürdü.

Matt'in gözleri kapalı, yüzü solgundu. Nefes alıp verişi düzenli ama belli belirsizdi. Meredith nabzına baktı ve onu omzundan hafifçe sarstı. "Matt," dedi. "Matt!" Sonra Stefan'la Alaric'e baktı. "Tıpkı diğerleri gibi," dedi yüzünde sert bir ifadeyle. "Fantom onu da ele geçirdi."

tarama:irem/colin
düzenleme :vero

twilighttturk.com

29

Görünmez bir mengene tarafından sıkılan Elena, *ölmeyeceğim*, diye düşündü öfkeyle. *Aynı şeyleri bir kez daha yaşamayacağım.*

Bonnie çimlerin üzerine düşmüş, tıpkı Elena gibi karnını tutuyordu. Yüzü biraz öncekinden bile solgundu.

Beni alamaz!

Ve sonra, başladığı gibi aniden bitti. O kulakları sağır edici kükreme durdu ve ezici acı yok oldu. Ciğerleri havayla dolan Elena yere yığıldı. *Ekmek yapmak için yeterince kemik öğüttü*, diye düşündü yarı isterik bir halde ve neredeyse kıkırdayacaktı.

Bonnie hafifçe inleyerek nefes almaya çalıştı.

"Bu da neydi?" diye sordu Elena.

Bonnie, "Sanki içimizden bir şey söküldü," dedi nefes nefese. "Aynısı sen gelmeden hemen önce de oldu."

"O çekme hissi," dedi Elena yüzünü buruşturarak. "Galiba fantom o. Damon gücümüzü emerek beslendiğini söylüyor. Sanırım bu şekilde yapıyor."

Bonnie ağzını hafifçe açmış, yüzüne bakıyordu. Pembe diliyle dudaklarını yaladı. "*Damon* mı?" Endişeyle kaşlarını çattı. "Damon öldü, Elena."

"Hayır, yaşıyor. Biz Karanlık Ay'dan ayrıldıktan hemen sonra yıldız topu onu hayata döndürmüş. Ben de fantom seni ele geçirdikten sonra öğrendim."

Bonnie, Elena'ya bir tavşanı ya da yumuşak, küçük ve şaşkın herhangi bir şeyi hatırlatan *ih!* gibi bir ses çıkardı. Sanki tüm kanı yüzünden çekilmiş, normalde solgun renkli çilleri kireç beyazı teninde kocaman, kara lekelere dönüşmüştü. Titreyen ellerini ağzına bastırıp hayretle irileşen koyu renkli gözlerini Elena'ya dikti.

"Dinle, Bonnie," dedi Elena heyecanla. "Bunu henüz kimse bilmiyor. Sen ve ben hariç, hiç kimse, Bonnie. Damon geri dönmek için uygun bir yol bulana dek bunun bir sır olarak kalmasını istedi. Onun için, kimseye bir şey söylememeliyiz."

Bonnie hala ağzını kapatamamıştı. Kafasını salladı. Yanaklarına renk gelmeye başlamıştı ve müthiş bir coşkuyla akıl karışıklığının arasında sıkışıp kalmışa benziyordu.

Elena arkadaşının omzunun üzerinden baktığında bir gül çalısının dibinde beyaz ve hareketsiz bir şey gördü. Caleb'ın mezarlıktaki anıtın dibinde yatan bedenini hatırlayınca içine bir ürperti yayıldı.

"O da ne?" diye sordu sert bir sesle. Bonnie'nin yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. Elena onun yanından geçip parlak güneş ışığında gözlerini kısarak gördüğü şeye doğru yürüdü.

Yaklaştığında Matt'i gül çalısının altında hareketsiz yatarken buldu. Göğsüne birkaç siyah gül yaprağı düşmüştü. Elena biraz daha yaklaştı. Matt'in gözkapakları titreşiyordu. Sanki rüya görüyormuş gibi. Sonra birden açıldılar ve Matt derin bir nefes alıp mavi gözleriyle ona baktı.

"Elena!" dedi nefes nefese. Dirseklerinin üzerinde doğrulup Elena'nın arkasına baktı. "Bonnie! Tanrıya şükür! İyi misiniz? Neredeyiz biz?"

"Fantom bizi Aşağı Dünya'ya getirdi. Bizi gücünü arttırmak için kullanıyor," diye özetledi Elena. "Sen nasılsın?"

"Doğrusu biraz şaşkınım," dedi Matt cılız bir sesle. Sonra etrafına bakınıp gergin bir ifadeyle dudaklarını yaladı. "Demek Aşağı Dünya burası? Sizin anlattıklarınızdan daha korkunç bir yer hayal etmiştim. Gökyüzünün kırmızı olması gerekmiyor muydu? Hani her yer vampir ve iblis kaynıyordu?" Elena'yla Bonnie'ye bakarak kaşlarını çattı. "Burada olanlar hakkında atıp tutmuyorduunuz, değil mi? Çünkü doğrusunu isterseniz, cehennemin boyutlarından birinin güllerle kaplı olması biraz tuhaf."

Elena ona pis pis baktı. *Sanki hayatımızdaki tek tuhaflık bu da!*

Sonra Matt'in yüzündeki paniği fark etti. Aslında göründüğü kadar tasasız değildi, yalnızca cesur davranmaya, bu yeni tehlike karşısında morallerini yüksek tutmaya çalışıyordu.

"Eh, tabii sizi etkilemek için biraz abartmıştık," dedi gülümseyerek. Sonra hemen ciddileşti. "Fell's Church'te neler oluyor?"

"Hım," dedi Matt, "en son, Meredith'le Stefan fantom hakkında Caleb'ı sorguluyordu."

"Fantomun sorumlusu Caleb değil," dedi Elena kendinden emin bir tavırla. "Dünya'ya bizimle birlikte geldi. Derhal eve dönüp bizimkilere orijinal bir fantomla karşı karşıya olduklarını söylemeliyiz. Ondan sıradan bir fantom gibi kolayca kurtulamayacağız."

Matt soru sorarcasına Bonnie'ye baktı. "Bunları nereden biliyor?"

"Bomba," dedi Bonnie gözleri parlayarak. "Damon söylemiş! Damon yaşıyormuş, Matt. Elena onu gözleriyle görmüş."

Elena gözlerini devirdi. *İşte, Bonnie'nin ağzındaki bakla anca bu kadar ıslanır.* Gerçi Matt'in de öğrenmesinin bir zararı yoktu. Damon'ın asıl derdi Stefan'ın öğrenmemesiydi ve Matt'in Stefan'ı yakın bir zamanda görmeyeceği ortadaydı.

Elena gözleriyle etrafı tararken Matt'in hayret nidalarını ve Bonnie'nin heyecanlı açıklamalarını yalnızca boğuk bir uğultu olarak duydu. Güneş ışığı. Gül çalıları.

Gül çalıları. Güneş ışığı. Çimenler. Mavi, berrak gökyüzü. Her yönde aynı manzara vardı. Baktığı her yerde siyah, kadifemsi gül goncaları parlak öğle güneşinde pırıldıyordu. Çalılıkların hepsi aynıydı. Her birinin üzerindeki güllerden, ararındaki mesafeye kadar. Hatta sapları bile aynı uzunluktaydı. Güneş buraya geldiğinden beri hiç hareket etmemişti.

Manzara önce insana güzel geliyor ve huzur veriyordu ama birkaç dakika sonra bu durağanlık ve aynılık sinirleri bozuyordu.

"Bir kapı vardı," dedi Matt'le Bonnie'ye. "Yedi Hazine'nin Bekçievi'nden buraya bakmıştık. Oradan bu bahçeye bir yol vardı. Dolayısıyla mutlaka bir çıkış yolu olmalı. Tek yapmamız gereken onu bulmak."

Tam ayaklanmışlardı ki, yine o keskin acıyı hissettiler. Elena karnını tuttu. Bonnie dengesini kaybedip oturur pozisyonda yere yığıldı ve gözlerini kapadı.

Matt boğuk bir çığlık atıp yutkundu. "Nedir bu?"

Elena cevap vermeden önce acının geçmesini bekledi. Dizleri tutmuyordu. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. "Buradan bir an önce kurtulmamız için başka bir sebep. Fantom gücünü arttırmak için bizi kullanıyor. Sanırım bunu yapmak için bizi burada tutmak zorunda. Ve kapıyı bir an önce bulmazsak, korkarım, eve gidebilecek gücümüz kalmayacak."

Tekrar etrafına bakındı. Aynı şeyleri görmekten başı dönüyordu. Her bir gül çalısı son derece verimli görü-

nen, koyu renkli ve yuvarlak bir toprak parçasının ortasına dikilmişti. Bu halkaların arasındaki çimler bir İngiliz malikanesinin bahçesindekiler ya da bir golf sahasındakiler gibi bakımlıydı.

"Pekala," dedi derin ve rahatlatıcı bir nefes alarak. "Dağılıp dikkatle etrafa bakalım. Birbirimizden en fazla üç metre uzaklaşıp bu gül bahçesini baştan sona arayacağız. Gözlerinizi dört açın. Eğer bir farklılık görürseniz, mutlaka haber verin."

"Bütün bahçeyi arayacak mıyız?" diye sordu Bonnie hayalkırıklığıyla. "Ama burası acayip büyük."

"Merak etme, aralarda dinleniriz," dedi Elena cesaret verircesine.

Aynı hizada durarak birbirlerinden uzaklaşıp dikkatle sağa sola, aşağı ve yukarı bakınmaya başladılar. Başta dikkatlerini yaptıkları işe vererek hiç konuşmadılar. Ne var ki Bekçievi'nden eser yoktu. Bahçeyi adım adım taramaları da hiçbir işe yaramadı. Tek görebildikleri her yöne uzayan sıralarca gül çalısıydı. Aralarında bir insanın kolaylıkla geçebileceği, üç metrelik mesafeler vardı.

Ebedi öğle güneşi kafalarının tepesinde parlıyordu. Elena alnında biriken ter damlalarını sildi. Güllerin keskin kokusu ılık havada asılı kalmış gibiydi. Önceleri bunu güzel bulduysa da şimdi aşırı tatlı bir parfüm gibi midesini bulandırıyordu. Ayakları yeri yeşil bir halı gibi kaplayan çimlerde hiçbir iz bırakmıyor, Elena'nın ağırlığıyla yatan çimler hemen dikiliyordu.

"Keşke biraz esseydi," diye yakındı Bonnie. "Ama bahse girerim, burada hiç rüzgar çıkmıyordur."

"Bahçe mutlaka bir yerde son bulmalı," dedi Elena çaresizlikle. "Sonsuza dek uzayıp gidecek hali yok ya!" Gerçi midesinde rahatsız edici bir his vardı. Belki de hakikaten sonsuza dek uzayıp gidiyordu. Sonuçta burası onun dünyası değildi. Burada kurallar farklıydı.

"Eee, Damon şimdi nerede?" diye sordu Bonnie birden. Elena'ya bakmıyordu. Ritmik adımlarla yürüyüp gözlerini yerden ayırmıyordu. Ama sesinde öyle bir ısrar vardı ki, Elena kafasını kaldırıp arkadaşına baktı.

Birden Bonnie'nin sorusunun cevabı aklına geldi ve olduğu yerde durdu. "İşte bu!" dedi. "Bonnie, Matt, bence Damon burada olabilir. Yani gül bahçesinde değil tabii ama Aşağı Dünya'da, Karanlık Boyut'ta bir yerlerde." Ona boş boş baktılar.

"Damon fantomu aramak için buraya gelmeyi deneyecekti," diye açıkladı Elena. "Onun bizi kendi dünyamıza kadar izlediğini düşünüyor. Dolayısıyla fiziksel varlığını aramaya buradan başlayacaktı. Onu son gördüğümde, fantomla buradan, geldiği yerden daha iyi savaşabileceği söyledi. Damon'ı bulabilirsek, Fell's Church'e dönmemize yardım edebilir."

Damon, lütfen, buralarda bir yerlerde ol. Lütfen, bize yardım et, diye yalvardı içinden.

Tam o sırada gözü bir şeye takıldı. Önlerinde, tıpkı bahçedeki diğerlerine benzeyen iki gül çalısının arasında hafif bir biçimsizlik vardı. Bazen çok sıcak günlerde kızgın güneşin altında asfaltlarda görünen bulanıklığa benziyordu.

Burada güneşin ısısını yansıtacak bir asfalt yoktu. Ama o pırıltının bir sebebi olmalıydı.

Tabii hayal görmüyorsa. Yoksa gözleri onu aldatıyor ve gül çalılarının arasında serap mı görüyordu?

"Şuna bakın," dedi arkadaşlarına. "Güllerin arasında, hafifçe sağa doğru bir pırıltı mı var?"

Matt'le Bonnie durup gözlerini kısarak işaret ettiği yere baktı.

"Sanki?" dedi Bonnie tereddütlü bir sesle.

"Galiba," dedi Matt. "Hani sıcak hava yükselir ya, öyle bir şey."

"Evet," diye karşılık verdi Elena. Sonra kaşlarını çatarak aralarındaki mesafeyi tahmin etmeye çalıştı. En fazla dört buçuk metreydi. "Koşmalıyız," dedi. "Yoksa diğer tarafa geçemeyebiliriz. Belki arada bir engel vardır. Duraksarsak başaramayız."

"El ele tutuşalım mı?" diye önerdi Bonnie gergin bir sesle. "Sizi kaybetmek istemem, çocuklar."

Elena gözlerini havadaki pırıltıdan ayırmıyordu. Eğer kaybolursa tüm bu benzerlik içinde bir daha hiç bulamayabilirlerdi. Hatta arkalarını bile dönseler bir daha yönlerini kestiremeyebilirlerdi.

Üçü bir kapı olduğunu düşündükleri tuhaf, bulanık pırıltıya bakarak el ele tutuştu. Bonnie ortadaydı ve ince,

narin parmaklarıyla Elena'nın sol eline sıkı sıkı yapışmıştı.

"Bir, iki, üç, haydi," dedi Bonnie ve koşmaya başladılar. Çimlerin üzerinde sendeliyor, gül çalılarının arasında zikzaklar çiziyorlardı. Çalılıkların arası üçünün kolayca yan yana geçmesine izin verecek kadar geniş değildi. Elena'nın saçı dikenli bir çalıya takıldı. Bonnie'yi bırakamadığı ve duramadığı için kafasını hızla çekti ve acıdan gözleri yaşarmasına rağmen koşmaya devam etti. Ardındaki çalılıkta bir tutam sarı saç kalmıştı.

Çok geçmeden çalılıkların arasındaki pırıltıya ulaşmışlardı. Yakından kolaylıkla seçilmiyordu ve ani ısı değişikliği olmasa, Elena doğru noktada olduklarından şüphe edebilirdi. Uzaktan gözlerine sıcaklığın sebep olduğu bir pırıltı gibi görünmüştü ama tepelerindeki kızgın güneşe rağmen bir dağ gölü kadar soğuk ve sarmalayıcıydı.

"Sakın durmayın!" diye bağırdı Elena ve soğuğa doğru atıldılar.

Bir saniye içinde biri güneşin üzerini örtmüşçesine her şey karanlığa gömüldü.

Elena düştüğünü hissedip Bonnie'nin eline asıldı.

Damon! diye haykırdı içinden. *Yardım et!*

30

Stefan pansiyona dönüş yolunda çılgınca araba sürüyordu. "Ona adının belirdiğini söylemeyi unuttuğuma inanamıyorum," dedi belki yüzüncü kez. "Onu yalnız bıraktığımıza inanamıyorum."

"Yavaşla," dedi Meredith. Arka koltukta Matt'in baygın vücudunu sabit tutmaya çalışıyordu. Stefan bir köşeyi dönerken tekerleklerden tiz feryatlar yükseldi. "Çok hızlı gidiyorsun."

"Acelemiz var," diye homurdandı Stefan direksiyonu aniden sağa kırarak. Bir çöp kamyonuna toslamaktan kıl payı kurtulunca ön koltuktaki Alaric arkasını dönüp Meredith'e endişeli bir bakış fırlattı. Meredith iç çekti. Stefan'ın şifalı bitki dükkanında Matt'in ismini gördüğünü söylemediği için kendini suçlu hissettiğinin ve hatasını telafi etmeye çalıştığının farkındaydı ama hepsi-

ni bir trafik kazasında öldürmek bunun için doğru bir yol değildi. Ayrıca Stefan onları uyarsaydı bile, Matt için sonuç değişmeyebilirdi. Sanki aldıkları önlemler Bonnie'yle Elena'yı koruyabilmiş miydi?

"En azından vampir reflekslerine sahipsin," dedi Stefan'ı cesaretlendirmekten çok Alaric'i rahatlatmak için.

Matt'le arkaya oturmak için ısrar etmişti ve dikkatini tekrar ona yöneltti. Araba sağa sola savrulurken yere yuvarlanmasın diye elini göğsüne koymuştu.

Matt öylesine hareketsizdi ki. Uykuda görülen göz-kapaklarının titreşmesi ya da ona benzer şeyler yoktu. Yalnızca belli belirsiz nefes alıp veriyordu. Horlamıyordu bile. Oysa Meredith altıncı sınıftaki kamp gezilerinden Matt'in uyurken elektrikli bir testere gibi gürültü yaptığını biliyordu.

Meredith asla ağlamazdı. En kötüsü başına geldiğinde bile. Ve şimdi de ağlamayacaktı. Arkadaşlarının onun sakinliğine ve mantığına ihtiyacı vardı. Ama eğer strateji oluşturmak yerine ağlayan bir kız olsaydı, şu anda uluyor olurdu. Ve bu özelliğine rağmen nefesinin boğazında düğümlendiğini hissedince kendini zorlayarak yine o aşırı soğukkanlı kimliğine büründü.

Bir tek o kalmıştı. Aynı okulu bitiren, yazlarını beraber geçiren ve doğaüstü güçlerle birlikte savaşan dört arkadaştan fantom bir tek onu ele geçirmemişti. Yani henüz.

Dişlerini birbirine bastırıp Matt'i sıkıca tuttu.

Stefan mucize eseri bir yayaya ya da araca çarpmadan pansiyona ulaşabilmişti.

Alaric'le Meredith kollarını boyunlarına atarak Matt'i yarı ayakta bir pozisyonda arabadan indirdi.

Ama Stefan Matt'i onlardan alıp omzuna atıverdi. "Gidelim," dedi ve baygın Matt'i tek eliyle kolayca dengede tutarak arkasına bile bakmadan pansiyona doğru yürüdü.

"Son günlerde biraz tuhaflaştı," dedi Alaric, Stefan'ın arkasından endişeyle bakarak. Güneş çenesindeki kirli sakalı altın rengine boyamıştı. Meredith'e dönüp kederle gülümsedi. "Bir kez daha tehlikedeyiz..."

Meredith elini tuttu. Avcunda sıcak ve güven vericiydi. "Gel," dedi.

Pansiyona girdiklerinde Stefan doğruca yukarı çıktı ve Matt'i diğerlerinin yanına götürdü. *Diğer uykucuların*, diye söylendi Meredith içinden.

Meredith'le Alaric el ele mutfağa yöneldi. Meredith kapıyı ittiğinde Bayan Flowers'ın sesini duydu.

"Bu gerçekten çok işimize yarayacak, hayatım," diyordu sesinde bariz bir takdirle. "İyi iş başardın. Sana minnettarız."

Meredith'in ağzı beş karış açıldı. Mavi pamuklu elbisesiyle son derece sakin ve şirin görünen Bayan Flowers mutfak masasında Doktor Celia Connor'la çay içiyordu.

"Selam Alaric. Merhaba Meredith," dedi Celia. Koyu renk gözlerinde soğuk bir ifadeyle Meredith'i süzdü. "Ne bulduğuma inanamayacaksınız."

"Ne?" dedi Alaric hevesle ve Meredith'in elini bıraktı. Meredith'in daha o an içi sıkıldı.

Celia bir sandalyeye bıraktığı çantasına uzanıp kalın bir kitap çıkardı. Kahverengi deri cildi kullanılmaktan yıpranmıştı. Zaferle gülümsedi. "Bu kitap tamamen fantomlar hakkında. Doktor Beltram Dalcrest Üniversitesi'ne yolladı. Doğaüstü olaylarla ilgili muhteşem bir arşivleri var ve en son belki bir şeyler bulabilirim diye oraya uğramıştım."

"En iyisi, salona geçelim," dedi Bayan Flowers. "Orada daha rahat ederiz."

Bayan Flowers'ın dediğini yaptılar ama Stefan onlara katıldığında hiç de rahatlamış görünmüyordu.

"Fantomların türleri," dedi kitabı Celia'dan alıp sayfalarını karıştırarak. "Bizim boyutumuzdaki fantomların tarihçesi. Kovma ayini nerede? Bu şeyin neden bir içerik kısmı yok?"

Celia omuz silkti. "Çünkü çok eski ve nadide bir eser," dedi. "Öyle kolay kolay bulunabilecek bir şey değil. Ayrıca büyük ihtimalle konumuzla ilgili dünya üzerindeki tek kitap. Dolayısıyla bu tip eksiklikleri görmezden gelebiliriz diye düşünüyorum. Bu eski metinlerde, yazarlar konuya hakim olmanı, anlatmak istediklerini tam olarak kavramanı amaçlar. Sadece aradığın şeyi bulup gerisini

boşvermeni değil. Gerçi istersen ilk bölümleri atlayıp sonları okuyabilirsin."

Alaric, Stefan'ın yüzünde acı dolu bir ifadeyle sayfaları yırtarcasına çevirmesini izliyordu. "O şey bir antika, Stefan," dedi. "Lütfen, biraz daha dikkatli ol. Benim bakmamı ister misin? Böyle kitaplara senden daha alışkınım."

Stefan resmen ona hırladı ve Meredith ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, *öğretmen*. Acelem var."

Gözlerini kısarak metne baktı. "Bu süslü yazı da neyin nesi?" diye homurdandı. "Sakın bana, eski olduğu için demeyin. Ben bu kitaptan daha yaşlıyım ama yine de güçlükle okuyabiliyorum. Hım. *Fantomlar vampirler gibi tek bir çeşitle beslenir. Bu suçluluk, pişmanlık, kin ya da yiyeceklere, alkole ve düşük kadınlara duyulan bağımlılık olabilir. His ne kadar güçlüyse, fantomun yarattığı sonuç o kadar yıkıcı olur.* Bunu zaten biliyorduk."

Bayan Flowers diğerlerinden biraz uzakta duruyordu. Gözlerini boşluğa dikmiş, kendi kendine mırıldanıyordu. Belli ki annesiyle konuşuyordu.

"Biliyorum," dedi. "Onlara söyleyeceğim." Birden gözleri odaklandı ve Stefan'la etrafını çeviren diğerlerine baktı. "Annem bizi uyarmak istemiş. Zaman daralıyormuş."

Stefan ayağa fırlayıp bağırmaya başladı. "Biliyorum," diye kükredi Bayan Flowers'ın şaşkın suratına doğru. "Annen bir kere de işe yarar bir şey söyleyemez mi?"

Bayan Flowers ondan uzaklaşarak dengesini bulmak için bir iskemlenin arkasına tutundu. Yüzü bembeyazdı ve birden eskisinden bile yaşlı ve kırılgan görünmeye başlamıştı.

Stefan'ın gözleri irileşti, renkleri fırtınalı bir havadaki denizin koyu yeşilini aldı ve ellerini öne doğru uzattı. Yüzü dehşetle çarpılmıştı. "Afedersiniz," dedi. "Bayan Flowers, özür dilerim. Sizi korkutmak istemedim. Bana ne olduğunu bilmiyorum. Sadece Elena ve diğerleri için çok endişeleniyorum."

"Biliyorum Stefan," dedi Bayan Flowers buz gibi bir sesle. Dengesini bulmuştu ve daha güçlü ve sakin görünüyordu. "Merak etme, onları geri alacağız. Asla inancını kaybetmemelisin. Annem bundan emin."

Stefan oturup tekrar kitaba döndü. Birbirine bastırdığı dudakları ince bir çizgi halini almıştı.

Teni endişeyle karıncalanan Meredith onu izlerken sopasını daha sıkı kavradı. Arkadaşlarına ailesinin nesillerdir vampir avcılığı yaptığını ve artık görevi kendisinin devralması gerektiğini açıkladığında, Elena'yla Stefan'a asla Stefan'a cephe almayacağını söylemişti. O diğer şeytani vampirler gibi değildi. İyi kalpli ve insanlara karşı zararsızdı.

Damon konusunda böyle bir söz vermemiş ve Elena'yla Stefan ondan böyle bir şey istememişti. Hepsi Damon'ın onların yanında yer alsa da zararsız kabul edilemeyeceğini biliyordu. Dolayısıyla Meredith ona

karşı daima temkinli olmalıydı. Ama Stefan... Bunun olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti ve şimdi bir gün sözünü tutamayacağından korkuyordu. Stefan'ın ilk kez böyle davrandığına şahit oluyordu. Son zamanlarda sürekli mantıksız, öfkeli, zalim ve tutarsızdı. Meredith bunlara muhtemelen fantomun sebep olduğunu biliyordu ama Stefan fazla mı tehlikeli olmaya başlamıştı? Eğer mecbur kalırsa onu öldürebilir miydi? Stefan onun arkadaşıydı.

Meredith'in kalbi çılgın gibi atıyordu. Dövüş sopasını sıkmaktan elinin eklem yerlerinin beyazlaştığını gördü. Eli ağrımaya başlamıştı. *Evet*, eğer mecbur kalırsa Stefan'la dövüşüp onu öldürmeye çalışabilirdi. Stefan arkadaşıydı ama görevi daha önemliydi.

Derin bir nefes alıp ellerini gevşetti. *Sakin ol*, dedi kendine. *Nefes al.* Stefan iyi kötü kendini kontrol altında tutuyordu. Meredith'in bir karar vermesi gerekmiyordu. En azından şimdilik.

Birkaç dakika sonra Stefan sayfaları çevirmeyi bıraktı. "İşte," dedi. "Bence aradığımız şey bu." Kitabı Bayan Flowers'a verdi. Yaşlı kadın gözleriyle açık sayfayı tarayıp kafasını salladı. "Bana da doğru ayin gibi geldi," dedi ciddiyetle. "Sanırım evde gerekli her türlü malzeme var."

Alaric kitaba uzandı ve büyüyü okuyunca kaşlarını çattı. "İlla kan büyüsü mü olması gerek?" diye sordu Bayan Flowers'a. "Geri teperse, fantom onu bize karşı kullanabilir."

"Korkarım evet, kan büyüsü şart," dedi Bayan Flowers. "Belki büyüyü değiştirmenin bir yolunu bulabilirdik ama maalesef, zamanımız kısıtlı. Fantom rehinelerini bizim düşündüğümüz şekilde kullanabiliyorsa, giderek güçleniyor demektir."

Alaric tam bir şey diyecekti ki Celia araya girdi.

"Bir dakika," dedi. Boğuk sesi kulak tırmalayıcı bir ciyaklamaya dönüşmüştü. "*Kan* büyüsü mü? O da ne demek? Ben..." Bir an duraksadı. "Nahoş bir olaya karışmak istemiyorum."

Kitabı almak için hamle yaptı ama Stefan elini üzerine koydu. "Nahoş ya da değil, bunu yapacağız," dedi usulca ama sesi çelik gibi sertti. "Ve sen de bir parçası olacaksın. Bu saatten sonra geri adım atmana izin veremem."

Celia gayriihtiyari ürperip sandalyesinde geri çekildi. "Sakın beni tehdit etmeye kalkışma," dedi korku dolu bir sesle.

"Herkes sakin olsun," dedi Meredith sertçe. "Celia kimse sana zorla bir şey yaptırmayacak. Eğer gerekirse, seni kendim korurum." Gözleri endişeyle onları süzen Alaric'e kaydı. "Ama yardımına ihtiyacımız var. Lütfen. Belki büyüyü bulmamıza yardım ederek bize yeterince faydan dokundu ve bunun için minnettarız ama Stefan haklı. Sen de bunun bir parçasısın. Hatta sensiz işe yarayacağından bile emin değilim." Bir an duraksadı. "Ya da işe yarasa bile, diğerlerinin üzerindeki lanet kalktığı için fantomun tek hedefi sen olabilirsin," dedi kurnazca.

Celia tekrar titredi ve kollarını kendi gövdesine doladı. "Ben korkak değilim," dedi çaresizlikle. "Bir bilim insanıyım ve bu... mantıksız mistisizm bana ters geliyor ama sizinleyim. Elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışacağım."

Meredith ilk kez ona karşı sempati duydu. Uzun zamandır gerçek olarak kabul ettikleri yerle bir olurken kendini mantıklı bir insan olarak görmeye devam etmek gerçekten zor olmalıydı.

"Teşekkürler Celia." Meredith diğerlerine baktı. "Büyü ve malzemeler elimizde. Şimdi bir an önce işe koyulmalıyız. Hazır mıyız?"

Herkes sırtını dikleştirdi. Yüzlerinde kararlı bir ifade belirmişti. Ne kadar korkutucu olursa olsun, en azından bir planları vardı.

Stefan derin derin nefes alıp gözle görülür bir şekilde kendi kontrolünü ele geçirdi. Şimdi omuzları gevşemiş ve bakışlarındaki vahşilik kaybolmuştu. "Pekala, Meredith," dedi. Fırtınalı yeşil gözleri Meredith'in gri ve sakin gözleriyle buluştu. "Haydi, yapalım şunu."

31

tarama:irem/colin
düzenleme :vero

Stefan bu ayini boş mideyle yapamayacağını bildiği için Bayan Flowers'ın arka bahçesinde birkaç sincap avlayıp sonra pansiyonun garajına döndü. Meredith, Bayan Flowers'ın eski Ford'unu bahçedeki araba yoluna park etmişti ve kovma ayinini düzenlemek için yeterince yer vardı.

Stefan gölgelerin arasında bir tıkırtı duyunca kafasını eğdi ve bir fındık faresinin hızlı kalp atışlarını hemen tanıdı. Burası pek rahat olmayabilirdi ama genişliği ve beton zemini sayesinde büyünün işe yaraması için kusursuz bir ortamdı.

"Bana mezurayı verir misiniz, lütfen," dedi Alaric. Garajın ortasına boylu boyunca uzanmıştı. "Çizginin doğru uzunlukta olması gerek." Bayan Flowers pansiyonu altüst edip içinde renkli tebeşirler olan bir kutu

bulmuştu. Alaric kitabı açıp daireleri, gizemli sembolleri, parabolleri ve elipsleri betonun pürüzsüz yüzeyine kopyalıyordu.

Stefan ona mezurayı uzattı ve Alaric resimlerin dışına çizdiği runik alfabesi sembollerinin uzunluğunu ölçtü. "Her şey aynı olmalı," dedi kaşlarını çatıp mezuranın uçlarını ikinci kez kontrol ederken. "En ufak bir hatamız o şeyi Fell's Church'te serbest bırakabilir."

"Zaten serbest değil mi?" diye sordu Stefan.

"Hayır," dedi Alaric. "Bu ayin fantomun bedensel formunda ortaya çıkmasını sağlayacak ve şimdiki hayali varlığından daha tehlikeli olacak."

"O halde haklısın," dedi Stefan ciddi bir yüzle. "Çok dikkat etmeliyiz."

"Eğer her şey planladığımız gibi giderse, fantom en içteki dairede hapsolacak," diye devam etti Alaric eliyle işaret ederek. "Biz dıştaki dairede olacağız. Şurada yazıların dışında. Orada güvende olmamız gerek." Kafasını kaldırıp Stefan'a acı acı gülümsedi. "Yani öyle umuyorum. Korkarım, bu tip çağırmayı pek çok yerde okumama rağmen hayatımda ilk kez yapıyorum."

Aman ne hoş, diye düşündü Stefan ama Alaric'e gülümserken yüzünde aklından geçenlere dair en ufak bir ipucu yoktu.

Adam elinden geleni yapıyordu. Geriye Elena ve diğerlerini kurtarabileceklerini umut etmekten başka çare kalmıyordu.

Meredith'le Bayan Flowers ellerinde market torbalarıyla içeri girdi. Celia arkalarından geliyordu.

"Kutsal su," dedi Meredith çantasından bitkilere su püskürtmek için kullanılan plastik bir şişe çıkararak.

"Vampirlerde işe yaramıyor," diye hatırlattı Stefan.

"Çağıracağımız şey vampir değil ki." Meredith böyle dedikten sonra spreyi tebeşirle çizilmiş çizgileri bozmamaya özen göstererek diyagramın dışına koydu.

Alaric ayağa kalktı ve elinde kitapla yerdeki kocaman ve rengarenk diyagramın üzerinden atladı. "Bence artık hazırız."

Bayan Flowers, Stefan'a baktı. "Diğerlerine de ihtiyacımız var," dedi. "Fantomun güçlerinden etkilenen herkes burada olmalı."

"Onları aşağı taşımana yardım edeyim mi?" diye sordu Alaric.

"Gerek yok," dedi Stefan ve tek başına yukarı çıktı. Gül ve krem rengi küçük odada, yatağın kenarında durup Elena, Matt ve Bonnie'ye baktı. Matt'i oraya bıraktığından beri hiçbiri hareket etmemişti.

İç çekip önce Elena'yı kucağına aldı. Sonra yastığıyla battaniyesini de aldı. En azından onu rahat ettirmeyi deneyebilirdi.

Birkaç dakika içinde üç uykucu da garajın önünde, diyagramın dışında kafalarının altında yastıklarla yatıyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Stefan.

"Şimdi her birimiz bir mum seçeceğiz," dedi Bayan Flowers torbasını açarak. "Renginin gerçekten sizi temsil ettiğini düşündüğünüz bir mum alın. Kitaba göre, el yapımı ve kokulu olmalı ama bunlar da işe yarar. Ben kendime mum almayacağım. Fantom güçlerini bana yöneltmedi ve 1943'ten beri kimseyi kıskandığımı hatırlamıyorum."

"1943'te ne oldu Bayan Flowers?" diye sordu Meredith merakla.

"Fell's Church Çocuk Güzeli tacını Nancy Sue Baker'a kaptırdım," dedi Bayan Flowers. Meredith onaylı beş karış açık bakakalınca ellerini havaya kaldırdı. "Ben bile bir zamanlar çocuk oldum. Shirley Temple bukleleriyle pek şirindim ve annem bana fırfırlı elbiseler giydirirdi. Güzelliğimle gurur duyardı."

Stefan, Bayan Flowers'ın Shirley Temple bukleli hayalini zihninden uzaklaştırmaya çalışarak lacivert bir mum seçti. Nedense bunu istemişti. "Onlar için de birer mum seçmeliyiz," dedi ve Elena için altın rengi, Bonnie için pembe bir mum aldı.

"Saç renklerine göre mi gidiyorsun?" diye sordu Meredith. "Ne adamsın!"

"Ama bunların onlar için doğru renkler olduğunu kabul ediyorsun herhalde?" dedi Stefan. "Ayrıca Bonnie'nin uçları pembe değil, kırmızı."

Meredith çaresiz kabul etti. "Sanırım haklısın. Ama Matt'inki kesinlikle beyaz olmalı."

"Cidden mi?" Stefan, Matt için ne seçeceğini henüz düşünmemişti. Belki ellerinde Amerikan bayrağının renklerinde bir mum olsaydı, tereddüt etmezdi.

"O tanıdığım en saf insan," dedi Meredith usulca. Alaric tek kaşını kaldırdı ve Meredith ona bir dirsek attı. "Ruhundan söz ediyorum. Matt'in içi dışı birdir ve çok temiz kalplidir."

"Galiba öyle," dedi Stefan ve Meredith'in kendine koyu kahverengi bir mum seçişini yorum yapmadan izledi.

Alaric torbayı karıştırdı ve koyu yeşil bir mum aldı. Celia açık lavanta renginde karar kılmıştı. Bayan Flowers kalan mumlarla dolu torbayı alıp garajın kapısına yakın yüksek bir rafa, bir torba gübreyle eski bir gazyağı lambasının arasına koydu.

Yarım halka şeklinde yere oturdular. Diyagramın dışındaydılar ve yüzleri içteki boş daireye dönüktü. Ellerinde mumlar vardı. Uykucular arkalarındaydı ve Meredith kendininki dışında Bonnie'nin mumunu da tutuyordu. Stefan, Elena'nınkini, Alaric, Matt'inkini almıştı.

"Şimdi onlara kendi kanımızdan süreceğiz," dedi Alaric. Hepsi ona bakınca omuz silkip hemen savunmaya geçti. "E, kitapta öyle yazıyor."

Meredith çantasından bir çakı çıkarıp çabucak parmağını kesti ve kanını kahverengi mumuna boydan boya sürdü. Sonra çakıyı küçük bir dezenfektan şişesiyle birlikte Alaric'e uzattı. Sırayla, her biri aynı adımları tekrarladı.

"Bu hiç hijyenik değil," dedi Celia ama o da parmağını kesip mumuna sürdü.

Stefan insan kanı kokusunun fazlasıyla farkındaydı. Daha yeni beslenmesine rağmen dişleri istemsizce kaşınmaya başlamıştı.

Meredith mumları alıp baygın arkadaşlarının yanına gitti ve parmaklarını kesip kanlarını bunlara sürdü. Gözlerini bile kırpmamışlardı. Meredith işini bitirdiğinde uykucuların mumlarını yine arkadaşlarına dağıtıp yerine döndü.

Alaric büyünün ilk kelimelerini Latince okumaya başladı. Birkaç dakika sonra bir kelimede duraksayınca Stefan büyü kitabını usulca aldı ve Alaric'in bıraktığı yerden devam etti. Sözcükler ağzından adeta kendiliğinden dökülüyor, dudaklarının Latinceye göre kıpırdayışı ona yüzlerce yıl önceki çocukluğunda özel öğretmeniyle geçirdiği saatleri anımsatıyordu. Ve bir de vampirlikle savaşının ilk günlerinde bir İngiliz manastırında yaşadığı günleri.

Vakit geldiğinde parmaklarını şaklattı ve hafif bir Güç dokunuşuyla mumu kendiliğinden yandı. Bunu Meredith'e verdi ve Meredith garajın zeminine, diyagramın ucuna biraz erimiş balmumu döküp mumu üzerine dikti. Sırayla ve ayinin uygun anlarında Stefan mumları yaktı ve Meredith yerlerine yerleştirdi. Sonunda diyagramın tebeşirle çizilen dış çizgileriyle aralarında renkli ve seçeyle yanan mumlardan oluşan küçük bir sıra oluştu.

Stefan okumayı sürdürdü. Birden kitabın sayfaları bir kuşun kanatları gibi çırpınmaya başladı. Kapalı garajın içinde soğuk ve doğallıktan uzak bir rüzgar esti. Mumların alevleri bir süre titredikten sonra aniden söndü. İki mum devrildi. Meredith'in uzun saçları yüzüne çarptı.

"Böyle bir şey olmaması gerekiyordu," diye bağırdı Alaric.

Ama Stefan sert rüzgarda gözlerini kırpıştırmakla yetinip okumaya devam etti.

Zifiri karanlık ve o nahoş düşme hissi yalnızca bir an sürdü. Sonra Elena iki ayağının üzerine inip öne doğru sendeledi. Hala Matt ve Bonnie'yle el eleydi.

Kapılarla çevrili, sekiz köşeli, loş bir odadaydılar. Ortada tek bir mobilya -bir masa- vardı. Masanın arkasında bronz tenli, yakışıklı, inanılmaz ölçüde kaslı, çıplak göğüslü bir vampir oturuyordu. Uzun, bronz bukleleri omuzlarına düşmüştü.

Elena nerede olduğunu hemen anladı.

"Kurtulduk!" diye yutkundu. "Bekçievi'ndeyiz!"

Sage masanın diğer tarafında ayağa fırladı. Yüzünde komik denebilecek bir hayret vardı. "Elena?" diye bağırdı. "Bonnie? Matt? Neler oluyor? *Qu'est-ce qui arrive?*"

Sage'i görmek Elena'yı genelde rahatlatırdı, zira bu güçlü vampir ona daima iyi ve yardımsever davranmıştı ama şimdi Damon'ı bulması gerekiyordu. Nerede

olduğunu biliyor, hatta ona seslendiğini bile duyabiliyordu.

Şaşkın bekçinin suratına neredeyse hiç bakmadan ve Matt'le Bonnie'yi çekiştirerek boş odanın karşısına doğru yürüdü.

"Afedersin Sage," dedi hedeflediği kapıya ulaştığında. "Damon'ı bulmalıyız."

"Damon mı?" diye sordu Sage. "Damon buraya geri mi döndü?" Ne var ki, üç arkadaş Sage'e cevap vermeye bile gerek görmeden kapıdan geçti. Bekçi vampirin arkalarından bağırdığını duydular. "Durun! *Arretez-vous!*"

Kapı arkalarından kapandı ve kendilerini küllerle kaplı bir arazide buldular. Burada hiçbir şey yetişmiyordu. Nerede olduklarını hatırlayabilecekleri bir işaret yoktu. Sert rüzgarlar siyah külleri tepelere ve vadilere üflemişti. Aniden çıkan kuvvetli bir esinti küllerin ilk katmanını havalandırdı ve tekrar yere döküldüklerinde zeminde farklı engebeler oluştu. Kül tabakasının daha ince olduğu yerlerde altındaki ıslak ve çamurlu külleri görebiliyorlardı. Yakınlarında yüzeyi yine küllerle kaplı, durgun bir su birikintisi oluşmuştu. Yanıp siyahlaşmış ağaç dallarından başka bir tek çamur ve küller vardı.

Tepelerindeki alacakaranlık gökyüzünde kocaman bir gezegen ve iki büyük ay göze çarpıyordu. Birisi mavi-beyazdı ve bu renkler birbirlerine karışarak girdaplar oluşturmuştu. Diğeri gümüşiydi.

"Neredeyiz?" diye sordu Matt gökyüzüne hayretle bakarak.

"Bir zamanlar burası dev bir ağacın gölgelediği bir dünyaydı -daha doğrusu- aydı," dedi Elena ve ileri doğru yürümeye başladı. "Ama ben onu yok ettim. Damon burada öldü."

Matt'le Bonnie'nin birbirlerine imalı bakışlar fırlattığını hissetti. "Ah ama sonra geri döndü, öyle değil mi?" diye sordu Matt. "Önceki gece onu Fell's Church'te gördüğünü söylememiş miydin?" Bir an duraksadı. "Peki, şimdi burada ne işimiz var?"

"Damon'ın yakınlarda bir yerde olduğunu biliyorum," dedi Elena sabırsızca. "Onu hissedebiliyorum. Buraya geri döndü. Belki fantomu aramaya buradan başlamak istedi." Yürümeyi sürdürdüler. Çok geçmeden adımları yavaşladı ve ayakları vıcık vıcık çamurlara batmaya başladı. Küllerin altındaki çamurlar ayakkabılarına yapışıyor, ayaklarını her kaldırışlarında ıslak emme sesleri yükseliyordu.

Neredeyse gelmişlerdi. Elena bunu hissedebiliyordu. Adımlarını sıklaştırdı ve hala ellerini tutan arkadaşları da hızlanmak zorunda kaldı. Ağacın gövdesinin, yani bu dünyanın merkezinin bir zamanlar olduğu yere yaklaştıkça küller kalınlaşıp derinleşti. Elena ağacın büyük bir patlamayla roket gibi gökyüzüne fırlayışını ve un ufak oluşunu anımsadı. Damon'ın bedeni tam altında yatıyordu ve yağan küller üzerini kaplamıştı.

Elena birden durdu. Kalın bir kül tabakasına rastlamışlardı. Bazı yerleri ayak bileklerine, hatta belki daha yukarılara uzanacak kadar yüksekti.

Damon'ın uyandığı yer burası olmalıydı. Küller dağılmış ve bir çukur oluşmuştu. Sanki biri derinliklerden yukarı tırmanmış gibi. Ama onlar dışında kimse yoktu. Soğuk bir rüzgarla havalanan küller Bonnie'yi öksürttü. Elena dizlerine kadar gelen soğuk, çamurlu küllerin içinde Bonnie'nin elini bırakıp kollarını kendine sardı.

"Yok," dedi ruhsuz bir sesle. "Oysa burada olacağından emindim."

"O zaman başka bir yerde olmalı," diye mantık yürüttü Matt. "Eminim, fantomla savaşıyordur. Buraya bunun için gelmedi mi? Karanlık Boyut büyük bir yer."

Bonnie titreyerek Matt'e sokuldu. Kocaman, kahverengi gözlerinde aç bir yavru köpeğin acıklı bakışları vardı. "Artık eve dönebilir miyiz? Lütfen? Sage bizi geri yollayabilir, öyle değil mi?"

"Anlayamıyorum," dedi Elena ağacın dev gövdesinden geriye kalan geniş alana bakarken. "Burada olacağından emindim. Beni çağırdığını duyabiliyordum."

Tam o sırada boğuk ve melodik bir kahkaha sessizliği bozdu. Aslında güzel bir sesti ama aynı zamanda tuhaf ve yabancıydı. Elena'nın içine bir ürperti yayıldı.

"Elena," diye fısıldadı Bonnie. Gözleri kocaman açılmıştı. "Bu, sis beni almadan önce duyduğum ses."

Arkalarını döndüler.

Orada, hiçliğin ortasında bir kadın duruyordu. *Kadın şeklinde bir varlık*, diye düzeltti Elena hemen. Bu bir kadın değildi ve kahkahası güzel ama ürkütücüydü. Normal bir insandan en az bir buçuk kat büyüktü ama vücudunun oranları kusursuzdu. Sanki buz ve sisten oluşmuştu. Mavilerden ve yeşillerden. Tıpkı bir buzdağı gibi. Gözleri hafif bir yeşillik dışında saydamdı. Bonnie, Elena ve Matt onu hayretle izlerken buz şeffaflığındaki kalçalarıyla bacakları yer değiştirip bulanıklaştı ve bir sis girdabına dönüştü.

Mavi-yeşil uzun saçları gökyüzünde süzülen bir bulut gibi dalgalanıyordu. Elena'ya gülümsedi ve sivri dişleri gümüşi buz sarkıtları gibi pırıldadı. Ama göğsünde buzdan olmayan bir şey vardı. Somut bir cisim. Yuvarlakça ve koyu kırmızı.

Elena bunların hepsini bir anda algıladı ve sonra dikkatini buz kadının öne uzattığı avcundaki şeye verdi.

"Damon," diye yutkundu.

Buz kadın onu boynundan tutmuştu. Damon'ın havada sallanırken durmadan debelenmesine aldırmıyormuş gibiydi. Hatta yaratık onu öylesine zorlanmadan tutuyordu ki, Damon tıpkı bir oyuncak gibi görünüyordu. Baştan aşağı siyahlara bürünmüş vampir bacağını savurup buz kadını tekmelemeye çalıştı ama ayağı kolayca sisin içinden geçiverdi.

"Elena," dedi boğuk ve cılız bir sesle.

Buz kadın -fantom- kafasını yana eğip Damon'a baktı ve boynunu biraz daha sıktı.

"Benim nefes almaya ihtiyacım yok, salak... fantom," dedi Damon havada debelenerek.

Fantomun gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı ve kristallerin birbirine çarparken çıkardığı çıngırtıyı andıran tatlı ama soğuk bir sesle konuştu. "Ama kafan kopabilir, öyle değil mi? Hatta belki bu daha hoş olur." Yaratık onu şöyle bir silkeledi ve gülümseyen yüzünü Elena, Bonnie ve Matt'e çevirdi. Buzdağı gözler onu bulduğunda Elena istemsizce geriledi.

"Hoşgeldin," dedi fantom sanki kırk yıllık dostlarmış gibi tatlı bir sesle. "Seni ve arkadaşlarını pek ferahlatıcı buldum. Tüm o küçük kıskançlıklarınızı. Her birinizinkinin tadı farklı. Başınızda bir sürü dert var, ha? Neredeyse bin yıldır bu kadar iyi beslenmemiş ve kendimi bu kadar güçlü hissetmemiştim." Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi ve Damon'ı yavaşça aşağı yukarı sallamaya başladı. Damon'ın boğazından boğuluyormuş gibi bir ses çıktı. Acıdan ağlıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Ama sizi koyduğum yerde kalmalıydınız," diye devam etti fantom. Şimdi sesi biraz daha soğuktu. Damon'ı havada büyük bir kavis çizecek şekilde çevirdi. Damon hırıltıyla soluk alarak yaratığın kocaman elini çekiştirdi. Gerçekten nefes alması gerekmiyor muydu? Elena emin değildi. Damon gerektiğinde ya da bazen sırf karşısındakini sinir etmek için yalan söylemekten kaçınmazdı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Elena.

Fantom yine güldü. Gerçekten eğlendiği belliydi. "Haydi, beni durdursana ufaklık." Damon'ın boğazındakini elini sıktı ve Damon titremeye başladı. Sonra gözleri devrildi -şimdi Elena yalnızca o korkunç, kırmızı damarlı aklarını görebiliyordu- ve Damon'ın vücudu gevşedi.

32

Matt, fantomun Damon'ı bir bez bebek gibi sallekleyişini dehşetle izliyordu.

Elena, Matt'le Bonnie'ye döndü. "Onu kurtarmalıyız," diye fısıldadı kararlı bir yüzle ve hiç vakit kaybetmeden kül yığınları arasında koşmaya başladı.

Matt bir an düşündü. Eğer Damon yüzlerce yıllık dövüş deneyimi ve vampir gücüyle bu fantomun ellerinde bu kadar çaresizse -Tanrım, şimdi yararak onu öne arkaya sallıyordu ve kafasının kopması an meselesiydi- Matt, Bonnie ve Elena'nın bu kavgadan galip çıkma şansı ancak bir kartopununki kadardı. Asıl soru, fantomun onları da öldürüp öldürmeyeceğiydi.

Ve işin açıkçası, Matt, Damon'dan zerre kadar hoşlanmıyordu. Evet, Damon Fell's Church'ün Katherine, Klaus ve Kitsune şeytanlarından kurtarılmasına yardım

etmişti ama bu onun cani, alaycı, pişmanlık nedir bilmez, kibirli, ukala ve gıcık bir *vampir* olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Damon upuzun hayatı boyunca şüphesiz kurtardığından çok daha fazla insan öldürmüştü ki zaten Fell's Church'ün her bir sakininin hayatını ona borçlu olduğunu düşünmek de diğerlerine haksızlık olurdu. Ayrıca Matt'e Mutt demekten asla vazgeçmiyor, gerçek adını hatırlayamıyormuş gibi yapıyordu. Al sana bir gıcıklık daha.

Yine de Elena, Damon'ı seviyordu. Sebep her ne olursa olsun. Belki de kızların hep kötü çocuklara aşık olmasıyla ilgili açıklanamaz kural yüzündendi. Kendi doğuştan iyi bir çocuk olduğu için Damon'ın çekiciliğine akıl sır erdiremiyordu.

Ama Elena onunla aynı fikirde değildi işte.

Ve Damon bir nevi takımlarının bir parçasıydı. İnsan takım arkadaşını şeytani bir buz kadın kafasını koparsın diye başka bir boyuttaki küllerle kaplı ayda terk etmezdi. En azından onun için elinden geleni yapmadan.

Böyle bir durumda söz konusu takım arkadaşından ne kadar hoşlandığının önemi yoktu.

Matt, Elena'nın arkasından koştu ve Bonnie de onu izledi. Fantomun yanına vardıklarında Elena, Damon'ın boğazını sıkan parmaklara asılmıştı bile. Ne var ki fantomun onu pek umursadığı söylenemezdi. Matt durumun umutsuzluğu karşısında derin bir iç geçirdikten sonra yaratığın karnına sert bir yumruk attı.

Ama yumruğu hedefini bulamadan buz kadın bir sis girdabına dönüştü ve eli fantomun içinden geçti. Matt dengesini kaybederek sendeledi ve fantomun buharlaşan gövdesine doğru düştü.

Tıpkı dondurucu bir kanalizasyona düşmek gibiydi. Üzerini tüm bedenini uyuşturan bir soğuk ve iğrenç bir koku dalgası kapladı. Kendini zorlayarak geri çekildi. Midesi bulanıyor ve titriyordu ama dik durmayı başarabildi. Gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı.

Elena hala fantomun parmaklarını tırmalıyor ve çekiştiriyordu. Ve fantom hiç istifini bozmadan, hatta eğlenerek onu izliyordu. Sonra birden harekete geçti. O kadar hızlıydı ki, Matt yalnızca mavimsi bir yeşillik gördü ve Elena havaya fırlayıp küllerin üzerine düştü. Hemen ayağa kalktı. Saçlarının dibinden kanlar akıyor, tenini kaplayan küllerde kırmızı lekeler bırakıyordu.

Bonnie de elinden geleni yapıyordu. Fantomun arkasına geçmiş, yaratığa vuruyor, tekme atıyordu. Genelde ayaklarıyla yumrukları fantomun içinden geçiyor ama ara sıra somut bir buz tabakasına çarpıyorlardı. Ne var ki hiçbiri etkili değildi. Matt, fantomun Bonnie'nin ona saldırdığının farkında olduğunu bile sanmıyordu.

Damon'ın yüzüyle boynundaki damarlar fırlamıştı. Hala fantomun elinde sağa sola sallanıyordu. Yaratığın boynunu sıktığı yer bembeyaz olmuştu. Damon her ne kadar süper güçlü ve yaşlı bir vampir olsa da şu anda canı yanıyor, zarar görüyordu. Matt umutsuz durumdaki in-

sanları hangi aziz koruyordu bilmiyordu ama yakarışını duyacağını ümit ederek çabucak dua etti ve kendini yeniden kavganın ortasına attı.

Zifiri karanlık. Ve acı. Sonra karanlık kırmızılaştı ve netleşti. Damon bir kez daha görebiliyordu.

O kaltak fantom onu boynundan tutuyordu ve teni o kadar soğuktu ki, dokunduğu yerler yanıyordu. Damon kıpırdayamıyordu.

Ama Elena'nın altında durduğunu görebiliyordu. Güzel Elena küllerle kaplıydı. Yanağından yol yol kanlar akıyordu. Dişlerini ortaya çıkarmış, haykırıyordu. Ve gözleri bir savaşçı prenses gibi kıvılcımlar saçıyordu. Damon'ın kalbi aşk ve korkuyla burkuldu. Cesur küçük kırmızı kuş ve Mutt denen çocuk da onunla birlikte savaşıyordu.

Lütfen, demek istedi. *Beni kurtarmaya çalışma. Kaç. Elena, kaçmak zorundasın.*

Ama ne hareket edebiliyor, ne konuşabiliyordu.

Sonra fantom duruşunu değiştirdi ve Damon'ın gözleri önünde, Elena saldırmayı bırakıp acıyla iki büklüm oldu. Matt ve Bonnie de karınlarını tutuyordu. Yüzleri solgun, hatları gergindi. Çığlık atmaya başlamışlardı. Bonnie korkunç bir feryatla yere yığıldı.

Ah, olamaz, diye düşündü Damon dehşetle. *Elena, hayır. Küçük, kırmızı kuş. Benim için olmaz.*

Sonra birden etrafında bir fırtına oluştu ve fantomun elinden fırladı. Kulaklarında sağır edici bir uğultu

vardı. Gözleri batıyordu. Etrafına baktığında Elena'yla Bonnie'yi gördü. Uzun saçları vahşice dalgalanıyordu. Matt'in kolları fırıldak gibi dönüyordu ve fantomun cam yeşili yüzünde ilk kez şaşkın bir ifade belirmişti.

Kasırga, diye düşündü Damon hayal meyal ve *Kapı*, diye geçirdi içinden. Sonra yukarıya doğru itildiğini fark etti ve kendini bir kez daha karanlığın içinde buldu.

Rüzgarın sesi kulakları sağır edici bir uğultuya dönüşmüştü. Stefan sesini yükseltmek, hatta bir süre sonra bağırmak zorunda kaldı. İki eliyle kitaba bastırıyordu, çünkü sanki canlı ve güçlü bir varlık kitabı çekiştiriyor, ondan almaya çalışıyordu.

"*Mihi adi. Te voco. Necesse est tibi parere*," dedi Stefan. "Bana gel. Seni çağırıyorum. İtaat etmek zorundasın."

Bu Latince çağırma büyüsünün sonuydu. Sonraki kısım kovma büyüsüydü ve artık Latince kullanmayacaktı. Tabii büyünün bu kısmının etkili olabilmesi için fantomun orada olması gerekiyordu.

Garajı döven rüzgar daha da şiddetlenmişti. Dışarıda resmen fırtına kopuyordu.

Stefan içteki daireye baktı. Gölgelerin arasında kalmıştı ama hiçbir hareket yoktu. Üstelik doğaüstü rüzgar dinmeye başlamıştı. Panik benliğini ele geçirdi. Yoksa başaramamışlar mıydı? Endişeyle Alaric'le Meredith'e ve sonra Bayan Flowers'a baktı. Ama hepsinin gözleri dairedeydi.

Stefan son bir umut gözlerini yine ona çevirdi. Ama hiçbir şey yoktu.

Bir dakika. Yanılıyordu. Dairenin tam ortasında bir kıpırtı vardı. Mavi-yeşil bir ışık ve onun getirdiği bir serinlik. Az önce garajda esen fırtınaya benzemiyordu. Daha çok buzdan bir nefes gibiydi. Soluk alıp veriyordu. Yavaş ve sabitti ve tam o noktadan dondurucu bir soğuk geliyordu.

Işık genişleyip derinleşti ve koyulaştı. Sonra birden Stefan'ın baktığı şey form değiştirip bir kadına dönüştü. Buz ve sisten oluşan, dev gibi bir kadına. Vücuduna sanki bir fırçanın ucuyla mavi ve yeşil boya damlatılmış gibiydi. Göğsünde koyu kırmızı bir gül vardı. Sapı dikenlerle kaplıydı.

Meredith'le Celia'dan hayret dolu iniltiler yükseldi. Bayan Flowers her zamanki gibi sakindi. Alaric'in ağzı beş karış açılmıştı.

Kıskançlık fantomu bu olmalıydı. Stefan kıskançlığı daima ateşle bağdaştırmıştı. Tutkulu öpüşmeler, tutkulu kavgalar. Ama öfke, şehvet ve kıskançlık soğuk da olabilirdi ve doğru fantomu çağırdıklarından hiç şüphesi yoktu.

Stefan fantomla ilgili tüm bunları bir saniyede fark edip unuttu, çünkü buz kadın dairenin ortasında yalnız değildi.

Orada ağlayan, sızlanan ve şaşkınlıkla etraflarına bakınan üç insan vardı. Baştan aşağı kül ve çamurla kaplıydılar.

Güzel ve asil Elena'sı pislik içindeydi. Altın saçları dolaşıp matlaşmıştı ve yüzünden kanlar akıyordu. Küçük, narin Bonnie süt kadar beyazdı ama hala öfkeyle fantomu tırmalayıp tekmeliyordu. Ve tipik Amerikan delikanlısı Matt toz ve kire bulanmış bir şekilde, boş boş onlara bakıyordu. *Acaba şimdi cehennemin hangi lanet boyutuna düştük*, der gibi bir hali vardı.

Ve sonra birden dördüncü bir kişi belirdi. Yerde debeleniyor, nefes alamıyormuş gibi boynunu tutuyordu. Stefan önce onu tanımadı, çünkü bu adamın artık var olmaması gerekiyordu. Ama ona karşı tuhaf bir yakınlık duyuyordu. Yabancı, ellerini boynundan çekmeden dairenin dışına, doğruca Stefan'a baktı. Kanlı ve şiş dudağında ve etraflarında mor halkaların belirdiği gözlerinde parlak bir gülümsemenin hayaleti belirdi ve Stefan'ın zihninde nihayet bir ampul yandı.

Damon.

Stefan o kadar şaşkındı ki, başta ne hissedeceğini bilemedi. Sonra ağabeyinin geri döndüğünü fark etmesiyle birlikte içine bir sıcaklık yayıldı. Tuhaf tarihinden geriye kalan son parça bir kez daha yanındaydı. Stefan yalnız değildi. Nefesini tutarak diyagramın ucuna doğru bir adım attı.

"Damon?" dedi usulca.

Birden Kıskançlık kafasını ona çevirdi ve cam gibi, soğuk bakışlarıyla Stefan'ı olduğu yere mıhladı. "Aslında daha önce geldi," dedi sinsice ve sesi Stefan'da suratına

soğuk su çarpılmış gibi bir his yarattı. "Ama senin bilmeni istemedi. Böylece Elena'yı bir tek kendine saklayacaktı. Ne zamandır buralarda dolaşıp kim bilir ne dümenler çeviriyor? Zaten Damon hep üçkağıtçının teki değil miydi?"

Kıskançlık su götürmez şekilde kadınsıydı ve sakin sesi Stefan'a bazen zihninin derinliklerinden gelen sesi anımsatmıştı. En karanlık ve utanç verici düşüncelerini dile getiren sesi. Diğerleri de duyabiliyor muydu? Yoksa yalnızca onun zihninde mi konuşuyordu?

Risk alıp etrafına bakındı. Hepsi -Meredith, Celia, Alaric, Bayan Flowers- heykel gibi hareketsizdi. Gözlerini Kıskançlık'a dikmişlerdi. Arkalarındaki battaniyelerle yastıklarda kimse yatmıyordu. Üç uykucunun soyut formları daireye girdiğinde vücutları da bir şekilde onlara katılmış olmalıydı. Şimdi en içteki dairede tüm gerçeklikleriyle duruyorlardı.

"Hemen Elena'ya koştu," dedi fantom. "Dirildiğini saklamasını istedi. Böylece onu elde etmek için zaman kazanacaktı. Damon senin, onun ölümüyle ilgili hislerin konusunda bir saniye bile endişelenmedi. Ve sen onun için yas tutarken o Elena'nın yatak odasını ziyaret etmekle meşguldü."

Stefan bir iki adım geriledi.

"O hep senin sahip olduklarını istiyor ve sen bunu biliyorsun," diye devam etti fantom saydam dudaklarını kıvırıp gülümseyerek. "İki ölümlüyken bile bu böyleydi.

Üniversiteden eve gelip Katherine'i senden nasıl çaldığını hatırlasana. Onda tüm cazibesini kullandı. Sırf sen Katherine'i seviyorsun diye. En küçük şeylerde bile aynıydı: Senin bir oyuncağın varsa, Damon ona el koyardı. İstediğin bir at varsa, mutlaka o binerdi. Eğer sofrada tek bir parça et kaldıysa, Damon aç olmasa bile onu alırdı. Sen yiyemeyesin diye."

Stefan kafasını iki yana salladı. Yine kendini fazlasıyla yavaş hissediyordu, sanki bir kez daha en önemli anı kaçırmış gibi. Damon, Elena'yı ziyaret mi ediyordu? Stefan ağabeyi için onun omzunda ağlarken, Elena, Damon'ın yaşadığını biliyor muydu?

"Ama *Elena*'ya güvenebileceğini sanıyordun, değil mi, Stefan?" Elena ona bakmak için döndü. Yanakları kurumuş kül tabakasının altında öylesine solgundu ki. Hasta ve kaygılı görünüyordu.

"Stefan, hayır..." diye başladı ama fantom zehrini akıtmaya devam etti. Stefan onun ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Aptal değildi. Yine de mantığını kullanıp savaşmak yerine kor gibi bir öfkenin pençesinde kıvranıyordu.

"Elena bu sırrı senden sakladı, Stefan. Acı çektiğini ve Damon'ın yaşadığını bilmenin bu acıyı dindireceğini biliyordu ama sessiz kaldı. Sırf Damon öyle istediği için. Tabii ya. Damon'ın istekleri sana yardım etmekten daha önemliydi. Elena daima Salvatore kardeşlerin ikisine de sahip olmayı istedi. Komik olan ne biliyor mu-

sun, Stefan? Asla sevdiğin kadına yetememen. Üstelik bu Elena'nın senin yerine Damon'ı ilk seçişi de değil."

Elena kafasını iki yana salladı ama Stefan içindeki öfke ve çaresizlikten onu göremiyordu.

"Sırlar ve yalanlar," dedi fantom neşeyle ve buz gibi bir kahkahayla ekledi, "ve aptal Stefan Salvatore hep bir adım geride. Elena'yla Damon arasında senin dahil olmadığın bir şeyler olduğunu biliyordun. Yine de onun için sana ihanet edeceği hiç aklına gelmemişti, değil mi?"

Damon sanki fantomun söylediklerini ilk kez duymuş gibi birden canlandı. Kaşları çatıldı ve yaratığa bakmak için döndü.

Tam konuşacaktı ki, Stefan'ın içinde bir şey koptu. Hiddetle haykırarak Damon'ın lafını ağzına tıkayıp tebeşirle çizilmiş dairenin içine girdi ve ağabeyinin üzerine atıldı. Sonra insan gözünün takip edemeyeceği bir hızla Damon'ı yere yıktı ve garajın en uzak duvarına fırlattı.

tarama:irem/colin
düzenleme :vero

33

"Dur!" diye bağırdı Elena. "Stefan! Kendine gel! Onu öldüreceksin!"

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, Stefan'ın Damon'ı öldürmek isteyebileceği geldi aklına. Belki de asıl amacı buydu? Stefan dişleri ve elleriyle Damon'a saldırmıştı. Ona vurmuyor, dişleri ve pençeleriyle vahşice etini yırtmaya çalışıyordu. Bir hayvan gibi yere çömelmiş, dişleri uzamış, yüzü zalimce bir öfkeyle çarpılmış hırlarken ilk kez kana susamış bir vampire benziyordu.

Ve Elena arkalarından onları izlerken o baştan çıkarıcı ve ürpertici ses Stefan'a her şeyini kaybedeceğini fısıldıyordu. Bu kuralın hiç değişmeyeceğini. Damon değer verdiği her şeyi alıp sonra bir kenara fırlatacaktı, çünkü onun tek isteği kardeşinin sahip olduklarını mahvetmekti.

Elena, Stefan'ın Damon'a yapabileceklerinden o kadar kaygılandı ki, içindeki korkudan eser kalmadı ve fantomu yumruklamaya başladı. Birkaç dakika sonra Bonnie ve Matt de ona katıldı.

Tıpkı daha önceki gibi, genelde elleri fantomun içinden geçiyordu ama yaratığın göğsü sert ve somuttu. Elena öfkesini buraya yöneltip buza var gücüyle vurdu.

Yaratığın buzdan göğsünün altındaki gül koyu kırmızı ışıltılar saçıyordu. Güzel bir çiçekti ama ölümcül bir görüntüsü vardı. Rengi Elena'ya zehirli kanı anımsatıyordu. Dikenli sapı normal bir gülünkine oranla daha şiş ve kalındı. Elena buna bakarken ışıltı koyulaştı ve çiçeğin taçyaprakları daha da açıldı. *Bu onun kalbi mi?* diye merak etti Elena. *Onu Stefan'ın kıskançlığı mı besliyor?* Yumruğunu yine fantomun göğsüne indirdi, tam gülün tepesine ve fantom ilk kez ona şöyle bir baktı.

"Kes şunu! Yeter artık!" dedi Elena sertçe. "Stefan'ı rahat bırak."

Fantomun gözleri şimdi sahiden üzerindeydi ve gülümsemesi genişlemiş, sisten dudaklarının sakladığı cam gibi keskin dişleri ortaya çıkmıştı. Gözlerinin buzdan derinliklerinde, Elena tüyler ürpertici ama içten bir pırıltı görür gibi oldu ve kalbi taş kesti.

Sonra fantom dikkatini yine Stefan'la Damon'a yöneltti ve Elena bunun olabileceğine asla inanmasa da işler daha da kötüye gitti.

"Damon," dedi fantom boğuk bir sesle ve Stefan'ın saldırısına karşılık vermediği için boş bir çuval gibi oradan oraya fırlatılan Damon birden gözlerini açtı.

"Damon," dedi fantom yine. Gözleri parlıyordu. "Stefan'ın sana saldırmaya ne hakkı var? Sen ondan yalnızca hak ettiklerini almaya çalıştın, çünkü her şeye o sahipti. Babanın sevgisine, arzuladığın kızlara. Ve senin hiçbir şeyin yoktu. O yalnızca basiretsiz ve kibirli bir velet ama *her şeye* sahip."

Damon'ın gözleri irileşti. Sanki yaratık onun duygularına tercüman oluyordu. Yüzü hislerinin yoğunluğuyla çarpıldı. Stefan hala onu tırmalıyor ve ısırıyordu ama Damon harekete geçip kolunu yakalayınca bir an duraksar gibi oldu. Elena bir çatırtı duyduğunda dehşetle irkildi. *Ah, Tanrım.* Stefan'ın kolu ya da omzu kırılıyordu.

Ne var ki, Stefan cesaretini yitirmedi ve yüzünü biraz buruşturmakla yetinip kendini tekrar Damon'ın üzerine attı. Yaralı kolu boşta sallanıyordu. Elena zihnindeki uyuşukluğa rağmen Damon'ın daha güçlü olduğunu fark etti. Ama yorgundu ve bu avantajını uzun süre koruyamayacağı açıktı. Şimdilik eşit durumda sayılırlardı. İkisi de öfkeden kuduruyor, kontrolsüzce savaşıyorlardı. Birinden yabani bir hırlama geldi, sonra korkunç bir kahkaha duyuldu ve Elena dehşetle seslerini ayırt edemediğini fark etti.

Fantom memnuniyetle tısladı. Elena fark etmeden birkaç adım geriledi ve Matt'le Bonnie'nin de çekildiğini gördü.

"Çizgileri bozmayın!" diye bağırdı Alaric uzaktan. Elena bir an nerede olduklarını çıkaramadı. Ah, evet, Bayan Flowers'ın garajındaydılar. Alaric'in sesi kulağına tuhaf gelmişti. Acaba bir süredir bağırıyor muydu? Doğru, arkadan birtakım sesler gelmişti, ama onlara kulak asmaya fırsat bulamamışlardı. "Elena! Bonnie! Matt! Çizgileri bozmayın!" diye bağırdı yine. "Dışarı çıkabilirsiniz ama çizgilerin üzerinden atlayın!"

Elena yere baktı. Ayaklarının dibinde sarıklı tebeşirle çizilmiş desenler vardı ve hepsi bu desenin ortasındaki küçük bir dairenin içindeydi.

Alaric'in ne demeye çalıştığını ilk anlayan Bonnie oldu. "Gelin," diye mırıldandı Elena'yla Matt'i kollarından çekiştirerek. Sonra hızlı ama dikkatli adımlarla fantomdan uzaklaşıp dostlarına doğru ilerledi. Onu Matt izledi. Bir an duraksayıp tek ayağını kaldırdı ve spor ayakkabısının ucuyla az kalın mavi bir çizgiyi dağıtıyordu. Ama dengesini bulup yürümeye devam etti.

Elena kendini Damon'la Stefan'ın amansız mücadelesine öylesine kaptırmıştı ki, hareket etmesi gerektiğini ancak birkaç saniye sonra fark etti. Neredeyse geç kalıyordu. Daireden dışarıyı adımını atacağı an fantom camdan gözlerini ona çevirdi.

Elena uçarcasına çizgiden atladı ve az kalın diyagram boyunca kayacaktı. Fantom onu durdurmak için bir hamle yaptı ama eli çizginin üzerinde asılı kalınca öfkeyle homurdandı.

Alaric titreyen eliyle alnındağın saçlarını gözlerinin önünden çekti. "Bunun onu durdurabileceğinden emin değildim," diye itiraf etti. "Ama görünüşe bakılırsa, işe yarıyor. Şimdi Elena, bunun yere dikkat ederek buraya gel." Matt'le Bonnie garajın duvarına ulaşmıştı. Stefan'la Damon'ın kavga ettiği yerin az ilerisindeydiler. Meredith onlara sarılıp başını Matt'in omuzuna dayadı. Bonnie arkadaşının korkularına ağlıyordu. Gözleri korkmuş bir çocuğunkiler gibi irileşmişti.

Elena yerdeki karmaşık çizimdeki gözlerini ayırmadan çizgiler arasında ilerleyerek arkadaşlarına değil, iki kavgacı vampire yöneldi.

"Elena! Hayır! Buraya gel!" diye seslendi Alaric ama Elena duymazdan geldi. Damon'la Stefan'a ulaşmalıydı.

"Lütfen," dedi yanlarına vardığında yarı haykırarak. "Damon, Stefan, durmak zorundasınız. Bunu size fantom yaptırıyor. Aslında birbirinize zarar vermek istemiyorsunuz. Bu siz değilsiniz. *Lütfen.*"

İkisi de ona aldırmadı. Elena onu duyabildiklerinden bile emin değildi. Şimdi neredeyse hiç kapışmıyorlardı. Ani saldırıları savuşturmak için birbirlerini sıkıca tutarken kasları gerilmişti. Damon yavaşça Stefan'a doğru eğilmeye başladı. Stefan'ın gücü tükeniyordu. Damon boğazını parçalamak üzereydi. Beyaz dişleri korkunç bir şekilde parlıyordu.

"*Damon! Hayır!*" diye bağırdı Elena. Kolunu yakalamak için uzandı. Onu Stefan'dan uzaklaştırmak için.

Ama Damon yüzüne bile bakmadan onu zalimce kenara itti.

Elena bu darbenin şiddetiyle yere savruldu ve başını betona çarparken dişlerinin birbirine çarptığını hissetti. Gözleri şok ve can acısıyla yuvalarından uğramıştı. Tekrar ayağa kalkıyordu ki, Damon'ın Stefan'ı alt edip dişlerini kardeşinin boynuna sapladığını gördü.

"Hayır!" diye bağırdı yine. "Damon, hayır!"

"Elena, dikkatli ol," diye seslendi Alaric. "Diyagramın içindesin. Ne yaparsan yap ama lütfen, çizgileri bozmaktan vazgeç."

Elena etrafına bakındı. Düşerken yerde kaymış ve tebeşirle çizilen çizgilerin birkaçı silinmişti. Dehşetten kaskatı kesildi ve inlemesini bastırmaya çalıştı. Yoksa o şey serbest mi kalmıştı? Onu özgür mü bırakmıştı?

Bütün cesaretini toplayarak içteki daireye baktı.

Fantom uzun kollarıyla etrafını saran görünmez duvarı yokluyordu. Elena'nın korku dolu bakışları arasında ağzı harcadığı çabadan ince bir çizgiye dönüşerek ellerini tek bir noktada birleştirdi ve itti.

Odanın havası dalgalandı.

Ama fantom daireden dışarı çıkamadı ve bir süre sonra itmeyi bırakıp hayalkırıklığıyla tısladı.

Çok geçmeden gözleri yine Elena'yı buldu ve gülümsedi.

"Ah, Elena," dedi sahte bir merhametle. "Erkekleri birbirine düşüren güzeller güzeli kız. Sen olmak çok zor."

Sonra ses birden değişti ve alayla devam etti. "Ama asıl düşündükleri sen değilsin. Sen, arzuladığın iki erkek için uygun kız değilsin. Seni neden çekici bulduklarını gayet iyi biliyorsun. Tek sebep, Katherine. Daima Katherine. Seni ona benzediğin için istiyorlar, sen olduğun için değil. Uzun zaman önce aşık oldukları kız yumuşak, tatlı ve sevecendi. Masum bir kurban, fantezileri için kusursuz bir malzemeydi. Sen ona hiç benzemiyorsun. Bunu çok yakında fark edecekler. Ölümlü formun kaçınılmaz bir şekilde değişmeye başladığında. Onlar hep aynı kalacak ama sen her gün yaşlanıyorsun. Birkaç yıl içinde onlardan yaşlı görünmeye başlayacaksın. Ve senin aslında aşık oldukları kız olmadığını anlayacaklar. Sen Katherine değilsin ve asla olmayacaksın."

Elena'nın gözleri batıyordu. "Katherine bir canavardı," dedi dişlerinin arasından.

"Hayır, değildi. *Sonradan* oldu. Aslında gencecik ve tatlı bir kızdı," diye düzeltti fantom. "Damon'la Stefan onu mahvetti. Seni mahvedecekleri gibi. Asla normal bir hayat süremeyeceksin. Sen Meredith, Bonnie ya da Celia gibi değilsin. Sen her kadar onları kendi kavgalarının içine sürüklesen de bir gün normal olma şansları olacak. Ama sen asla normal olamayacaksın. Ve bunun için kimi suçlaman gerektiğini biliyor olmalısın."

Elena hiç düşünmeden Damon'la Stefan'a baktı. Stefan tam o sırada Damon'ı kendinden uzaklaştırmayı başarmıştı. Damon garajın duvarının dibinde kümele-

nen insanlara doğru geriledi. Ağzından kanlar akıyordu. Stefan'ın boynundaki korkunç yaradan da öyle.

"Seni lanetlediler. Tıpkı gerçekten sevdikleri kadına yaptıkları gibi," dedi fantom usulca.

Elena ayağa kalktı. Keder ve öfkeyle ağırlaşan kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Elena, dur!" diye bağırdı kalın ve gür bir kadın sesi. Öylesine otoriterdi ki, Elena, Damon'la Stefan'a arkasını dönüp bir rüyadan uyanmışçasına gözlerini kırpıştırdı ve diyagramın dışındaki diğerlerine baktı.

Bayan Flowers tebeşirden çizgilerin kenarındaydı. Ellerini kalçalarına dayamış, bacaklarını hafifçe açmıştı. Dudakları öfkeden düz bir çizgi halini almıştı ama mavi gözlerinde anlayışlı bir bakış vardı. Elena sakinleşip güçlendiğini hissetti. Sonra Bayan Flowers etrafında toplanan diğerlerine baktı.

"Kovma büyüsünü *şimdi* yapmalıyız," dedi. "Fantom hepimizi mahvetmeden önce. Elena! Beni duyabiliyor musun?"

Elena'nın içi yeni bir kararlılıkla doldu ve kafasını sallayıp diğerlerine katılmak için yürüdü.

Bayan Flowers ellerini kavuşturdu ve hava yeniden dalgalandı. Fantomun konuşması kesildi ve öfkeyle cıyaklayarak etrafını saran havayı itti ama görünmez hapishanesi onu içinde tutmaya devam etti.

Meredith garaj kapısına yakın yüksek rafı telaşla yokladı. Bayan Flowers mumları nereye koymuştu? Boya

fırçaları, hayır. El fenerleri, hayır. Eski bir böcek ilacı, hayır. Bir torba gübre, hayır. Ne olduğunu anlayamadığı metal bir nesne, hayır.

Mumlarla dolu torba. Evet.

"Buldum," dedi torbayı çekip raftaki en az on yıllık tozları kafasından aşağı dökerek. "Iyy," diye homurdandı.

Bonnie'yle Elena'nın toz ve örümcek ağlarıyla kaplanan kafasıyla omuzlarına bakıp kıkırdamaması ve yardıma koşmaması durumun ciddiyetini gösteriyor olmalıydı. Endişelenecek bu kadar konu varken biraz pisliği kim takardı?

"Pekala," dedi. "Önce Damon'ın mumunun ne renk olacağına karar verelim." Bayan Flowers, Damon'ın da kıskançlık fantomunun kurbanı olduğunu ve kovma ayininde yer alması gerektiğini söylemişti.

Ne var ki, Meredith hala hırlaşan kardeşlere baktığında Damon'ın buna katılmak isteyeceğinden şüphe etti. Tabii aynı şüphe Stefan için de geçerliydi. Tek odak noktaları birbirlerine mümkün oldukça zarar vermekti. Yine de, büyünün etkili olabilmesi için iki vampire de ihtiyaçları vardı.

Her ne şekilde olurlarsa olsunlar.

Meredith kendini soğukkanlılıkla ihtimalleri hesaplarken buldu. Acaba Damon'la Stefan'ın ölmesinin bu ayine faydası ya da zararı dokunur muydu? Diğerleri fantomu yenebilir miydi? Ve eğer birbirlerini öldürmeyip sadece savaşmaya devam ederlerse, Meredith diğerlerini

kurtarmak için onları öldürebilir miydi? Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Stefan onun *arkadaşıydı*.

Ve sonra kararlılıkla onu öldürme fikrini yeniden gözden geçirdi. Bu onun *göreviydi*. Arkadaşlıktan daha önemliydi; öyle olmalıydı.

Evet, bugün onları öldürebilirdi, hatta gerekirse birkaç dakika içinde. Eğer buna mecbur kalırsa, yaptığı şey için hayatı boyunca pişmanlık duyacağını bilse bile.

Öte yandan, zihninin bir yanı Stefan'la Damon birbirlerini öldürürse onu bu yükten kurtarmış olacaklarını söylüyordu.

Elena da derin düşüncelere dalmıştı. Kim bilir belki kıskançlık fantomunun ona söylediklerini değerlendiriyordu. Meredith pek emin değildi doğrusu. Sonra Elena birden, "Kırmızı," dedi. "Damon için kırmızı mum var mı?"

Koyu kırmızı bir mum vardı ve bir tane de siyah. Meredith ikisini de çıkarıp Elena'ya gösterdi.

"Kırmızı," dedi Elena.

"Kan için mi?" diye sordu Meredith. Gözleri yine kavgacı kardeşlere kaymıştı. Şimdi aralarında üç metre ya var ya yoktu. Tanrım, ikisi de baştan aşağı kanla kaplıydı. Damon bir hayvan gibi kükreyip Stefan'ın kafasını defalarca garajın duvarına vurdu. Meredith, Stefan'ın tahta ve betona çarpan kafatasından çıkan boş sesle irkildi. Damon'ın bir eli Stefan'ın boynundaydı ve diğeriyle kardeşinin göğsünü yarmaya çalışıyordu. Kalbini söküp atmak istiyor gibiydi.

Fantomdan hala yumuşak ve sinsi bir ses geliyordu. Meredith kelimeleri seçemiyordu ama yaratığın gözleri iki kardeşin üzerindeydi ve konuşurken gülümsüyordu. Tatmin olmuş gibi bir hali vardı.

"Tutku için," dedi Elena. Mumu Meredith'in elinden alıp bir asker gibi dimdik yürüyerek, diyagramın kenarındaki mumları yeniden yakan Alaric'in yanına gitti. Meredith arkadaşının mumu yakıp eriyen balmumunu yere damlatışını ve mumu bunun üzerine oturtuşunu izledi.

Stefan, Damon'ı arkaya, diğerlerine ve mumlara doğru itiyordu.

Damon, Stefan'a karşı koymaya çalışırken botları yerleri kazıyordu.

"Tamam," dedi Alaric mumlara kaygılı bir bakış fırlatıp tekrar kitaba dönerek. "Hepimiz içimizdeki kıskançlıkları açıklayacağız. Fantomun bizi ele geçirebileceği hislerimizi sayıp dökeceğiz ve onları zihnimizden uzaklaştıracağız. Eğer bunu başarabilirsek, en azından bir anlığına kıskançlıklarımızdan kurtulabilirsek, mumlarımız sönecek ve fantom güç kaybedecek. Burada asıl olay kıskançlıklarımızı kalplerimizden atmak ve fantomu beslemeyi bırakmak ama bunu hep birlikte yapabilirsek, fantom kaybolur, hatta belki ölür."

"Ya başaramazsak? Ya kıskançlığımızı içimizden atmaya çalışmamıza rağmen ondan tamamen kurtulamazsak?" diye sordu alnı endişeyle kırışan Bonnie.

"O zaman büyü işe yaramaz ve fantom burada kalır," dedi Alaric. "Önce kim başlamak ister?"

Bu sırada Stefan, Damon'ı zalimce yere çaldı ve Damon öfkeyle uludu. Şimdi mumlarla aralarında ancak bir metre vardı. Alaric vampirlerle bir sıra minik alevin arasına girip mumları korumaya çalıştı. Stefan usulca hırlayarak Damon'ın omzunu ısırmak için kafasını eğince Celia korkuyla titredi. Kıskançlık, gözleri parlayarak kin dolu konuşmasına devam ediyordu.

Bayan Flowers herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırptı. Yüzü ciddi ve yüreklendiriciydi. "Dürüst ve cesur olmalısınız, çocuklar," dedi. "Hepiniz arkadaşlarınızın önünde en çirkin yüzünüzü göstermelisiniz, ki bu hiç kolay olmayacak. Ve sonra içinizdeki tüm çirkinlikleri def etmek zorunda kalacaksınız ki bu daha da zor. Ama siz birbirinizi seviyorsunuz ve söz veriyorum, başaracağız."

Birkaç adım öteden bir gümbürtü ve öfke dolu, boğuk bir inilti geldi. Alaric omzunun üzerinden arkasında cereyan eden kavgaya kaygılı bir bakış fırlattı.

"Zaman daralıyor," dedi Bayan Flowers. "Kim başlayacak?"

Meredith tam gücünü toplamak için dövüş sopasını kavrayıp öne çıkıyordu ki, Bonnie atıldı.

"Ben," diye kekeledi. "Ben... Meredith'le Elena'yı kıskanıyorum, çünkü..." Yutkunup daha kararlı bir tavırla konuşmaya başladı. "Yani bazen onların yanında kendimi önemsiz hissediyorum. Onlar benden daha cesur, daha iyi dövüşüyorlar, daha zeki, güzel ve... *uzun boylular*. Onları kıskanıyorum, çünkü insanların bana onlar gibi saygı duymadıklarını düşünüyorum. Beni Elena ya da Meredith gibi ciddiye almıyorlar. Bazen kendimi onların gölgesinde kalmış gibi hissediyorum ki bu gölgeler çok büyük... tabii bunu mecazi anlamda söylüyorum. Ayrıca benim asla gerçek bir erkek arkadaşım olmadı. Meredith'in Alaric'i var, Elena'nın Stefan'ı. Ve Elena, Damon'a da sahip. Ben Damon'ı çok çekici buluyorum ama Elena'nın yanında olduğum sürece beni fark etmeyeceğini biliyorum."

Bonnie tekrar duraksadı ve Elena'ya baktı. Gözleri irileşip yaşlarla dolmuştu. "Ama Elena'yla Meredith'i seviyorum. Kendimi onlarla kıyaslamaktan vazgeçmeliyim. Ben önemsiz değilim. Aksine işe yarar ve yetenekli biriyim. Ve," Alaric'in onlara söylediği cümleleri tekrarladı, "kıskançlık fantomunu besledim. Ama şimdi kıskançlığımı kovuyorum."

Bonnie'nin pembe mumunun alevi bir an titredikten sonra söndü. Bonnie hafifçe inleyip yarı utanç, yarı gururla Meredith'le Elena'ya baktı. Diyagramın içindeki fantom birden kafasını çevirip ateş püsküren gözlerini Bonnie'ye dikti. "Bonnie..." diye başladı Meredith. Arkadaşına tabii ki önemsiz olmadığını söylemek istiyordu. Bonnie ne kadar harika biri olduğunun farkında değil miydi?

Ama sonra Elena mumların yanına gidip altın saçlarını arkaya attı ve sırtını dikleştirdi. "Ben Fell's Church'teki diğer insanları kıskanıyordum," diye itiraf etti. "Diğer çiftlerin bir arada olması ne kadar kolay. Oysa bizim yaşadıklarımıza bakın. Fell's Church'ü kurtarmamız ve her şeyin normale dönmesi bile yetmedi. Hala tuhaf ve doğaüstü varlıklarla uğraşıyoruz. Sanırım son zamanlarda hayatımın asla sıradan olamayacağını fark ettim ve bunu kabullenmekte zorlanıyorum. Diğer insanlara bakıp onları kıskanırken kıskançlık fantomunu besledim. Ve şimdi onu kovuyorum."

Elena hafifçe gülümsedi. Bu tuhaf ve acıklı bir gülümsemeydi ve Meredith ona bakarken Elena'nın kıskançlığını tam anlamıyla kovamadığını düşündü. Evet, belki deniyordu ama hala ondan sonsuza dek alınan ışıklı hayatın özlemini çekiyordu.

Altın rengi mum sönmemişti. Elena duraksadı. Meredith arkadaşının bakışlarını takip edip hala savaşan Stefan'la Damon'a baktı. Damon havaya sıçradı ve Stefan altından yuvarlanırken garajın zemininde uzun bir kan lekesi bıraktı. Stefan'ın ayağı sıranın sonundaki kırmızı mumu yalayıp geçince Alaric devrilmesin diye ileri atıldı.

"Ve Katherine'i kıskanıyordum," dedi Elena. "Damon'la Stefan önce ona aşık oldu. Katherine onları eski halleriyle tanıyordu. Her şey altüst olmadan önceki kişiliklerini biliyordu. Aslında ikisinin de beni ben olduğum için sevdiğini biliyorum ama en başta beni fark

etmelerinin tek sebebinin Katherine'le benzerliğim olduğunu aklımdan çıkaramıyorum. Katherine yüzünden kıskançlık fantomunu besledim ve şimdi o kıskançlığımı kovuyorum."

Mumun alevi titredi ama yine sönmedi. Kıskançlık zaferle gülümsedi ama Elena ara vermeden konuşmaya devam etti. "Bonnie'yi de kıskanıyordum." Bonnie kafasını kaldırıp hayretle Elena'ya baktı. "Ben Damon'ın değer verdiği tek insandım, korumak istediği tek insan." Bonnie'ye bakarken gözleri yaşlarla doldu. "Bonnie hayatta olduğu için çok mutluyum. Ama Damon'ın onu kurtarmaya çalışırken ölmesini kıskandım. Uğruna ölecek kadar ona değer vermesini. Bonnie'yi kıskandığım için kıskançlık fantomunu besledim ama şimdi bu kıskançlığımı kovuyorum."

Altın rengi mum nihayet söndü. Elena ürkekçe Bonnie'ye baktı ve Bonnie ona içtenlikle gülümseyip kollarını açınca arkadaşına sarıldı.

Meredith, Elena'ya bir tek ailesini kaybettiği için acıyordu. Bunun dışında Elena için üzülmesini gerektiren hiçbir şey yoktu. Elena güzeldi, zekiydi, lider ruhluydu, tutkuyla seviliyordu... ama şimdi, Meredith ona bakarken kalbinin sızlamasına engel olamıyordu. Bazen sıradan bir hayat sürmek bir kahraman olmaktan daha kolaydı.

Meredith fantoma göz attı. Şimdi dikkati tamamen insanların üzerindeydi ve öfkeden kuduruyormuş gibi bir hali vardı.

Alaric mumların etrafından dolaşıp Damon'la Stefan'a baktı. Damon, Stefan'ı Alaric'in arkasındaki duvara yapıştırmıştı. Stefan'ın yüzü acıyla çarpılmıştı. Vücudunun sert yüzeyde berelenişini duyabiliyorlardı. Ama en azından şimdilik mumları tehlikeye atmıyorlardı.

Meredith dikkatini erkek arkadaşına yöneltti. Alaric neyi kıskanıyor olabilirdi? Son bir haftadır asıl o anlamsız bir kıskançlığın hedefi haline gelmişti.

Alaric uzanıp Meredith'in elini tuttu. "Ben seni kıskanıyorum, Meredith," dedi gözlerinin içine bakarak. "Seni ve arkadaşlarını."

Meredith tek kaşını kaldırdı. Ne demek istiyordu?

"Tanrım." Alaric hafifçe gülümsedi. "Ben bir parapsikoloji ihtisası öğrencisiyim. Hayatım boyunca kendime dünyada herkesin bildiğinden farklı bir şeyler olduğunu kanıtlamaya çalıştım. Bizim doğaüstü olarak algıladıklarımızın aslında gerçek olduğunu. Ve sonra Virginia'daki bu küçük kasabaya geldim, çünkü bazı söylentiler duymuştum. Sözümona burada vampirler yaşıyordu. Sonra bu güzel, zeki ve kendinden emin kızı buldum ve vampir avcısı bir aileden geldiğini öğrendim. Üstelik arkadaş grubu vampirler, cadılar, medyumlar ve şeytani güçlerle savaşmak için yeniden dirilen bir kızdan oluşuyordu. Daha liseyi yeni bitirdiniz ama hayal bile edemeyeceğim şeylerle karşılaştınız. Canavarları yendiniz, kasabayı kurtardınız, başka boyutlara yolculuk ettiniz. Ve bilirsiniz işte, ben sıradan bir adamken, birdenbire hayatımda ta-

nıdığım insanların yarısı ve sevdiğim kız bir süper kahramana dönüştü." Kafası sallayıp Meredith'i hayranlıkla süzdü. "Ben kıskançlık fantomunu besledim. Ama şimdi kıskançlığımı kovuyorum. Bir süper kahramanın sevgilisi olmakla baş etmem gerek." Sözlerini bitirir bitirmez koyu yeşil mum söndü.

İçteki dairede hapis kalan fantom esaret altındaki bir kaplan gibi tıslayarak aşağı yukarı dolaştı. Öfkeliydi ama gözle görülür bir şekilde güçten düşmüştü.

Sırada Celia vardı. Yüzü yorgun ama sakindi. "Ben de kıskançlık fantomunu besledim," dedi. "Meredith Suarez'i kıskandım." Nedenini söylemedi. "Ama şimdi bunun gereksiz olduğunu görüyorum. Kıskançlık fantomunu besledim ve şimdi kıskançlığımı kovuyorum."

Bir şeyi çöp kutusuna atmaktan bahseder gibiydi. Ama lavanta rengi mum yine de söndü.

Meredith konuşmak için ağzını açtı. Ne söylemesi gerektiğini biliyordu ve bu çok zor olmayacaktı, çünkü kazanmıştı, öyle di mi? Yani eğer bu zihninin dışında bir savaş olsaydı... Ama Matt boğazını temizleyip ondan önce davrandı.

"Ben..." Aklından geçenleri itiraf etmekte zorlandığı belliydi. "Ben kıskançlık fantomunu besledim. Onunla tanıştığım andan itibaren Elena Gilbert için deli oldum. Ve Stefan'ı kıskandım. Hep. Şimdi bile, Kıskançlık onu bu kanlı savaşa Elena yüzünden hapsetti. Elena onu seviyor, beni değil. Ama bunun önemi yok... çünkü uzun

zamandır Elena'yla benim asla yürütemeyeceğimizi biliyordum ve bu Stefan'ın suçu değil. Kıskançlık fantomunu besledim ve şimdi kıskançlığımı kovuyorum." Yanakları kızardı ve bakışlarını Elena'dan kaçırdı. Beyaz mum sönmüş, dumanları tavana doğru yükseliyordu.

Üç mum kaldı, diye düşündü Meredith son alevlere bakarak. Stefan'ın lacivert, Damon'ın kırmızı ve kendi kahverengi mumu. Fantom zayıflamış mıydı? Yaratık şeffaf kafesinden hırladı. Bir kez daha hayali duvarları yoklayarak itiyor ve kendine bir açıklık arıyordu.

Meredith itirafların devam etmesi gerektiğini biliyordu. "Kıskançlık fantomunu besledim," dedi güçlü ve net bir sesle. "Doktor Celia Connor'ı kıskandım. Alaric'i seviyorum ama ondan çok genç olduğumu biliyorum. Daha üniversiteye bile gitmiyorum. Hatta neredeyse kasabanın dışına bile çıkmadım. Dünyayı görmedim. En azından insanların dünyasını. Celia'yla bir sürü ortak noktaları var. Onunla tecrübelerini, eğitimini ve ilgi alanlarını paylaşıyor. Ve Alaric'in onu çok beğendiğini biliyordum. Hem Celia güzel, zeki ve özgüvenli biri. Onu kıskandım, çünkü Alaric'i elimden alacağından korktum. Ama Alaric bana ait bir eşya değil ki çalsın. Bir insanı çalamazsın." Celia'ya tereddütle gülümsedi ve Celia bir dakika sonra hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. "Şimdi kıskançlığımı..."

"Dikkat et!" diye bağırdı Alaric. "Damon! Stefan! Dur!"

Meredith kafasını kaldırdı. Damon'la Stefan garajın zemininde yuvarlanıyordu. Mumları ve Alaric'i geçmişlerdi. Alaric onları tutmaya çalıştı ama ondan kolayca kurtulup -hatta dokunuşunun farkına bile varmamış olabilirlerdi- itişmeye devam ettiler. Kavgalarından başka hiçbir şeyin farkında olmadıkları için fantoma giderek yaklaşıyorlardı.

"Hayır!" diye bağırdı Elena.

Damon, Stefan'ı itti ve Stefan'ın botu fantomun içinde durduğu tebeşirle çizilmiş dairenin bir kısmını sildi. Daire artık tam değildi.

Fantom bir zafer çığlığıyla serbest kaldı.

tarama:irem/colin
düzenleme :vero

twilighttturk.com

34

"Onu yeterince güçsüzleştirmedik!" diye bağırdı Meredith, Kıskançlık'ın korkunç çığlıkları arasında. Hakkı vardı. Fantom bir adımda garajın diğer ucuna geçip Meredith'in suratına bir tokat patlattığında gayet güçlü görünüyordu. Meredith yakıcı bir acı duydu ve gözlerinin önünde parlak ışıklar çaktı. Sonra duvara çarpıp yere yığıldı. Ayağa kalktığında sersem gibiydi.

Fantom yine üzerine geliyordu. Bu kez daha yavaştı ve yüzüne beklenti dolu bir gülümseme yayılmıştı.

O halde büyü işe yarıyordu, diye düşündü Meredith ayakta sallanarak. *Yoksa itirafımı bitirmeme aldırmazdı.*

Dövüş sopasını kavradı. Hemen teslim olmaya niyeti yoktu. Alaric ona süper kahraman demişti. Süper kahramanlar tüm şartlar aleyhlerineyse bile savaşmaya devam ederdi.

Sopayı havaya kaldırıp var gücüyle indirdi. Saatlerce egzersiz yapması işe yaramıştı, çünkü fantom bu darbeyi hiç beklemiyormuş gibi görünüyordu. Üstelik sopa sislerin arasından geçmek yerine gövdesine, gülün biraz üzerine gelmişti. Sopanın ucundaki bıçak fantomun göğsünde derin bir yara açtı ve Meredith sopayı ikinci bir darbe için çektiğinde silahın ucundan yapış yapış, yeşil bir sıvı damlıyordu.

Ne var ki, Meredith ikinci hamlesinde o kadar şanslı değildi. Fantom ona uzandı. Eli o kadar hızlı hareket ediyordu ki, Meredith sopanın ucunu tuttuğunu göremedi. Yaratık ne bıçağa aldırmıştı, ne de onca gümüş, tahta ve demir dikene. Onu kendine çekti.

Meredith garajın zemininden fantoma doğru kaydı ve fantom onu yakalamak için diğer elini uzattı. Cam yüzünde nefret ve öfke dolu bir küçümseme vardı. *Ah, hayır,* dedi Meredith'in iç sesi, *böyle bitemez.*

Birden hiç beklenmedik bir şey oldu. Fantom tam Meredith'e dokunacakken yüzü değişiverdi. Şimdi gözlerinde şaşkın bir bakış vardı. Sopayı bıraktı ve Meredith kendini geri çekip dengesini bulmaya çalıştı. Bir yandan da derin derin nefes alıyordu.

Fantom arkasına baktı ve bir an için Meredith'i tamamen unutmuş gibi göründü. Sivri dişlerini ortaya çıkarmıştı ve yeşil, saydam yüzünde korkunç bir hiddet vardı. Meredith'in hayret dolu bakışları altında buzdan kollarının kasları gerildi ve dağılıp kol şeklinde bir sise dönüş-

tüler. Sonra bir kez daha katılaştılar ve yine gerildiler. *Hareket edemiyor*, diye söylendi Meredith içinden. Bunu daha yeni fark etmişti. Arkasına bakmak için döndü.

Bayan Flowers dimdik duruyordu. Ateş saçan mavi gözlerini fantoma dikmişti. Ellerini öne uzatmıştı ve yüzünde kararlı çizgiler belirmişti. Topuzundan çıkan kır saçlar cereyana kapılmış gibi dikilmişti.

Bayan Flowers'ın dudakları sessizce kıpırdıyordu ve fantom hareket etmeye çalıştıkça yaşlı kadının vücudu sanki ağır bir şeyi çekmeye çalışıyormuş gibi geriliyordu. Gözleri, birininki mavi ve kararlı, diğerininki cam gibi ve yeşil, birbirine kilitlenmiş, sessiz savaşlarını veriyorlardı.

Bayan Flowers'ın bakışları sabitti ama kolları çılgınca titriyordu ve Elena yaşlı kadının daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Onu uzun bir süre kontrolde tutamayacağı belliydi. Kitsune'yle savaşı Bayan Flowers'ı tüketmişti ve henüz tam olarak iyileşememişti. Yeni bir savaşa hazır değildi.

Elena'nın kalbi deli gibi çarpıyordu ve garajın diğer tarafındaki Stefan'la Damon'a bakmaya dayanamıyordu. İkisi de kanlar içindeydi ve şu anda soğukkanlılığını koruması çok önemliydi. *Düşünmesi* gerekti.

"Meredith," dedi sertçe ve sesi öylesine otoriter çıktı ki, bütün arkadaşları fantomla Bayan Flowers'ın mücadelesini izlemeyi bırakıp ona döndü. "Ayindeki itirafını bitir."

Meredith bir an Elena'ya boş boş baktı ve sonra harekete geçti. Bu Meredith'in en inanılmaz özelliklerinden biriydi: Şartlar ne olursa olsun, kendine düşeni yerine getireceğine daima güvenebilirdin.

"Kıskançlık fantomunu besledim," dedi Meredith hala yanan kahverengi mumuna bakarak. "Ama şimdi kıskançlığımı kovuyorum."

Meredith'in sözleri gerçeği yansıtıyordu ve mum hemen söndü.

Fantom geri çekilip suratını buruşturarak parmaklarını kıpırdattı. Göğsündeki koyu kırmızı gül bir an koyu pembeye dönüştü ve tekrar kırmızı oldu. Ama... yaratık hiç de bozguna uğramış görünmüyordu. Aksine iyice öfkelenmişti. Gözlerini Bayan Flowers'ınkilerden bir an olsun ayırmıyor, buzdan kasları aynı şiddette geriliyordu.

Neredeyse bütün mumlar sönmüştü. Sadece fantomu kıskançlıklarıyla besleyen iki vampirin lacivert ve kırmızı mumlarının alevleri titreşiyordu.

Madem kurbanlarının pek çoğunu kaybetmişti, fantomun biraz olsun güçsüz kalması gerekmez miydi?

Elena, Alaric'e döndü. "Alaric," diye fısıldadı. "Kitapta ne diyordu? Büyünün fantomu zayıf düşürmesi gerekmiyor muydu? Şimdiye dek ölüyor olmalıydı."

Alaric, Bayan Flowers'la fantom arasındaki sessiz çekişmeyi izliyordu. Sanki Bayan Flowers'a gücünü ödünç verebilecekmiş gibi, yumruklarını sıkmıştı. Dolayısıyla dikkatini Elena'ya vermesi biraz zaman aldı ve Elena,

oysa hiç zamanımız yok, diye düşündü öfkeyle. Sorusunu tekrarladığında Alaric fantomu daha tarafsız bir ifadeyle süzdü ve gözlerine yeni bir endişe çöktü.

"Kesin olarak emin değilim," dedi, "ama kitapta şöyle bir şey diyordu: *Kurbanları tarafından dile getirilen her gerçek, bilinçli olarak reddedilen her karanlık duygu, onlara fantom tarafından düşüncelerinden ve hareketlerinden çalınan hayatı geri kazandıracak. Yaratık ona karşı söylenen her bir dürüst kelimeyle un ufak olacak.* Tabii bunda biraz abartı olabilir, ya da büyüyü yazan kişi ayini sadece duymuş ama hiç görmemiştir. Ama kitaba göre..." Bir an duraksadı.

"Büyü şimdiye dek fantomu öldürüyor olmalıydı," diye tamamladı Elena. "Görünüşe bakılırsa bir terslik var."

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Alaric kederle.

Sonra birden dünya yer değiştirir gibi oldu ve bütün parçalar yerine oturdu.

"Ben biliyorum," dedi Elena. "Bu sıradan bir fantom değil, bir Orijinal olduğu için olmalı. Onu duygularımızla biz yaratmadık, dolayısıyla duygularımızı geri çekerek yok edemiyoruz. Bence başka bir şey denememiz gerekecek."

Stefan'la Damon hala dövüşüyordu. Kan revan içinde kalmışlardı. Yaralı kolu boşta sallanan Stefan içinde bir şeyler kopmuşçasına hareket ediyordu ama hala ikisi de birbirlerine acımasızca saldırıyordu.

Elena onların kendi iradeleriyle savaşmaya devam ettiğini tahmin etti. Zira fantom Bayan Flowers'la mücadelesine odaklanmıştı ve artık kulaklarına o zehirli sözcükleri fısıldamıyordu. Eğer Damon'la Stefan, Kıskançlık'ın sesiyle baştan çıkabiliyorsa, belki başka birini de dinlerlerdi. Elena fantomun dikkatini çekmemeye çalışarak kavgacılara doğru yürüdü.

Damon'ın boynu kanıyordu ve kafasında uzun bir kesik vardı. İki gözü de morarmıştı. Ayrıca topallıyordu ama kavganın galibi olmaya yakındı. Sersemce daireler çizen Stefan şimdi elini uzatsa dokunabileceği kadar yakındı. İçindeki hasar yüzünden iki büklüm olmuştu ve yanağından uzun bir deri parçası sarkıyordu.

Damon ona vahşice gülümsüyor, giderek yaklaşıyordu. Gözlerindeki pırıltı bir avcınınkiydi. Avlanmaktan ve öldürmekten zevk duyan bir yırtıcının. *Damon kavganın zevki yüzünden kiminle dövüştüğünü unutmuş olmalı,* dedi Elena içinden. Stefan'ı öldürür ya da ciddi bir biçimde yaralarsa kendine geldiğinde büyük bir pişmanlık duyacaktı. *Gerçi,* diye fısıldadı içinden bir ses, *Damon'ın bir yanı hep bunu istemedi mi?*

Bu düşünceyi zihninden hemen uzaklaştırdı. Damon'ın bir yanı bunu istiyor olabilirdi ama gerçek Damon öyle düşünmüyordu. Fantomla savaşırken öğrendiği bir şey varsa o da insanların bilinçaltlarında taşıdıkları karanlık düşüncelerin onların gerçek kimliğini göstermediğiydi. Gerçek benlikleri bu değildi.

"Damon," diye bağırdı. "Damon, aklını kullan! Fantom seni etkiliyor! Seni o savaştırıyor." Sesinin yalvarırcasına yükseldiğini duydu. "Sakın seni yenmesine izin verme. Seni mahvetmesine izin verme."

Ama Damon onu duymuyordu. Yüzünde hala o yırtıcı gülümseme vardı. Stefan'a yaklaşarak onu biraz daha köşeye sıkıştırdı. Çok geçmeden Stefan kaçacak bir yer bulamayacaktı.

Ve Elena, Stefan'ın zavallı ve perişan yüzündeki küstahça ifadeyi gördüğünde Damon ona fırsat verse bile asla kaçmayacağını fark etti. Şimdi Stefan'ı Damon'dan nefret eden yanı yönetiyordu.

Stefan dişlerini göstererek vahşice hırladı. Damon sert bir yumruk atmak için elini geri çekti. Köpekdişleri kardeşinin kanını içmenin beklentisiyle uzamıştı.

Elena daha önce hiç bu kadar hızlı hareket etmemişti. En azından insanken. Kendini Damon'ın yumruğuyla Stefan'ın arasına attı. Gözlerini kapadı ve Stefan'ı korumak için kollarını iki yana açarak darbenin etkisini bekledi.

Damon, Elena önüne çıkmadan önce o kadar hızlıydı ki, hareket gücü vücudunu ileri doğru savurmuştu. İnsanüstü kuvveti sayesinde o yumruğun Elena'nın kemiklerini kırıp yüzünü paramparça etmesi işten bile değildi.

Ama Damon yalnızca bir vampirin yapabileceği şekilde durdu. Adeta zamanda dondu. Elena yumruk yüzünden karışan havayı, hatta ellerinin eklem yerlerinin

yüzüne değdiğini hissetti ama arkasından müthiş bir acı gelmedi.

Yavaşça gözlerini açtı. Damon'ın bir kolu hala havadaydı. Nefes nefeseydi ve gözlerinde tuhaf pırıltılar yanıp sönüyordu. Elena bakışlarına karşılık verdi.

Damon'ın gözlerinde ufacık da olsa bir rahatlama mı vardı? Elena öyle düşündü. Asıl soru, ne için rahatladığıydı. Elena'yı öldürmeden durabildiği için miydi, yoksa Stefan'ı öldürmeden durabildiği için mi? Gerçi istediği bu olsa Damon onu kolaylıkla yana çekip saldırısına devam edebilirdi.

Elena fırsatı değerlendirip Damon'ın yumruğuna uzandı ve küçük eliyle yaralı eklem yerlerini kavradı. Elena yumruğunu yana indirirken Damon itiraz etmedi ve öylece durdu.

"Damon," dedi Elena usulca. "Damon, artık durabilirsin." Damon'ın gözleri kısıldı ve Elena kendisini duyabildiğini anladı. Ama ağzı hala düz bir çizgi halindeydi. Hiçbir şey söylemedi.

Elena, Damon'ın elini bırakmadan Stefan'a döndü. Tam arkasındaydı ve gözleri Damon'daydı. Nefes nefese kalmıştı. Elinin tersiyle ağzını silerek yüzüne kan bulaştırdı. Elena uzanıp kanla yapış yapış olan elini tuttu.

Damon'ın elinin avcunda gerildiğini hissetti ve onu Stefan'ı tutan diğer eline bakarken gördü. Stefan da Damon'ın nereye baktığını görmüş, şiş dudaklarının kenarları buruk bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı.

Arkalarındaki fantom Bayan Flowers'ın gücüyle savaşırken hırlıyordu. Şimdi sesi daha yüksek ve korkunçtu.

"Dinleyin," dedi Elena iki kardeşe bakarak. "Fantomun dikkati şu anda üzerinizde değil ve kendi aklınızla düşünebilirsiniz. Ama Bayan Flowers fazla dayanamaz. Onun için derhal düşünmeli ve sadece içgüdülerinizle hareket etmekten vazgeçmelisiniz. Size söylemem gereken bir şey var..." Huzursuzca boğazını temizledi. "Bunu size daha önce hiç söylemedim ama Klaus, Katherine'in ölümünden sonra beni tutsağı olarak tutarken bana... bazı görüntüler gösteriyordu. Sanırım Katherine'in anılarıydı. İnsanken ikinizin de onu nasıl sevdiğini gördüm. Hayatta ve gençtiniz. Bu aşkın ne kadar gerçek olduğunu görmekten nefret ettim. Ve beni yalnızca ona olan aşkınız yüzünden fark ettiğinizi biliyorum. Şimdi bana duyduğunuz aşk daha derin olsa da bu beni her zaman biraz rahatsız etti."

İki kardeş de Elena'ya bakıyordu. Stefan'ın dudakları bir şeyler söylemek için aralandı. Ama Elena kafasını sallayıp devam etti. "Hayır, bırakın bitireyim. Bu beni yalnızca birazcık rahatsız ediyordu dedim. Beni mahvetmedi, ikiniz için de hissettiklerimi değiştirmedi. Çünkü beni en başta Katherine'e benzediğim için fark etmenize rağmen artık öyle olmadığını biliyorum. Siz ikiniz de gerçek Elena'yı gördünüz ve şimdi bana bakarken Katherine'i görmüyorsunuz."

Tehlikeli bölgeye girme vakti gelmişti. Elena mantığını ve duygusal yanını kullanarak yavaş yavaş ilerledi.

"Yani bunu biliyorum, öyle değil mi? Ama fantom benimle konuştuğunda o eski kıskançlığı gün yüzüne çıkarıp tekrar içimi yakmasını sağladı. Ve fantomun bana dediği diğer şeyler de kısmen doğru. Evet, bazen," -elinde olmadan gülümsedi- "normal hayatları olan kızları kıskanıyorum. Ama kendimi dinlediğimde onlardan biri olmak istemediğimi biliyorum. Benim sahip olduğum şey tüm zorluklarına rağmen inanılmaz." Yutkundu. "Dolayısıyla fantomun size söylediklerinin de yalnızca kısmen doğru olduğunu biliyorum. Birbirinizi kıskanıyorsunuz. Geçmiş için birbirinizi suçluyorsunuz ve ikinizi de sevmem hoşunuza gitmiyor. Ama hepsinin bundan ibaret olmadığını biliyorum. Hatta artık o kadar önemli bile değil. Aranızdaki tek duyguların öfke ve kıskançlık olduğu günler çok gerilerde kaldı. Birlikte savaştınız ve birbirinizi korudunuz. Tekrar kardeş oldunuz."

Bir cevap beklercesine Damon'ın gözlerinin içine baktı. "Damon, Stefan senin öldüğünü sanıyordu ve resmen yıkılmıştı. Sen onun abisisin ve seni seviyor. Sen gidince ne yapacağını bile bilemedi. Sen onun hayatının büyük bir parçasısın. Geçmişinin ve geleceğinin. Tarih boyunca yanında bir tek sen vardın."

Bakışları Stefan'a kaydı. "Stefan, Damon hayatta olduğu gerçeğini sana acı çektirmek, senden kurtulmak için saklamadı. Ya da fantomun saydığı diğer gerekçeler yüzünden. Tek istediği uygun bir zamanda geri dönüp sana bazı şeylerin değiştiğini gösterebilmekti. Değişebil-

diğini kanıtlamak istiyordu. Ve o senin için değişmek istiyordu. Benim için değil. Sadece senin için. Siz kardeşsiniz ve Damon seni seviyor. Aranızın düzelmesini istiyor."

Elena nefeslenmek ve sözlerinin kardeşlerde bıraktığı etkiyi görmek için duraksadı. En azından şu anda birbirlerini öldürmeye çalışmıyorlardı. Bu iyiye işaretti. Yüzlerinde anlaşılması güç ifadelerle birbirlerine bakıyorlardı. Damon dudaklarındaki kanları yaladı. Stefan elini yaralı yanağında ve göğsünde dolaştırdı. İkisi de tek kelime etmedi. Hala aralarında bir bağ var mıydı?

Damon, Stefan'ın boynundaki kesiklere siyah gözlerinde neredeyse yumuşak denilebilecek bir ifadeyle bakıyordu.

Elena onları bırakıp ellerini kaldırdı. "Pekala," dedi. "Eğer birbirinizi affedemiyorsanız bile, en azından şunu düşünün. Fantom savaşmanızı istiyor. Birbirinizi öldürmenizi, birbirinizden nefret etmenizi istiyor. Onu besleyen şey sizin kıskançlığınız. Sizin hakkınızda bildiğim tek bir şey varsa, o da düşmanlarınıza asla istediklerini vermeyeceğiniz. Bu şey sizin hayatınızı kurtarabilecek olsa bile. Şimdi söyleyin, bu fantoma, bu kontrol manyağı canavara istediğini verecek misiniz? O mu sizi kontrol edecek, siz mi onu? İkinizden biri başka biri için gerçekten kardeşini öldürmek istiyor mu?"

Stefan'la Damon aynı anda gözlerini kırpıştırdı.

Birkaç saniye sonra Stefan boğazını temizledi. "Ölmediğine sevindim," dedi.

Damon'ın dudaklarının kenarı titreşti. "Ben de bugün seni öldüremediğime sevindim, küçük kardeşim."

Belli ki bu kadarı yetmişti. Bir an daha birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ve Elena'ya döndüler.

"O halde," dedi Damon, Elena'nın çok iyi tanıdığı pervasız ve vahşi gülümsemesiyle. Durdurulamaz anti kahraman geri dönmüştü. "Bu kaltağı nasıl öldüreceğiz?"

Bayan Flowers ve fantom hala o sessiz ve neredeyse hareketsiz savaşları içindeydi. Fakat Bayan Flowers üstünlüğü fantoma kaptırmaya başlamıştı. Yaratık kollarını açmıştı. Kademeli olarak hareket gücü kazanıyor, Bayan Flowers'ın kollarıyla elleri harcadığı gayret yüzünden titriyordu. Yüzü solgundu ve ağzının kenarındaki kırışıklıklar derinleşmiş gibiydi.

"Acele etmeliyiz," dedi Elena, Damon'la Stefan'a. Bayan Flowers'la fantomun etrafından dolaşıp onları bembeyaz yüzlerinde endişeli ifadelerle izleyen diğerlerine katıldılar. Önlerinde hala iki mum yanıyordu.

"Stefan," dedi Elena. "Başla."

Stefan lacivert muma bakarak konuşmaya başladı. "Ben son zamanlarda herkesi kıskanıyordum," dedi utançla. "Matt'i kıskandım, çünkü onun hayatı bana kolay ve güzel geliyor. Elena'yı gölgelerden çıkarıp ona hak ettiği gibi bir hayat verebileceğini biliyorum. Caleb'ı kıskandım, çünkü o altın çocuk imajıyla Elena'ya iyi uyum sağlayabileceğini düşündüm ve bunun için hiçbir sebebim yokken bile Elena'nın onun peşinde olduğunu

düşünüp güvensizlik duydum. Ve özellikle de Damon'ı kıskandım."

Bakışlarını mumdan çekip ağabeyine yöneltti. Damon da esrarlı bir ifadeyle ona bakıyordu. "Sanırım onu daima kıskandım. Fantom bu konuda haklıydı. İkimiz de hayattayken o benden daha büyük, güçlü ve etkileyiciydi. Öldüğümüzde," -eski günlerin hatırasıyla dudaklarında kederli bir gülümseme uçuştu- "her şey daha da kötüleşti. Damon'la bir şeyler paylaşabileceğimizi keşfettiğimde de bu sefer Elena'ya yakınlığını kıskanmaya başladım. Aralarında benim dahil olmadığım bir bağ var ve bunu kıskanmamak hiç kolay değil."

Stefan iç çekip başparmağı ve işaretparmağıyla burnunu ovuşturdu. "Ama ben ağabeyimi seviyorum. Gerçekten seviyorum." Damon'a baktı. "Seni seviyorum. Hep sevdim, aramızın en kötü olduğu zamanlarda bile. Tek istediğimiz birbirimizi öldürmekken bile. Elena haklı: Biz içimizdeki kötü taraflardan ibaret değiliz. Dolayısıyla tüm kıskançlıklarımı kovuyorum."

Lacivert mum söndü. Elena fantomu dikkatle süzüyordu. Göğsündeki gülün bir an matlaştığını gördü. Fantom irkilip hırladı ve sonra Bayan Flowers'ın büyüsüyle mücadelesine devam etti.

"Hadi!" diye mırıldandı Elena, Damon'a. Ona anlamlı gözlerle bakarken telepatik gücünü kaybetmemiş olmayı ilk kez bu kadar istedi. Gözlerinin, *durma, yaratığın dikkatini dağıt*, dediğini umuyordu.

Damon mesajını aldım dercesine kafasını salladı ve teatral bir tavırla boğazını temizledi. Şimdi bütün gözler ondaydı. Kırmızı mumu aldı ve uzun, siyah kirpiklerinin yanaklarını okşamasına izin vererek bir an öylece durdu. Olaya dramatik bir hava katmak için elinden gelen her şeyi yaptığı belliydi.

Elena bütün gözlerin Damon'a çevrildiğinden emin olunca, Stefan'a dokundu ve fantoma diğer taraftan yaklaşmasına yardım etmesini işaret etti.

"Ben de kıskançlık ettim," dedi Damon gözleri elinde tuttuğu mumun alevinde. Sonra çabucak Elena'ya baktı ve Elena cesaret verircesine kafa salladı.

"Ben de kıskançlık ettim," diye tekrar etti Damon kaşlarını çatarak. "Kardeşimin sahip olduklarına gıptayla baktım. Hem de pek çok kereler."

Elena sağ tarafından fantoma yaklaştı. Solundaki Stefan'ı gözucuyla görebiliyordu.

Bayan Flowers da onları görmüştü. Elena yaşlı kadının kaşlarını kaldırıp büyüsünü daha büyük bir gayretle mırıldanmaya başlamasından anlamıştı bunu. Damon'ın sesi de yükselmişti ve şimdi odadaki herkes Kıskançlık'ın dikkatini dağıtmak, Stefan'la Elena'nın tuzağına düşmesini sağlamak için yarışıyordu.

"Geçmişin detaylarına girecek değilim," dedi Damon. Yüzüne yine o alaycı gülümsemesi yayılmıştı ve Elena bunu tuhaf bir şekilde güven verici buldu. "Bence bugün bu konuyu yeterince konuştuk. Sanırım... piş-

manlık duyduğum bazı şeyler olduğunu söylemem kafi gelecektir. Gelecekte farklı olmasını istediğim şeyler." Bir an dramatik bir tavırla sustu ve gururla kafasını arkaya attı. "Evet, kıskançlık fantomunu beslediğimi itiraf ediyorum. Ve şimdi onu kovuyorum."

Damon'ın mumu söndüğü anda -*Tanrı'ya şükür ki, söndü*, diye düşündü Elena. Damon en kötü özelliklerine bağımlı kalmaya yatkın bir tipti- fantomun göğsündeki gül bir kez daha koyu pembeye döndü. Kıskançlık tıslayarak hafifçe sendeledi. Aynı anda Stefan, fantomun göğsünü yarmak için ileri atıldı ve elini gövdesinden içeri sokup gülü kavradı.

Stefan gülü sıkarken yaradan yeşil ve yapışkan bir sıvı akmaya başladı. Sonra fantom öylesine tüyler ürpertici bir sesle uludu ki, bütün insanların adeta kanı dondu. Bonnie elleriyle kulaklarını kapamıştı ve Celia inliyordu.

Elena bir an bu kadar kolay kazanacaklarını düşündü. Stefan'ın fantomun kalbine saldırarak onu yenebileceğini. Ama sonra fantom kendini topladı ve kaslarını bükerek birdenbire Bayan Flowers'ın kontrolünden çıktı. Tek ve yumuşak bir hamleyle Stefan'ı kenara itti ve onu garajın karşı tarafına fırlattı.

Stefan boğuk bir gümbürtüyle duvara çarpıp yere kaydı ve öylece kalakaldı. Fantomla savaşmaktan gücü tükenen Bayan Flowers da daha fazla dayanamayıp arkaya doğru düştü. Matt ileri atılıp onu tutmasaydı yere yuvarlanacaktı.

Fantom sivri dişlerini göstererek yavaşça Damon'a gülümsedi. Cam gibi gözlerinde tehlikeli pırıltılar yanıp sönüyordu.

"Gitme zamanı, Damon," dedi usulca. "Burada senden güçlüsü yok. Sen en iyilerisin. Ama onlar daima Stefan'a dalkavukluk edecek. Senin zayıf ve işe yaramaz küçük kardeşine. Ne yaparsan yap, kimse bu ölümlülerin ona verdiği değeri vermeyecek sana. Zaten yüzlerce yıldır hep aynısını yaşamıyor musun? Herkes daima Stefan'ı önemsiyor. Onları ardında bırakmalısın. Canlarını yakmalısın. Onları neden tehlikeye atmayacaksın ki? Onlar da sana aynısını yapardı. Elena'yla arkadaşları boyutlar arasında seyahat etti, köleliği bile göze aldı, en büyük kötülüklerle savaştı. Ne için? Tabii ki, Stefan. Ama sonra seni evinden çok uzaklarda terk ettiler. Ölümünü hemen kabullendiler. Buraya geldiler ve sensiz günlerini gün etmeye devam ettiler. Sen neden onlara sadık olacaksın?"

Bütün mumlar söndüğü için Damon'ın yüzü tamamen gölgedeydi. Dudaklarında karanlık ve acı bir gülümseme belirdi. Siyah gözleri loş ışıkta parlıyordu. Bakışları fantomun cam gibi gözlerine kenetlenmişti.

Uzun bir sessizlik oldu.

Elena nefesini tutmuştu.

Damon mumunu tutarak öne doğru bir adım attı. "Unuttun mu?" dedi sakin bir sesle. "Az önce seni kovmuştum."

Ve insanüstü bir hızla, daha diğerleri gözlerini bile kırpmaya vakit bulamadan, Güç'ünü kullanarak mumu tekrar yaktı ve doğruca fantomun yüzüne fırlattı.

tarama:irem/colin
düzenleme :vero

35

Fantom tutuştuğunda Elena geriye sıçradı. Yaratığa o kadar yakındı ki, alevlerin sıcaklığı yanaklarını yakıyor, kendi saçlarından tüten dumanların kokusunu alabiliyordu.

Ellerini yüzüne siper ederek sessiz ve temkinli adımlarla yine fantoma yaklaştı. Bacakları titriyordu ama irade gücüyle vücudunu kontrol altına almayı başardı.

Bilinçli olarak Stefan'ın garajın zemininde iki büklüm yatan vücuduna bakmıyor, onu düşünmüyordu. Aynı şekilde, Stefan'la Damon'ın kavgasını da izlememeyi başarmış ve sağlıklı düşünebilmişti.

Birden alevler gürültüyle patlayarak havaya yükseldi ve Elena kendini anın büyüsüne kaptırıp bunu Damon'ın yaptığını düşündü. Fantom yanıyordu. Buzdan oluşan bir varlığın ateşe dayanması imkansızdı.

Ama sonra fantomun sadece yanmadığını fark etti. Aynı zamanda gülüyordu.

"Seni aptal," dedi fantom, Damon'a yumuşak ve neredeyse şefkatli bir sesle. "Ateşin bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun? Kıskançlık ateş kadar yakıcı, buzdan bile soğuktur. Bunu en iyi sen bilmelisin, Damon." Çıngırak sesini andıran bir kahkaha attı. "Senin içindeki kıskançlığı ve hiç sönmeyen öfkeyi hissedebiliyorum, Damon. Ve bu öyle bir ateş ki, zihnindeki ve kalbindeki nefretle kederin kokusunu alabiliyorum. Senin küçük acıların ve öfkelerin benim etim ve kanım. Sen onları yanından bir an olsun ayırmayıp bir hazine gibi onların üzerlerine titriyorsun. Belki ufacık kırgınlıklarından kurtulabilirsin ama benden asla kurtulamayacaksın."

Fantomun ayaklarının dibinde minik mavi alevler yandı ve çabucak garajın zeminine yayıldılar. Elena olan biteni dehşetle izliyordu. Yerde tutuşan bu çizgiler Bayan Flowers'ın arabasından damlayan benzin miydi, yoksa fantomun kötülüğü somutlaşıp onları yakmaya mı başlamıştı?

Aslında bunun önemi yoktu. Önemli olan, garajda yangın çıktığı ve fantom alevlerden etkilenmese de aynısının diğerleri için söz konusu olmadığıydı. Küf kokulu, eski garaj şimdi duman içindeydi. Elena'yla arkadaşları öksürmeye başladı. Elena eliyle burnunu ve ağzını kapadı.

Damon, Elena'nın yanından hızla geçerek fantomun boğazına yapıştı.

Durumun ölümcüllüğüne rağmen Elena, Damon'ın çevikliğini ve asaletini takdir etmekten kendini alamadı. Damon fantomla birlikte yere yuvarlandı ve hemen toparlanıp deri ceketinin kolunu yüzüne siper ederek geriye sıçradı. Elena birden dehşetle sarsıldı. *Ateş vampirleri öldürebilecek birkaç şeyden biri.*

Dumanlar gözlerini yaşartmıştı ama yaklaşıp fantomun arkasından dolaşırken onları açık tutmaya gayret ediyordu. Fantom ayağa kalkmıştı. Arkadaşlarının bağırdığını duyuyordu ama kendini zorlayarak saldırısına yoğunlaştı.

Yaratık öncekinden daha tuhaf hareket ediyordu. Damon'a hemen saldırmadı. Elena alevlerin arasından fantomun gövdesindeki yaradan akan yeşilimsi, koyu sıvıyı görebiliyordu. Sıvı alevlere dokunduğunda mavi-yeşil bir renkle parlıyordu.

Damon bir kez daha fantomun üzerine atladı ama yaratık omzunu silkip ondan kurtuldu. Tıslayarak birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Elena, Damon'a engel olmamaya dikkat ederek mesafesini koruyor ve yardım etmek için fırsat kolluyordu.

Birden odanın karşısından gelen bir çatırtı dikkatini dağıttı ve arkasına baktığında alevlerin en uzak uçtaki duvarı tırmanıp raflara ulaştığını gördü. Tekrar önüne döndüğünde bir şeyleri kaçırdığını anladı, zira Damon sırtüstü yerde kayıyordu. Yanağında kırmızı bir yanık izi vardı.

Neyse ki Damon bir saniyede ayağa fırladı ve tekrar fantoma sinsice yaklaşmaya başladı. Ama bu kez gözlerinde Elena'yı huzursuz eden, vahşi bir pırıltı vardı. Fantom yaralı olsa bile Damon'dan güçlüydü ve Stefan'la uzun kavgasından sonra Damon'ın yedek gücü tükeniyor olmalıydı. Elena cesaretini toplayıp fantoma alevlere dayanabileceği mesafeye kadar yaklaştı. Fantom bir an ona baktıktan sonra dikkatini yine daha büyük tehdide verdi.

Damon'la kapışmak için havaya sıçradı ve kollarını açtı. Gözlerinde deli bir bakış vardı. Çok eğlendiği belliydi.

Ve birden Meredith, Damon'ın yanında bitti. Genç bir azize gibi durgun ve solgundu. Dudaklarını birbirine bastırmıştı ve gözlerinde temkinli bir ifade vardı. Ama yıldırım hızıyla hareket ediyordu. Sopası havayı göz açıp kapayıncaya kadar yarıp fantomun karnında başka bir yara açtı. Yaratık acıyla uludu ve gövdesinden yine o yeşil sıvıdan fışkırdı.

Ama fantom hala dik durmayı başarıyordu. Hiç vakit kaybetmeden geriye sıçrayan Meredith'e saldırdı. Meredith'le Damon bir an tek kelime etmeden birbirlerine baktıktan sonra fantomu iki yandan kuşatmaya başladı. Böylece aynı anda ikisini de takip etmesi güçleşecekti. Damon, Kıskançlık'a sert bir yumruk attı ve kızarıp su toplayan elini hızla geri çekti. Meredith sopasını bir kez daha savurdu ama yaratığın kolunu son anda ıskaladı.

Yanan bir raf yere düşünce korkunç bir gümbürtü koptu. Dumanlar yoğunlaşmıştı. Elena kavgadan uzak duran Bonnie'yle Matt'in öksürdüğünü duyabiliyordu.

Elena hala fantoma arkadan yaklaşmakla meşguldü. Meredith ve Damon'ın yoluna çıkmamaya özellikle dikkat ediyordu. Fantomun sıcaklığı bir şenlik ateşini aratmıyordu.

Meredith'le Damon şimdi sırayla hamle yapıyordu. Sanki önceden prova yapmışlar gibi, adeta dans edercesine ritmik hareketlerle saldırıp geri çekiliyorlardı. Bazen fantomu yaralamayı başarıyorlardı ama yumruklarıyla sopa darbeleri çoğunlukla yaratığın sisten şekillere dönüştürdüğü uzuvlarına isabet ediyordu.

Birden garajın içinde bir ses çınladı. "*Impera te desistere.*" Bayan Flowers, Matt ve Alaric'in desteğiyle ayakta duruyordu. Ama gözleri net, sesi sakindi. Etrafındaki havada Güç kıvılcımları çaktı.

Fantom belli belirsiz yavaşladı. Şimdi saldırıları ve değişimlerinde sadece birkaç saniye geç kalıyordu. Ama bu bile gidişatı değiştirmeye yetmişti. Damon'la Meredith'in vuruşları yerini bulmaya başlamış, yaratığın birkaç hamlesini savuşturmayı başarmışlardı.

Ama bu kadarı yeterli miydi? Fantom kendisine isabet eden bir yumrukla irkildi ve sopanın açtığı yaralardan o korkunç yeşil sıvıdan akmaya devam etti. Ne var ki, Damon'la Meredith dumanlar yüzünden neredeyse boğulmak üzereyken o hala ayaktaydı. Göğsündeki koyu

kırmızı, gülden kalp atmaya devam ediyordu. Elena öfkeyle soludu ve yine öksürmeye başladı. Fantom bir saniye yerinde durmadığı için gülden kalbi kavrayacak uygun bir açı yakalayamıyordu.

Meredith sopasını bir kez daha indirdiğinde sopa sisten geçti ve fantom bunu tek eliyle kavrayıp Meredith'i Damon'a doğru savurdu. İkisi birden yere yuvarlandılar ve Bayan Flowers'ın büyüsü yüzünden hafifçe sersemleyen fantom üzerlerine atıldı.

"Meredith'i akıllı olduğu için kıskandım!" diye bağırdı Bonnie. Gözyaşları isten kararan yüzünde yol yol çizgiler bırakmıştı. İnanılmaz ölçüde küçük ve kırılgan görünüyordu ama dimdik durmuş, var gücüyle haykırıyordu. "Okulda asla onun kadar başarılı olamayacağımı biliyorum ama önemi yok. Kıskançlığımı kovuyorum!"

Fantomun gülü bir anlığına koyu pembeye dönüştü ve yaratık hafifçe sendeledi. Bonnie'ye bakıp tısladı. Belki fantom için ufacık bir duraksamaydı ama Damon'ın yeniden ayağa kalmasına yetmişti. Meredith'in kendini toplamasına fırsat vermek için önüne atlayıp vücuduyla ona kalkan oldu. Sonra ikisi birbirlerine bile bakmadan farklı yönlerde daireler çizmeye başladı. "Benden daha çok paraları var diye arkadaşlarımı kıskandım!" diye bağırdı Matt. "Ama kıskançlığımı kovuyorum!"

"Alaric'in henüz kanıtlanmamış bir şeye tüm kalbiyle inanmasını ve sonra bunun doğru çıkmasını kıskanıyorum!" diye bağırdı Celia. "Ama kıskançlığımı kovuyorum!"

"Ben Elena'nın kıyafetlerini kıskanıyordum!" diye haykırdı Bonnie. "Boyum kısa olduğu için bazı şeyler bende hiç iyi durmuyor. Ama şimdi bu kıskançlığımı kovuyorum!"

Damon fantomu tekmeledi ve dumanlar tüten bacağını hemen geri çekti. Meredith sopasını savurdu. Bayan Flowers Latince kelimeler mırıldanmaya devam ediyordu. Alaric de ona katıldı. Alçak sesiyle yaşlı kadına eşlik ederek büyüyü güçlendirdi. Bonnie, Celia ve Matt haykırmaya devam ediyordu. Belki kendilerinin bile farkında olmadıkları küçük kıskançlıklarını bir bir sayıp dökü-yorlar, fantomu ufak ufak da olsa sersemletiyorlardı.

Ve ilk kez fantom şaşkın görünüyordu. Başını yavaşça bir düşmanından diğerine çeviriyordu. Damon yumruklarını kaldırmıştı ve Meredith fantomu serinkanlı gözlerle izlerken sopasını kendinden emin bir şekilde sallıyordu. Alaric'le Bayan Flowers ellerini öne uzatmış, Latince büyülerini okumaya devam ediyordu. Bonnie, Matt ve Celia hiç durmadan itiraflarını haykırıyor, bunlar yaratıkta üzerine çakıl taşları fırlatılıyormuşçasına bir etki yaratıyordu.

Kıskançlık'ın camdan gözleri Elena'nın üzerinden geçip gitti. Onu fark ettiği bile şüpheliydi. Elena tüm bu karmaşanın ortasında öylesine hareketsiz duruyordu ki, onu bir tehdit olarak görmemesi doğaldı.

Elena sonunda beklediği fırsatı yakalamıştı. Sinirlerini sağlamlaştırıp ilerledi ama fantom ona dönünce donup kaldı.

Sonra bir mucize oldu ve Stefan'ı gördü. Stefan kolunu fantomun boynuna atarak onu tutmaya çalıştı ama gömleği tutuşmuştu. Fantom kısacık bir anlığına geri çekilirken gövdesi savunmasız kaldı.

Elena hiç tereddüt etmeden elini alevlerin arasına soktu. Bir an sıcaklığı hissetmedi. Sadece alevler elinin etrafını çevirdiğinde serin bir ürperti duydu. *O kadar da korkunç değilmiş*, diye düşünmüştü ki, acı tüm şiddetiyle geldi.

Birden öylesine feci bir ıstırapla sarsıldı ki, gözlerinin arkasında kıvılcımların çaktığını hissetti. Elini alevlerden çekme içgüdüsüne karşı koymalıydı. Fantomun gövdesini yoklayarak Meredith'in sopasıyla açtığı yarayı bulmaya çalıştı. Eli kayıyordu. *Nerede bu? Nerede bu?*

Damon kendini Stefan'ın yanına, alevlere atmış, fantomun kollarıyla boynunu tutarak Elena'yı garajın öbür tarafına fırlatmasını engellemeye çalışıyordu. Meredith sopasıyla Kıskançlık'ın beline ve sırtına vuruyordu. Arkasında arkadaşlarının itirafları ve Latince büyünün melodik ritmi duyuluyordu.

Elena nihayet yarayı buldu ve elini içeri soktu. Fantomun göğsü buz gibiydi. Elena bu tezatla irkildi. Soğuk sıcaktan bile yakıcıydı ve alevler hala bileğiyle kolunu yalıyordu. Fantomun gövdesinin içindeki dondurucu sıvı o kadar yoğundu ki, insanda buzluktan yeni çıkmış jöleye dokunuyormuş gibi bir his uyandırıyordu. Elena elini daha içeri daldırdıkça fantom acıyla cıyakladı.

Bu, korkunç bir sesti ve yaratığın arkadaşlarına tüm yaptıklarına rağmen Elena ona acımadan edemedi. Bir an sonra eli gülün sapına çok yakındı ve binlerce dikeni yanık etine batıyordu. Elena acıya aldırmadan gülü dondurucu sıvıdan ve ateşten çekip geriledi.

Aslında ne olmasını beklediğini bilmiyordu. Belki de fantomun Batının Kötü Cadısı gibi eriyip ardında yalnızca yeşilimsi bir su birikintisi bırakmasını umuyordu. Ama yaratık ona kıvılcımlar çakan gözleriyle bakıp ağzını açtı ve sivri dişlerini gösterdi. Göğsündeki yarık genişlemiş, yeşil sıvı musluk gibi akıyordu. Sıvının vücudundan süzülüp yere damladığı yerlerde alevler küçülmüş ve yine yeşilimsi bir renk almıştı.

"Bana ver," dedi Stefan, Elena'nın yanında biterek. Gülü elinden alıp daha açık bir pembeye dönen taçyapraklarını kopardı ve garajın köşelerine serpti.

Fantom afallamış bir ifadeyle onu izliyordu. Vücudunu saran alevler sönmüş, her tarafından dumanlar tütmeye başlamıştı ve somut formu yavaşça buharlaşıyordu. Bir an dumanlı ve korkunç görünüşlü yaratık havada asılı kaldı. Gözlerini Elena'ya dikmişti. Ve sonra yok oldu.

36

İlk hareket edenin Damon olması Elena'yı hiç şaşırtmadı. Deri ceketi yanmıştı. Yüzünde ve kollarında uzun yanık izleri vardı. Alevlerin içinden geçip garajın kapısını açtı. Dışarıda şimşekler çakıyor, bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu.

Yağmura rağmen garaj hala yanıyor, alevler küçük binanın duvarlarından çatıya ulaşıyordu. Hep birlikte dışarı çıktıklarında çılgınca öksürüyorlardı. Meredith yüzünü gökyüzüne çevirdi. Matt'le Alaric, Bayan Flowers'ı kollarından tutup yaşlı kadını arabasının şoför koltuğuna oturttu. Elena ellerini ileri uzatıp serin yağmur damlacıklarının acısını biraz olsun geçirmesini bekledi. Diğerleri hala inanmayan gözlerle yanan garajı izliyordu.

"Ah, *Damon*," dedi Bonnie. Sonra öksürmek için duraksadı ve birkaç hırıltılı nefesten sonra Damon'a doğru

eğilip yaralarına değmemeye çalışarak onu yanağından öptü. "Geri döndüğün için çok mutluyum."

"Teşekkürler, kırmızı kuş," dedi Damon sırtını sıvazlayarak. "Bana bir saniye izin ver. Halletmem gereken bir şey var." Elena'nın yanına gidip elinden tuttu.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. İtfaiye ve polis yangını duymuş olmalıydı.

Damon, Elena'yı evin yakınındaki bir ağacın karanlık gölgesine çekti. "Gel," dedi. "Sana kan lazım." Yanık eliyle boynunu yoklayıp tırnağıyla damarlarından birinin üzerini çizdi. Deri ceketi neredeyse kömürleşmişti. Yüzüyle vücudu hala kırmızı ve yanıktı ama daha şimdiden birkaç dakika öncekinden iyi görünüyordu.

"Bunu ben yapabilirim," dedi Stefan onlara yaklaşıp sırtını evin duvarına yaslayarak. Yorgun ve perişan görünüyordu ama onun yaraları da iyileşmeye başlamıştı. "Elena benim kanıma hayır demez."

"Kusura bakma ama takım çalışmasının zamanı değil, küçük kardeşim. Elena kötü yaralanmış ve şu anda onu iyileştirebilecek kadar Güç'ün yok."

Elena sağ eline bakmamaya çalışıyordu. Onu hareket ettirememesine rağmen artık o kadar acımıyordu. Gerçi bu büyük ihtimalle kötüye işaretti. Belki de sinir uçları ölmüştü? Dayanamayıp eline kısacık bir an göz atınca midesi bulandı. Eti korkunç bir şekilde siyahlaşıp kızarmıştı. Üzerinden yanık deriler sarkıyordu ve -*Tanrım!*- galiba kemiklerini görmüştü. İstemsizce inledi.

"İç," dedi Damon sabırsızca. "Bırak da seni hastanenin yanık ünitesine kaldırılmadan iyileştireyim." Elena hala tereddüt ediyordu. Damon iç çekip Stefan'a döndü. "Bak," dedi sesini yumuşatarak, "bu sadece Güç'le ilgili bir şey değil. Bazen kan yalnızca birini tedavi etmek için gereklidir."

"Biliyorum," dedi Stefan yorgun bir ifadeyle gözlerini kırpıştırarak. "Ama senin kanını böyle işler için kullanabildiğini bilmiyordum."

Damon'ın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ben yaşlı bir adamım, küçük kardeş. Bir sürü şey biliyorum." Tekrar Elena'ya döndü. "İç," diye diretti ve bu kez Stefan ona ikna edici bir gülümsemeyle baktı.

Elena dudaklarını Damon'ın boynuna yapıştırmadan önce Stefan'a kafasını salladı. Kanın tadını aldığı anda içini bir sıcaklık sardı ve elinin acısı kesildi. Artık başıyla omuzlarını döven soğuk yağmuru ya da vücudundan süzülen suları hissetmiyordu. Güven ve sevgiyle sarmalanmış, sıcacık olmuştu. Ve nefesini tuttuğu bir an boyunca adeta zaman durmuştu.

Damon? diye düşündü ve zihniyle onunkine ulaşmaya çalıştı. Damon ona kelimelerle değil ama bir sevgi ve ilgi dalgasıyla karşılık verdi. İddiasız bir aşkla. Elena o puslu belirsizlik içinde bir değişiklik olduğunu fark etti...

O ve Damon geçmişte zihinlerinin birbirine dokunmasına izin verdiklerinde Damon'ın bir yanını özellikle geride tuttuğunu hissederdi. Ve nadiren, davetsiz misa-

firler için koyduğu engelleri aşıp derinliklerine indiğinde bir kayaya bağlı küçük bir çocukla karşılaşırdı. Bir de keder ve öfkeyle.

Şimdi Damon'la birbirlerinde erirlerken Elena yalnızca aşk ve huzur hissediyordu. Nihayet geri çekildiğinde, gerçek dünyaya dönmesi birkaç dakikasını aldı. Stefan artık yanlarında değildi. Hala yağmur yağıyor, saçlarından, omuzlarından, boynundan ve kollarından soğuk sular süzülüyordu. Elinin ağrısı ve yanık yaraları tamamen geçmemişti ama ameliyattan ziyade bir yanık merhemi ve bandajla iyileşebilecek duruma gelmişlerdi.

Araba yolunda birkaç itfaiye kamyonuyla polis arabaları vardı. Sirenleri acı acı haykırıyor, tepelerindeki ışıkları yanıp sönüyordu. Garajın yakınında Meredith tuhaf bir şekilde Stefan'ın önünde eğilmişti. Elena onun Stefan'ın bileğinden kan içtiğini fark etti.

Bundan birkaç saat önce böyle bir manzara onu şok ederdi. Meredith'in herhangi bir vampirin kanından uzak duracağını ve Stefan'ın kanını kendisiyle bağı için saklayacağını düşünürdü. Ama şimdi hiçbir şey hissedemiyordu.

Sanki arkadaş grupları arasındaki bütün engeller yıkılmıştı. Bu yeni durum devam eder miydi bilmiyordu ama şimdilik hepsi bir bütün olmuştu. Birbirlerinin en kötü yüzlerini görmüşlerdi. Gerçekleri konuşmuşlardı. Ve eğer Meredith'in iyileşmesi gerekiyorsa, Stefan tabii ki, ona kanını verecekti. Aynısı hepsi için geçerliydi.

İtfaiyeciler kamyonlarından atlayıp hortumlarını açtı. Onlar yangını söndürmeye odaklandıkları anda iki üniformalı polis memuruyla, itfaiye şefi olduğunu tahmin ettikleri bir adam kararlılıkla Bayan Flowers, Matt, Alaric, Celia ve Bonnie'ye doğru yürüdü. Hepsi Bayan Flowers'ın arabasının içine doluşmuştu. Meredith'le Stefan da onlara doğru yürüdü.

"Bayan Flowers'ı neden eve götürmemişler?" diye sordu Elena birden ve Damon şaşkınlıkla yüzüne baktı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi yavaşça. "İçeri girebileceğimiz aklıma bile gelmedi. Galiba herkes garajın yanışını izlemek istedi. Fantomun dışarı çıkmadığından emin olmak için."

"Sanki dünyanın sonundaydık," dedi Elena yüksek sesle düşünerek. "Pansiyon bile bu resmin bir parçası olamayacak kadar uzak geldi. Şimdi diğer insanlar burada ve dünya yeniden dönmeye başladı."

Damon yorum yapmayıp *hım*lamakla yetindi. "Biz de yanlarına gitsek fena olmayacak," dedi. "Bence yardıma ihtiyaçları var." Bayan Flowers'ın sesi yükselmişti ama Elena ne söylediğini duyamıyordu. Damon'ın peşine takılırken kendi kendine gülümsedi. Damon ne zamandan beri Elena dışında birilerini umursar olmuştu?

Yaklaştıklarında Bayan Flowers'ın arabadan indiğini gördü. Suratına yine o üşütük bunak kadın ifadelerinden birini oturtmuştu. Mavi gözlerini açmış, ellerini beline koymuştu. Alaric kafasının tepesinde şemsiye tutuyordu.

"Bana bak, genç adam!" diye bağırdı Bayan Flowers itfaiye şefine. "Arabamın garajda olmadığını vurgulayarak neyi ima etmeye çalışıyorsun? Bana ait şeyleri evimin sınırları içinde istediğim yere koyabilirim, değil mi? Burada mağdur benim ama siz karşıma geçmiş, birtakım suçlamalarda bulunabiliyorsunuz. Yoksa yangın konusunda önceden bilgim olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bu ne cüret!"

Adam ruhsuz bir sesle açıklamaya girişti. "Bakın, hanımefendi, benim bir şey ima etmeye çalıştığım yok. Sadece görevimi yapıyorum. Yangının nasıl çıktığını soruşturmamız gerek."

"Bu gençlerin burada ne işi var?" diye sordu polis memurlarından biri. Gözleri Damon'ın yanık deri ceketine ve Stefan'ın yanağındaki derisi kalkmış yaraya takıldı. "Hepinizle konuşmamız gerekecek," dedi. "Öncelikle adlarınız ve adresleriniz, lütfen."

Stefan bir adım öne çıkıp memurun gözlerine baktı. "Buna gerek olmayacağından eminim," dedi yumuşak ve akıl çelici bir sesle. Elena onun Güç'ünü kullandığını hissedebiliyordu. "Garaj, çatısına yıldırım düştüğü için yandı. Evde bu yaşlı hanım ve birkaç konuğundan başka kimse yoktu. Her şey gayet açık ve daha fazla sorgulanması gereksiz."

Polis memurunun aklı karışmışa benziyordu. Sonra kafasını salladı ve yüz hatları gevşedi. "Böyle fırtınalarda bir sürü bina zarar görebiliyor."

İtfaiye şefi alayla homurdandı. "Neden bahsediyorsunuz siz? Bu yakına yıldırım filan düşmedi."

Stefan gözlerini ona çevirdi. "Söylediğim gibi, ortada araştırma yapmayı gerektiren bir durum..." Ama büyü bozuldu ve şimdi üç adam da şüpheyle onu süzüyordu.

Stefan'ın Güç'ü üçü üzerinde de kullanacak kadar güçlü değildi. Adamların şüphesini iyice üzerlerine çekeceklerdi. Stefan'ın yüzü yorgundu. Uzun bir savaş vermişti, hatta bir taneden fazla. Ve Stefan insan kanı içmediği sürece Güç'ü asla yeterince kullanamıyordu. Eğer Elena için endişelenmiyor ya da fantomla savaşa hazırlanmıyor olsaydı, günlerce belki ancak birkaç yudum hayvan kanıyla idare ederdi.

Damon öne çıktı. "Bayım?" dedi kibarca. İtfaiye şefi ona baktı. "Sizinle bir saniye özel konuşabilirsem, durumu açıklığa kavuşturabileceğime inanıyorum."

İtfaiye şefi kaşlarını çattıysa da onu pansiyonun arka verandasına doğru izledi. İkinci polis de peşlerine takılmıştı. Verandanın ışığı altında Damon'ın yüzüne baktılar. Önce gözlerinde kuşkucu ifadeler vardı ama Damon onlarla konuştukça rahatladılar ve kafalarını sallayıp gülümsemeye başladılar.

Stefan tekrar yumuşak bir tonda öbür polis memuruyla konuştu. Elena şimdiki haliyle bile tek bir kişiyi kolaylıkla etkileyebileceğini biliyordu.

Meredith'le Bonnie, Bayan Flowers'ın eski püskü arabasının -hatta o kadar eskiydi ki, Elena Bayan Flowers'tan

bile yaşlı olduğundan şüpheleniyordu- arka koltuğunda koyu bir sohbete dalmıştı. Alaric'le Celia şemsiyenin altında duran Bayan Flowers'ın kollarını tutuyor, hep birlikte Stefan'la polis memurunu izliyorlardı. Matt yakınlarda bir yerde dolaşıyordu.

Elena sessizce yanlarından geçip arabanın arka koltuğuna, Meredith'le Bonnie'nin yanına oturdu. Kapı metalik bir sesle kapandı ve altındaki siyah, deri koltuk gıcırdadı.

Bonnie'nin kızıl bukleleri ıslanmaktan düzleşmiş, omuzlarına ve alnına yapışmıştı. Yüzü küllerle kaplıydı ve gözleri kıpkırmızıydı ama Elena'ya içtenlikle gülümsedi. "Kazandık," dedi. "Sonsuza dek yok oldu, öyle değil mi? Başardık!"

Meredith'in sakin bakışlı gri gözleri sevinçle parlıyordu. Dudaklarında hala Stefan'ın kanı vardı ve Elena uzanıp bunu silme içgüdüsüne engel olmaya çalıştı. "Evet, kazandık," dedi Meredith. "Hepiniz harikaydınız. Bonnie, tüm kıskançlıklarınızı hızla sayıp dökmeniz süper bir fikirdi. Fantomun dengesini bozdunuz. Ve Elena..." Yutkundu. "Kendini ateşe atman çok cesurcaydı. Elin nasıl?"

Elena elini uzatıp parmaklarını kıpırdattı. "Vampir kanının inanılmaz gücü," dedi alayla. "Sıkı bir kavgadan sonra epey işe yarıyor, değil mi Meredith?"

Meredith ona şakadan öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra gülümsedi. "Valla tüm avantajlarımızı kullanma-

mak aptalca geldi. Daha şimdiden kendimi iyi hissediyorum."

"Sen de müthiştin, Meredith," dedi Bonnie. "Dans edermiş gibi dövüştün. Sopanı kullanırken acayip asil, güzel ve süper güçlü görünüyordun."

Elena başıyla onayladı. "Fantomu kesmeseydi gülü asla alamazdım."

"Sonuçta hepimiz harikaydık," dedi Meredith. "Robert E. Lisesi Mezunları Birbirini Takdir Etme Birliği ilk oturumunu tamamlamıştır."

"Daha Matt'i çağırıp ne kadar harika olduğunu söylemedik," dedi Bonnie. "Ve Stefan da bizim liseden mezun sayılıyor, değil mi? Buradaki olaylar farklı geliştiğine göre bizimle birlikte mezun olmuş olmalı." Bir kedininkini andıran küçük, pembe dilini göstererek esnedi. "Resmen bitiğim."

Elena birden ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Çok uzun bir gün olmuştu. Aslında Salvatore kardeşler Fell's Church'e geldiğinden ve hayatı tamamen değiştiğinden beri çok uzun bir *yıl* olmuştu. Oturduğu yerde kaykılıp başını Meredith'in omzuna yasladı. "Kasabayı bir kez daha kurtardığınız için ikinize de teşekkürler," dedi uykulu bir sesle. Bunu söylemesi gerektiğini düşünmüştü. "Belki yarın tekrar normal olmaya çalışabiliriz."

Meredith hafifçe güldü ve ikisine de sarıldı. Hiçbir şey kardeşliğimizi bozamaz," dedi. "Biz normal için fazla iyiyiz." Sonra derin bir nefes aldı. "Fantom sizi esir al-

dığında," dedi usulca, "sizi sonsuza dek kaybettiğimden korktum. Siz sadece arkadaşlarım değil, kardeşlerimsiniz ve size ihtiyacım var. Bunu bilmenizi isterim."

"Kesinlikle, öyle," dedi Bonnie coşkuyla kafasını sallayarak. Elena ikisini de kendine çekti ve üç arkadaş yarı gülüp yarı ağlayarak birbirlerine sarıldı.

Yarın gelecekti ve belki normal bir hayatı da olacaktı. Şimdilik, gerçek dostları vardı. Bu büyük bir şeydi. Ve ne olursa olsun, yeterliydi.

37

tarama:irem/colin
düzenleme :vero

Ertesi sabah yine pansiyondaydılar. Dün geceki yağmurdan sonra güneş açmıştı. Şimdi pansiyondaki yanık kokusuna ve garajın içler acısı manzarasına rağmen her şey parlak, nemli ve temiz görünüyordu.

Elena kanepede oturmuş, Stefan'a doğru kaykılmıştı. Stefan elinin üzerindeki belli belirsiz yanık izlerini okşadı. "Nasılsın, kahraman?" diye sordu.

"Damon sağolsun, acımıyorlar bile."

Stefan'ın diğer tarafında oturan Damon ona ışıltılı gülümsemelerinden birini fırlatmakla yetindi.

Herkes birbirine karşı özenli davranıyor, diye düşündü Elena. Gün nasıl görünüyorsa kendini öyle hissediyordu: Parlak, temiz ama kırılgan. Muhtemelen diğerleri de aynı duygular içindeydi. Mırıltıyla konuşuyorlar, gülümsüyorlar ve ara sıra rahatlatıcı duraksamalar oluyor-

du. Sanki birlikte uzun bir görevi ya da yolculuğu tamamlamışlardı ve artık dinlenme vaktiydi.

Açık renkli, keten bir pantolonla, gri, ipekli bir bluz giyen Celia her zaman ki asil tavrıyla boğazını temizledi. "Ben bugün gidiyorum," dedi hepsi ona baktığında. Çantaları ayaklarının dibinde duruyordu. "Kırk beş dakika sonra Boston'a bir tren var. Eğer biri beni istasyona bırakabilirse..."

"Ben bırakırım," dedi Alaric ayağa fırlayarak. Elena, Meredith'e baktı ama Meredith endişeli gözlerini Celia'ya dikmişti.

"Biliyorsun, hemen gitmek zorunda değilsin. Biraz daha kalırsan hepimiz memnun oluruz."

Celia manalı bir şekilde omuz silkti ve hafifçe iç çekti. "Teşekkürler ama bu kez cidden gitmem gerek. Nadide bir kitabı yok ettiğimiz ve muhtemelen bir daha Dalcrest kampüsüne adım atmayacağım gerçeğine rağmen bu deneyimi hayatta kaçırmak istemezdim."

Meredith ona sırıtıp tek kaşını kaldırdı. "Ölümle burun buruna gelsen bile mi?"

Celia da tek kaşını kaldırdı. "Bu tecrübenin ölümle burun buruna gelmediğim bir anı var mıydı ki?"

Hepsi güldü ve Elena aralarındaki gerginliğin yok olmasına sevindi.

"İstediğin zaman bizi ziyarete gelebilirsin, hayatım," dedi Bayan Flowers, Celia'ya içtenlikle. "Senin için daima bir oda bulurum."

"Teşekkürler," dedi Celia. Etkilenmişe benziyordu. "Umarım bir gün hepinizi tekrar görebilirim." Alaric'le birlikte odadan çıktılar ve çok geçmeden sokak kapısının kapandığını, arabanın çalıştığını duydular.

"Elveda, Celia," diye cıvıldadı Bonnie. "Gerçi sonuna doğru fena değildi, öyle değil mi?" Diğerlerinin konuşmasına fırsat vermeden devam etti. "Bugün ne yapacağız? Yaz bitmeden bir macera yaşamalıyız."

"Bu kadar macera yetmedi mi?" diye sordu Matt köşedeki sallanan koltuktan. Gözleri hayretle irileşmişti.

"Ben eğlenceli bir yaz macerasından söz ediyorum," dedi Bonnie. "Şeytani güçlerle dolu bir maceradan değil. Üç hafta sonra tekrar okula başlayacağımızın farkında mısınız? Eğer bu yaza dair anılarımızın o korkunç piknik ve fantomla savaşımız olmasını istemiyorsak, elimizi çabuk tutmalıyız. Bugün panayıra gidelim mi? Haydi!" Oturduğu yerde zıplamaya başlamıştı. "Hız treni! Eğlence evi! Hamur kızartması! Pamuk şeker! Damon bana kocaman bir oyuncak hayvan kazanır ve birlikte Aşk Tüneli'nden geçeriz! Süper bir macera olmaz mı?" Cilveli bir bakışla Damon'ı süzüp gözlerini kırpıştırdı ama Damon sataşmasına karşılık vermedi. Gözlerini kucağına dikmiş, gergin bir ifadeyle oturuyordu.

"Çok iyi bir iş başardınız, çocuklar," dedi Bayan Flowers takdirle. "Kesinlikle dinlenmeyi hak ediyorsunuz."

Kimse cevap vermedi. Damon'ın gergin sessizliği odayı dolduruyor, herkesin dikkatini ona çekiyordu. Nihayet Stefan boğazını temizledi. "Damon?" dedi ihtiyatlı bir tonda.

Damon çenesini sıkıp gözlerini kaldırdı. Elena kaşlarını çattı. Yüzündeki suçluluk ifadesi miydi? Damon hiçbir şeyden pişmanlık duymazdı ki. Onun böyle bir alışkanlığı yoktu. "Dinleyin," dedi tuhaf bir sesle. "Karanlık Boyut'tan buraya dönerken bir şeyi fark ettim." Yine durdu.

Elena'yla Stefan endişeyle birbirlerine baktı. Damon'ın konuşmakta zorlandığını da ilk kez görüyorlardı.

Damon kafasını sallayıp kendini topladı. "Kim olduğumu hatırlarken ve ölüm kalım savaşı verirken, sonra Fell's Church'e gelmeye hazırlanırken ve her şey o kadar acı verici ve zorken," dedi, "tek düşüncem bizim, daha doğrusu, *Elena'nın* Stefan'ı bulmak için dünyanın ve diğer boyutların altını üstüne getirişiydi. Neyle karşılaşırsa karşılaşsın asla vazgeçmedi. Ona yardım ettim ve her şeyi riske atıp sonunda başardık. Stefan'ı bulduk ve onu sapasağlam eve getirdik. Ama kaybolma sırası bana geldiğinde, hepiniz beni o ayda yapayalnız bıraktınız."

"Ama Damon," dedi Elena elini uzatarak. "Biz senin öldüğünü düşündük."

"Ve seni kurtarmak için elimizden geleni yaptık," dedi Bonnie içtenlikle. Kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bunu biliyorsun. Elena seni geri döndürmeleri için Bekçiler'e bir sürü rüşvet teklif etti. Kederden deli-

ye döndü. Ama Bekçiler vampirlerin bir kere gittiler mi sonsuza dek kaybolduklarını söylediler."

"Biliyorum," dedi Damon. "Artık kızgın değilim. Hatta bunun için o kadar uzun süredir öfkeli değilim ki, şimdi üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyor. Size bunları anlatmamın sebebi başka." Pişmanlıkla Elena'ya baktı. "Hepinizden özür dilemek istedim."

Herkes hayretle inledi. Damon özür dilemezdi ki. Hem de hiç.

Elena kaşlarını çattı. "Ne için?"

Damon omuzlarını silkti ve yüzünden alaycı bir gülümsemenin hayaleti geçti. "Her şey için, prenses." Birden ciddileşti. "Açıkçası, ben kurtarılmayı hak etmiyordum. Bir vampir ve insan olarak hepinize berbat şeyler yaptım. Meredith'le savaştım. Karanlık Boyut'ta Bonnie'yi tehlikeye attım. Hepinizi tehlikeye attım." Etrafına bakındı. "Üzgünüm," dedi sesinde belirgin bir samimiyetle.

Bonnie'nin dudakları titriyordu. Kollarını Damon'ın boynuna doladı. "Seni bağışlıyorum!"

Damon gülümsedi ve beceriksiz bir tavırla kızın saçlarını okşadı.

Meredith hafifçe başını salladı. Bu onu en azından bu seferlik affettiği anlamına geliyordu.

"Damon," dedi Matt kafasını iki yana sallayarak. "Etki altında olmadığından emin misin? Biraz acayipsin de... Sen yalnızca Elena'ya kibar davranırsın."

"Zaten bu duruma çok alışma, *Matt*," dedi Damon rahat bir tavırla.

Matt, *Mutt* diye çağrılmadığına o kadar şaşırmış ve sevinmişti ki, Damon ona bir hediye verse ancak bu kadar duygulanabilirdi. Elena, Stefan'ın ağabeyine şakacı bir tavırla dirsek attığını gördü ve Damon da aynı şekilde karşılık verdi.

Hayır, buna alışmayacaktı. Kıskançlıklarından ve pişmanlıklarından geçici olarak kurtulan Damon her zamanki gibi güzel ve çekiciydi. Üstelik uyumlu biri olup çıkmıştı. Biliyordu, sonsuza dek sürmeyecekti ama şimdilik bunun tadını çıkarabilirdi.

Bir an onlara gerçekten baktı. Sevdiği vampirlere. Koyu renk, yumuşacık bukleleri, deniz yeşili gözleri ve Elena'da daima öpme isteği uyandıran ağzıyla Stefan. Tatlı, güven verici ve ilgili. Öte yanda, bir keskiyle yontulmuşçasına düzgün hatlarıyla, üstündeki deri ve ipekle Damon. Tutarsız, değişken ve yıkıcı. Elena ikisini de seviyordu. Onları yoluna çıkaran kadere asla kızamaz ancak minnet duyabilirdi.

Ama kolay olmayacaktı. Kardeşler arasındaki bu yeni dostluğun neler getireceğini hayal edemiyordu. Ve bir gün her şeyin eski haline döneceğinden hiç şüphesi yoktu. Zira kıskançlık ve öfke hayatın önemli bir parçasıydı.

Stefan'ın elini sıktı ve Damon'a gülümsediğinde gece karası gözlerinin yumuşadığını gördü.

SEVGİLİ GÜNLÜK,

EVDEYİM!

Fell's Church kasabasında yaşayan hiç kimse, Kurucular Günü'nden bu yana hayatın her zamanki gibi devam etmediğini bilmiyor.

Ben ve en yakınlarım hariç.

Başardık.

Herkesi kurtardık.

Damon dışında.

İçimdeki bu umut dolu his ne kadar tuhaf ve saçma. Ya bir şekilde Damon ölmemişse, diye düşünüp duruyorum.

Sonra umudum tükeniveriyor, çünkü o öldü ve bunu kabullenmem gerek. Eğer güçlü kalmak istiyorsam, kendime yalan söyleyemem.

Ama o umut kırıntısından bir türlü kurtulamıyorum. Ya hiçbir şey bildiğimiz gibi, ... değilse?

- Elena

Vampir Günlükleri

Kapak Görseli: Canva Sözleşmesi, 2021
Kapak Tasarımı: Tuna Kaygın

Facebook Artemis Severler!
www.artemisyayinlari.com